

முன்றாம் சிவனை

உமா வரதராஜன்

மூன்றாம் சினுவை

மூன்றாம் சிலுவை

உமா வரதராஜன் (1956)

கிழக்கிலங்கையின் கரையோரக் கிராமம் பாண்டிருப்பில் பிறந்தார். தாத்தா (உடையப்பா), தந்தை (மாணிக்கம்) ஆகியோரின் பெயரின் முதல் எழுத்துகளை இணைத்து உமா வரதராஜன் ஆனார். ஈழத்தின் இலக்கியச் சிற்றிதழ்களில் ஆசிரியராகவும், தொலைக்காட்சித் தொகுப்பாளராகவும் பணியாற்றினார். கவிதை, விமர்சனம். பத்தியெழுத்து ஆகிய பிரிவுகளில் ஈடுபட்டிருந்தாலும் முதன்மையாகச் சிறுகதை ஆசிரியராகவே அறியப்படுகிறார். 'உள்மன யாத்திரை' (1989) நூல் இலங்கை வடகிழக்கு மாகாண சபை விருது பெற்றது. இவரது சில சிறுகதைகள் ஆங்கிலம், ஜேர்மன், சிங்கள மொழிகளில் பெயர்க்கப்பட்டுள்ளன.

'மூன்றாம் சிலுவை' உமா வரதராஜனின் முதல் நாவல்.

சிங்கர் (ஸ்ரீலங்கா) நிறுவனத்தின் உயர் அதிகாரியாகப் பணியாற்றினார்.

தொடர்புக்கு : 78, செட்டியார் வீதி, பாண்டிருப்பு 01,
கல்முனை, ஸ்ரீலங்கா.

தொலைபேசி : (0094) 672220569, (0094) 772852572

மின்னஞ்சல் : kalmunai@singersl.com

இந்நாவலில் இடம்பெறும் பெயர்கள் சம்பவங்கள்
இடங்கள் யாவும் கற்பனையே. எவரையும்
எவற்றையும் குறிப்பிடுவன அல்ல.

உமா வரதராஜன்

மூன்றாம் சிலுவை

காலச்சுவடு பதிப்பகம்

முன்றாம் சிலுவை • நாவல் • ஆசிரியர்: உமா வரதராஜன் • © உமா வரதராஜன் • முதல் பதிப்பு: டிசம்பர் 2009 • வெளியீடு: காலச்சுவடு பதிப்பகம், 669 கே.பி. சாலை, நாகர்கோவில் 629 001 • தொலைபேசி: 91 - 4652 - 278525 • தொலைநகல்: 91 - 4652 - 402888 • மின்னஞ்சல்: kalachuvadu@sancharnet.in • அச்சுக்கோப்பு: சுதர்சன் புக் புராசசர்ஸ் அன்ட் டிஸ்ட்ரிப்யூட்டர்ஸ் • அட்டை அச்சாக்கம்: பிரிண்ட் ஸ்பெஷாலிட்டீஸ், சென்னை 600 014 • அச்சாக்கம்: மணி ஆஃப்செட், சென்னை 600 005.

காலச்சுவடு பதிப்பக வெளியீடு: 330

muunRaam ciluvai • Novel • Author: umaa varatarajan • © U.M. Varatharajan • Language: Tamil • First Edition: December 2009 • Size: Demy 1 x 8 • Paper: 18.6 kg maplitho • Pages: 128 • Copies: 550 + 50 • Published by Kalachuvadu Pathippagam, 669 K.P. Road, Nagercoil 629 001, India • Phone: 91- 4652 -278525 • Fax: 91- 4652 - 402888 • e-mail: kalachuvadu@sancharnet.in • Typesetting: SudarsanBookProcessors and Distributors • Wrapper Printed at Print Specialities, Chennai 600 014 • Printed at Mani Offset, Chennai 600 005.

ISBN: 978-81-89359-85-0

12/2009/S.No.330, kcp 515, 18.6 (1) 600

என்னைச் சுமந்து
என்னால் இன்றுவரை ஏற்படும்
மனப்பாரங்களை
வெளிக்காட்டாமல் சுமக்கும்
அருமைத் தாய்க்கு

நன்றிகள்

என் நீள்துயில் கலைத்து, எழுதவைத்த அனாருக்கு, கணினி யில் தட்டச்சுப்பதிவு செய்த அவருடைய அன்புக் கணவர் அஸ்முக்கு,

இந்த நாவலுக்கான நியாயத்தைப் புரிந்துகொண்ட சகோதரி டொக்டர் புஷ்பலதாவுக்கு,

எளிமையான மொழியாலும் மாற்றுச் சிந்தனையாலும் இன்று வரை என்னையீர்க்கும் எழுத்தாளர் பிரபஞ்சன் அவர்களுக்கு, நண்பரும் கவிஞரும் ஓவியருமான றஷ்மிக்கு,

நுட்பமான பார்வையுடன் நாவல் பற்றிய மனப்பதிவுகளை என்னுடன் பகிர்ந்துகொண்ட கவிஞர் சுகுமாரன் அவர்களுக்கு, பதிப்பாளரும் நண்பருமான கண்ணன் அவர்களுக்கு.

கோடிப் பக்கங்களில் ஒரு புதிய பக்கம்

உமா வரதராஜனின் மூன்றாம் சிலுவை என்னும் இந்த நாவலை ஒரு காதல் கதை என்று சொல்வது நாவலை நியாயப்படுத்துவது ஆகாது. ஒரு நாவலை ஒரு குறிப்பிட்ட தலைப்பின் கீழ் - உதாரணத்துக்குக் காதல், க்ரைம், செக்ஸ், மனத்தத்துவம் - வகைப்படுத்துவது ஒரு விமர்சன சௌகர்யமே அன்றி வேறல்ல. ஒற்றைப் பரிமாணம் உள்ளதாக ஒரு நாவல் இருப்பதில்லை. ஒரு குறிப்பிட்ட விஷயம் மேலோங்கி இருந்தாலும் ஒரு குறிப்பிட்ட விஷயம் பற்றிக் கவனம் குவிந்திருந்தாலும் நாவலின் கைகள் எட்டுத் திசைகளையும் துழாவிப்படியும் பக்கத்துப் பக்கத்துச் சாகைகளிலும் தொட்டுக்கொண்டிருக்க நாவல் நடக்கிறது. வேண்டுமானால், இந்த நாவலை ஒரு உடைந்த, நிறைவேறாத காதல் கதை எனலாமா என்றால், அதில் அர்த்தம் கூடுகிறதே தவிர அடர்த்தி கூடுதல் இல்லை. உடைந்ததும் நிறைவேறாததுமான காதல் எனும்போது காதல் உடையாமலும் நிறைவேறியும்தான் ஆக வேண்டுமா என்ற கேள்வி எழுந்து நிற்கிறது. கூடவே கைக்கிளையும் பெருந்திணையும் நினைவுக்கு வருகின்றன.

கைக்கிளையை ஒருதலைக் காமம் என்றும் பெருந்திணையைப் பொருந்தாக் காமம் என்றும் விதித்தது பிற்கால இலக்கணக்காரர்களே தவிர, முற்கால சங்கப் புலவர்கள் அல்ல. சங்கக் கவிஞர்கள் கைக்கிளையையும் பெருந்திணையையும் பாடியிருக்கிறார்கள். சங்கக் கவிதைகள் தொகுக்கப்பட்ட காலம் மிகவும் பிற்பட்ட காலம். காதல்கள் திருமணத்தில் முடிந்து, குடும்பம் என்ற அமைப்பு நிறுவனமயப்படுத்தப்பட வேண்டும்

என்கிற சமூக நிர்ப்பந்தம் எழுந்தபோது கைக்கிளை, பெருந்திணை அந்நோக்கத்துக்குப் பொருந்தாமல்போன காரணத்தால், சங்கக் கவிதைகள் தொகுக்கப்பட்ட காலத்தில் அவை இரண்டும் விலக்கப்பட்டிருக்கின்றன. தொகுத்த காலத்து 'அரசியல்' அது. இந்தத் தடுப்பணைகளையும் மீறிக் கைக்கிளை, பெருந்திணைப் பாடல்கள் சில சங்க இலக்கியத் தொகுப்புகளுக்குள் புகுந்து விடவே செய்திருக்கின்றன.

கைக்கிளை மற்றும் பெருந்திணையை விசாரித்துக் கொண்டு மேற்செல்வது இந்த நாவலைப் பேசுவதற்குத் தேவையாக இருக்கிறது.

முந்தையோர் சொன்ன விளக்கங்களோடு என் புரிதலில், கைக்கிளையே காதலின் முதல்படி. அந்த இருவருக்குமே ஒரு கணத்தில், ஒரு நேரத்தில் காதல் லபித்துவிடும் சாத்தியம் இல்லை. புனைவுகளில் அது நேரலாம். யதார்த்தம் அப்படி இல்லை. இருவரில் யாரோ ஒருவர் முதலில் காதல் வயப்பட்டு, அடுத்தவர்க்கு அதைப் பரவவிடும் முயற்சியில்தான் காதல் பிறக்கிறது. காதலை அறிவிக்காமலேயே இருந்துவிடும் தூழலும் நேர்வதுண்டு. அதனாலேயே, அறிவிக்கப்பட்டு இணையாத காதல், காதல் அல்ல என்றும் ஆகிவிடாது. காதல் என்பது ஒரு உயிரியின் உரிமை சார்ந்த, அறம் சார்ந்த விழுமியம் என்பது ஏற்றுக்கொள்ளப்படுமானால், கைக்கிளை காதலின் ஓரங்கம்தான் என்பதில் நாம் மாறுபடமாட்டோம்.

பெருந்திணை என்பதற்குப் பொருளாக அளவிறந்த வேட்கை என்கிறார் ஆசிரியர் பாவலரேறு ச.பாலசுந்தரம் அவர்கள். மிகக் கச்சிதமான விளக்கம். காதலை உணரும் பக்குவம் அற்றவரிடமும் குறைந்த வயதுக் குழந்தைத்தனக் காரரிடமும் காதலை எதிர்பார்ப்பது கைக்கிளை என்று வகை சொன்ன தொல்காப்பியர் பெருந்திணையைக் கூடுதல் விளக்கத் தோடு மொழிகிறார். 'மடலேறுதல்' என்ற குறியீட்டு மொழியில் ஆண் தன் காதலைச் சமூகத்துக்கு அறிவித்தல் பெருந்திணையாகிறது. அதன்பின் வயது முதிர்ந்த பருவத்துப் பொருந்தாக் காதல் வருகிறது. ஒருவர் மற்றவர்பால் மிகுந்த வேட்கை உறுதல், வேட்கை உச்சமாகி வலிதில் புணர்தல் போன்றவை பெருந்திணைக்கான இலக்கணங்கள் என்ற தொல்காப்பியர், இதைக் கௌரவமற்ற, கற்பு அல்லது குடும்பம் நோக்கி நகரும் திருமண ஒழுங்குகளாகிய மற்ற ஐந்திணைகளிலிருந்து விலக்கி, இழுக்கானதாகக் கட்டமைக்கிறார்.

தொல்காப்பியர் வாழ்வியலுக்கு இலக்கணம் கூறும் இடங்களில் இதுவும் ஒன்று. பின் வந்த இலக்கண இலக்கிய ஆசிரியர்களும் ஒழுக்கம் சார்ந்த குடும்பக் கதை மன்னர்களும் பண்

பாட்டுக் காவலர்களும் தொல்காப்பியரைச் சிக்கெனப் பிடித்து உய்ந்தார்கள்.

பொருந்தும் காதல் மற்றும் பொருந்தாத காதலை யார் தீர்மானிப்பது? யார் யாரின் மீது காதல் வயப்படுவது என்பது சம்பந்தப்பட்ட அந்த இருவரும் கையகப்படுத்திய பந்து என்பதை ஏற்க மறுக்கிற சமூகத்தின் மனச்சிடுக்குகளுக்கான காரணம் என்ன? காதல் மீதூர்தலுக்கும் வயதுக்கும் ஏதேனும் பிணைப்பு இருக்கிறதா என்ன? அப்படி இருக்க வேண்டிய அவசியம் என்ன? வயதுப் பிரச்சினை என்பதும் காதல் செயலாக்கத்தில் வயது வகிக்கும் பாத்திரம் குறித்தும் கவலைப் பட வேண்டியவர்கள் அல்லது கவலைப்பட அவசியம் அற்றவர்கள் காதலர்களே அன்றி மற்றவர்களுக்கு இந்த அவஸ்தை எதற்கு?

பெருந்திணை இரண்டு சாகைகளில் நடக்கிறது. ஒன்று வயது முதிர்ந்தோர் தமக்குள் கொள்ளும் காதல். மற்றது வயது குறைந்தோர் வயது முதிர்ந்தோர் கொள்ளும் காதல். இவை இரண்டுமே காதல் செயல்பாடுகள்தாம். மனித குலத்தின் மிக யதார்த்தமான இந்த நிகழ்வுகள், குற்ற மனப்பான்மை கொள்ளும் அளவுக்கு எப்படிக் குற்றப்பட்டியலில் சேர்க்கப் பட்டுப் பயங்காட்டும் பூதங்களாகி வந்தன என்பதை ஒரு சங்க இலக்கியப் பாடலில் இருந்தே அறிய முயலலாம்.

குறிஞ்சிக் கலியில் நகை உணர்வோடு கபிலர் எழுதிய பாடல் ஒன்று தலைவி முந்தைய இரவில் தலைவனைச் சந்திக்கப்போன இடத்தில் எதிர்கொண்ட அனுபவத்தைச் சொல்வதாக அமைந்துள்ளது.

‘தோழி. நேற்று இரவு, தலைவனை வழக்கமாகச் சந்திக்கும் இடத்தில் அவனுக்காகக் காத்திருந்தேன். போர்வை ஒன்றால் என்னை மூடிக்கொண்டிருந்தேன். அங்கே ஒருவன் வந்தான். தலைமுடி கொட்டிப் பளபளத்த தலை. அதன் மேல் முக்காடு. நோய் காரணமாகக் குறைந்த விரல்கள். நம் சேரியை விட்டுப்போகாத ஒழுக்கங்கெட்ட முடக் கிழவனான பார்ப்பான் தானடி அவன். என்னையே பார்த்தான். மண்டியிட்டான். பணிந்தான். பொழுதில்லாத பொழுதிலே இங்கு வந்து தனியாக நிற்கிறாயே என்றான். வைக்கோலைக் கண்ட கிழட்டு எருது போல என்மேல் ஆசை கொண்டு சுற்றிச்சுற்றி வந்தான். தாம்பூலம் போடு என்று தன் வெற்றிலைப் பையை என் பக்கம் நீட்டினான். நான் மறுத்தேன். திடுமென நீ பெண் பிசாசு, நான் ஆண் பிசாசு என்னை ஏற்றுக்கொள் என்றான். ஒரு பிடி மண்ணை வாரி அவன்மேல் எறிந்தேன். அவன் ஓடிவிட்டான். புலியைப் பிடிக்க விரித்த வலையில் நரி விழுந்தது போல

ஆயிற்று என் கதை. கடைசியில் தலைவனைச் சந்திக்காம லேயே திரும்பிவிட்டேன்.’

ஒரு கவிதை என்ற அளவிலேயே கபிலர் இதை எழுதியிருக் கிறார். கனவு வழிக் காதலர்கள் எதிர்கொள்ளும் பிரச்சினைகளே அவர் எழுத விரும்பியது. பின்னால் வந்த உரையாசிரியர்களோ, இதை ‘இளமை தீர் திறம்’ என்று விமர்சித்து, சமூகப் புறக் கணிப்பு நடத்தி இருக்கிறார்கள். பெருந்திணையில் நான்கு அம்சங்களில் ஒன்றாக இளமை தீர் திறத்துக்கு இதை உதாரண மாக்கி இருக்கிறார்கள். பார்ப்பான், ஆரோக்கியம் இல்லாதவன், மிக முதியவன். ஆரோக்கியமான பெண்ணிடம் தன் காதலை அவன் மனநிலைக்கேற்ப வெளிப்படுத்துகிறான். அவன் மறுத் திருக்கிறான். அவன் வரம்புமீறிப் போக, அவன் அவனை விரட்டியிருக்கிறான். ஒருகால், அவன் அவன் எதிர்பார்ப்புக்கு உகந்தவனாக இருப்பானேயாகில், அவன் அவன் அழைப்பைப் பரிசீலித்து இருக்கக்கூடும். மிகவும் சாதாரணமான ஒரு நிகழ்வை இலக்கண மறுப்பாக்கி, வாழ்வியல் சட்டமாக்கியதன் பயன் ஒரு அந்தரங்கம் குற்றமாக்கப்பட்டுவிட்டது.

ஜுலியட் ரோமியோ உள்ளிட்ட பல காதலர்களின் மற்றும் காதலின் வரலாற்றை எழுதிய டயன் அக்கர்மென் (தமிழாக்க வெளியீடு: சந்தியா பதிப்பகம்) மனித இதயத்தின் மாயப் புதிர்ப் பாதையில், குறிப்பாகக் காதலை அதன் ஆதியில் இருந்து – அதன் முதல் புள்ளியில் இருந்து – முழுப்படமாக வரைந்து காட்டியிருக்கிறார்.

ஜுலியட்டின் கதை, கி.பி. 2ஆம் நூற்றாண்டு தொடங்கிக் காலம்தோறும் பலப்பல வடிவங்களில், உலகம் முழுக்கவே எழுதப்பட்டிருப்பதை நாம் அறிவோம். ஷேக்ஸ்பியரும் ஜுலியட்டை எழுதுகிறார். ஷேக்ஸ்பியரின் பெண்கள் மிகக் குறைந்த வயதுடையவர்களாக இருக்கிறார்கள். அவர் அறிமுகப்படுத்தும் ஜுலியட்டின் வயது 13. இந்தக் காதல் கதையை எழுதும்போது ஷேக்ஸ்பியரின் வயது 30. அவருடைய 14 வரிப் பாடல் ஒன்றில் ‘அவரது ஆண் காதலரை பெண் காதலருக்கு அறிமுகப்படுத்தி அவர்கள் தங்களுக்குள் வசப்பட்டதைத் தொடர்ந்து திக்கற்றவரானார்’ என்கிறார் டயன் அக்கர்மென். மேலும், ‘அவரது சோகம் இரட்டிப் பாகியது. காதல் உணர்ச்சி குறிப்பாக இளம் பிராயத்தின ரிடையே, முதியவர்களின் கவனமான காதலுடன் ஒப்பிடும் போது அது எவ்வளவு கவனமற்றதாகவும் நிலையற்று மாளக் கூடியதாகவும் சில காலமே நிலைத்து இருக்கக்கூடியதாகவும் இருந்தது என்பதை ரோமியோ ஜுலியட் மூலம் அவர் நிரூபித்துக்காட்ட விரும்பியிருக்கலாம் என்றுதான் நினைக் கிறேன்’ என்கிறார் டயன் அக்கர்மென்.

ஜூலியட்டுக்கு மட்டுமல்லாமல், டெம்பஸ்ட் மிராண்டாவுக்கும் பன்னிரண்டாம் இரவின் வயோலாவுக்கும் பதினைந்து வயதுதான். பெரிக்கிலிசில் மெரினாவுக்கு வயது பதினான்கு. இந்தப் பதின்பருவத்தினர் பிடிவாதம் பிடிப்பவர்கள். மனத்தளவில் ஒன்றைப் பற்றி வலுவள்ளவர்கள். காதலில் தீவிரமானவர்கள். காதலின் முதல் பருவத்தைக் கடக்கும்போதே திருமணம் செய்துகொள்ள வேண்டும் என்று நினைப்பவர்கள். என்னுடைய ரோமியோவை எனக்குக் கொடு என்று தெளிவாகக் கேட்கிறவள் ஜூலியட். எனினும் அவர்கள் சென்ற வேகம் பற்றிய பயமும் ஷேக்ஸ்பியருக்கு இருந்தது.

ஷேக்ஸ்பியருக்குக் காதல் கல்யாணத்தில்தான் முடிய வேண்டும். அதோடு, பிறனில் விழைதல் அவருக்கு உடன்பாடற்றது. நமது பழைய தமிழ்க் கவிதைப் பண்புகள், இலக்கண விதிப்புகள் அவருக்கும் உடன்பாடோ எனத் தோன்றும் அளவுக்கு அவரும் தன்னுடைய காதலர்களை நற்பண்பு, நற்குலம், நல்ல நாகரிக உடை, நல்ல நடத்தை உடையவர்களாகவே வடிவமைக்கிறார். காதல்கள் கல்யாணத்திலேயே அவருக்கு முடிய வேண்டும். அடுத்த காதலில் அவருக்கு நம்பிக்கை இல்லை அல்லது விருப்பம் இல்லை. அதற்கிசைய இளைய வயதும் பிடிவாத குணங்களும் அவருக்கு உடன்பாடானவையாக இருக்கின்றன. அதேசமயம் கவனமான காதலும் பொறுப்புகளோடுகூடிய காதலும் அழிந்துபோகாத தொடர்ந்த காதலும் அவர் விருப்புகள், சொந்த விருப்புகள். இந்தப் பண்புகள் இளமை கடந்த பருவத்தில்தான் லபிக்கும் என்றும் அவர் கருதுகிறார். ஷேக்ஸ்பியருக்கு ஐம்பது வயதில் ஒரு ஜூலியட் கிடைத்திருப்பாளையாகில் ஷேக்ஸ்பியர் திருப்தியான குடும்பஸ்தராக இருந்திருப்பார்.

மூன்றாம் சிலுவைநாவலின் முதல் உரையாடலே வயது அடிப்படையிலேயே நிகழ்கிறது. இப்படியாகத் தொடங்குகிறது அந்த உரையாடல்.

‘இதை எழுதத் தொடங்கியதன் நோக்கம் லண்டன் மாநகரிலிருந்து இலங்கை நேரம் மாலை நான்கு மணிக்குத் தொலைபேசி மூலம் என்னைத் தொடர்புகொண்ட முரட்டுத் தனமான ஆண் குரல். அது என்னிடம் கேட்ட முதல் கேள்வி:

“ஓய். உம்முடைய வயது என்ன?”

“நீ யார்?” எனப் பதிலுக்கு நான் கேட்டேன்.

“அதைப் பிறகு சொல்கிறேன். நான் கேட்டதுக்குப் பதில் சொல்லும். உமது வயதென்ன?”

“ஐம்பத்திரண்டு.”

“இந்த வயதில் உமக்கு ஒரு காதல் தேவைப்படுகிறதா?”

அடுத்து அந்த டெலிபோன் நபர், ஆண் குறி பற்றிப் பேசுகிறார். கொந்தளிர்கிறார். காதல் நாயகன் ராகவன், ஐம்பத்திரண்டு வயதானவர், ஜூலி என்கிறவள் சின்னப் பெண். இருபதைத் தொடும் வயது என்று வைத்துக்கொள்ளலாம். அந்த வயதில் ராகவனுக்கும் ஒரு மகள் உண்டு. மகள் வயதினரான ஒரு பெண்ணைக் காதலிக்கலாமா என்பது அவர்மேல் மூன்றாம் மனிதர்கள் சொல்லும் குற்றச்சாட்டு.

பெண்ணும் ஆணும் பரஸ்பரம் ஒருவரில் ஒருவர் ஈடுபடுவதும் சேர்ந்து பயணிப்பதும் மனித நியதியும் இயல்புமே ஆகும். அது மனித வாழ்வின் நித்தியமான அறங்களில் ஒன்று. அது வரும்போது, அதைச் சாத்திவைக்கும் கதவுகள் இதுகாறும் இல்லை. காதல்கள் அகப்பொருள் இலக்கணம் படித்துவிட்டு வருவதில்லை. குளம் ஆறு கடல் சமதளம் எங்கும் பெய்து விட்டுச் செல்லும் மழை அது. ஜூலியட்டுக்கு அது திடும் எனத் தோன்றும் மின்னல். அம்பிகாபதிக்கு நெருப்பு. (அந்தப் பாடலைத் தெரிந்துகொள்வது நல்லது. ‘...உருகி, உடல் கருகி, உள்ளீரல் பற்றி எரிவது அவிவது என் செய்வேன். வரி அரவ/நெஞ்சிலே தோய்த்த நளின விழிப் பெண் பெருமாள்/நெஞ்சிலே இட்ட நெருப்பு...’ எப்படியான வேதனை?) மஜ்னுவான கயசுக்கு மரண தாகம். அது பிறப்புச் சான்றிதழ் பட்டதல்ல. வர்க்கமும் வயதும் சாராது வீசம் பொதுக்காற்று அது. அது ராகவன்மீதும் ஜூலிமீதும் வீசுகிறது. யார் முன்கை எடுத்தார்கள் என்பது பிரச்சினை அல்ல. காதலில் காதல்தான் இருக்கிறதே தவிர கள்ளக் காதல், வெள்ளைக் காதல் இல்லை. அவர்கள் போகிற பயணமும் அதில் அவர்கள் எதிர்கொள்ளும் அனுபவங்களும் நாவலாக விரிகின்றன.

நாவலை, சிறுகதையை, ஏன் சினிமாவையும் கூடக் கதை யாகச் சொல்ல முடியாது. கதை அம்சம் என்பது சில நிகழ்வுகள். நிகழ்வுகளே அன்றி நிகழ்வுகளின் சாராம்சம்கூடப் படைப்பாகலாம். இந்த மூன்றாம் சிலுவை நாவலும் அந்த இருவரின் வாழ்வின் சாராம்சமே. நாவலில் இருந்து கதையைத் தோண்டுவது நாவலுக்கு விசுவாசமான செய்கை அல்ல. நெடுந் தூரம் எனத் தோன்றுகிற தொலைவுக்கு அவர்களை அவர்கள் சுமந்துகொண்டு நடக்கிறார்கள். விரிசல் ஏற்படுகிறது. திசைகள் எட்டில், ஆளுக்கொன்றாகத் தேர்ந்துகொண்டு அவர்கள் நடக்கிறார்கள். இதுதான் சரியென அவர்கள் நினைக்கிறார்கள்.

இருவர் ஏன் பிரிய நேர்கிறது என்ற கேள்விக்கு ஆயிரம் பதில்கள் இருக்கின்றன. எனினும் எல்லாவற்றுக்கும் மேலான ஒரு பதில் இருக்கிறது. அது இதுதான். இணைவது எப்படி முன்கூட்டி அறிவித்து வரவில்லையோ பிரிவும் அப்படித்தான். பிரிவே இயற்கைதான் என்று சொல்வதற்கான சாட்சியங்களே உலகம் முழுக்கச் சிந்திக்கிடக்கின்றன. உலகம், இதுகாறும் சந்தித்த உயிர்க் கொலைகள், இதுகாறும் நடந்த யுத்தங்களால் நிகழவில்லை. இருபதாம் நூற்றாண்டின் இருபெரும் உலக யுத்தங்களாலும்கூட அது நிகழவில்லை. மாறாக, மனம் உடைந்த காதலர்களின் மரணமே எண்ணிக்கையில் மிக அதிகமானது என்கிறார் ஓஷோ. உண்மையாகவே இருக்கும்.

குளிருட்டப் பெற்ற செளகர்யமான அறையில் அமர்ந்து பணி செய்கிற, பாதுகாப்புக் கவசங்கள் பூண்ட வறுமைக்குள் ளாகாத மனிதர் ராகவன். ஜு'லி, நான்தோறும் வாழ்க்கையைப் பற்றிய பயம் கொண்டவன். நிகழ் வாழ்க்கையும் அதன் அடிப்படைத் தேவைகளும் அவளை அச்சுறுத்திக்கொண்டே யிருக்கின்றன. இந்தத் தகிப்பிலிருந்து விடுபடும் ஒரு மார்க்கமாகவே ராகவனின் காதலை அவன் ஏற்கிறான் என்பதில் தவறு இல்லை. இருவருக்குமான ஒரு தேவையின் அடிப்படையில் அவர்கள் சந்திப்பும் தொடர்ந்த சம்பவங்களும் நிகழ்கின்றன. பிரிவுக்கு - அதிலும் காதலர் பிரிவுக்கு - திட்டவாட்டமான காரணங்கள் எதையும் யாரும் சொன்னதில்லை. ஜு'லி தன் வயதுக்கும் எதிர்காலத்துக்கும் இசைவான துணையைத் தேர்கிறான். இதைச் சரியல்ல என்று யார் சொல்ல முடியும்? ராகவனுக்கு அது இழப்பின் வலி. ஜு'லிக்கு வாழ்வுக்கான உத்தரவாதம். ஜு'லி கிளி வளர்க்கிறான். கூண்டுக்குள் இருந்து கிளி வெளியேறுகிறது.

இருப்புக்கும் ஆசைக்கும் நிகழ்காலத்தை நித்தியப் படுத்தும் ஆவலுக்கும் எதிர்காலத்துக் கனவுகளைத் தேடிப் பறக்கும் விழைவுக்குமான முரண்பாடே இந்த நாவல். ஆண் பெண் அல்லது பெண் ஆண் விழைவை அறம் என்றாலும், நியதி என்றாலும், இரண்டு பகை முரண்கள் ஒரு கூரைக்குக் கீழே வாழ நிர்ஃபந்திக்கப்பட்ட தண்டனைபோலத்தான் வாழ்வு அனுபவங்கள் பல மூர்க்க முகம்காட்டி நம்மைச் சிந்திக்கவைக்கின்றன. இந்த ராகவனை சபல சித்தம் பிடித்தவன் என்றோ ஜு'லியை ஏதோ பயன்படுத்திக்கொள்கிறவன் என்றோ சிமிழுக்குள் அடக்குவது நீதி ஆகாது. அதேபோல ஜு'லி என்கிற பெண் இழிவுபடுத்தப்படுவதாகவும் எண்ணுவதற்கில்லை. எல்லாவற்றுக்கும் மேலே அழகிய, பொருள் புதைந்த, மனித விடுதலைக்கு ஆதாரமான ஒரு உறவு, மனித உறவு, மனிதம்

சாராத வேறுவேறு பகைப்புலன்களால் சிதிலமாவதைச் சொல்வதாகத்தான் நான் கருதுகிறேன். இதற்கான பல சுவடுகள் நாவல் முழுதும் இருக்கவே செய்கின்றன. ராகவனின் ஆண் திமிர், சமூகத்தில் நிலவும் பொருண்மையின் ஒரு பகுதி தான். ஜூலி அவனைவிட்டு விலகியதன் மூலம் அவனை அவனுக்கு உணர்த்துவதாகவே நினைக்க முடிகிறது.

நாவல் நவீனச் சொல்லாடலோடும் தேவையான சிக்கனமான விவரங்களோடும் நடைபெறுகிறது.

‘நான் நல்லவனா, கெட்டவனா?’ என்று தனக்குள் சுயப் பரிசோதனை செய்துகொள்கிறான் ராகவன். இது இமாலயக் கேள்வி. மனிதன் யார் என்பதைத் தேடித்தான் இத்தனை கோடிப் பக்கங்கள் உலகம் முழுதும் எழுதப்பட்டுக்கொண்டே யிருக்கின்றன. மகத்தான படைப்பாளர்களும் கலைஞர்களும் அதைத் தேடிக்கொண்டேயிருக்கிறார்கள். மனிதர்கள் இன்னும் தீர்ந்துபோகாதவர்களாக இருக்கிறார்கள் என்பதுதான் மனித குலத்தின் வரம்.

உமா வரதராஜன், ஒரு கோணத்திலிருந்து அக்கேள்விக்கு விடைகாண முயன்றிருக்கிறார்.

பிரபஞ்சன்

இதை எழுதத் தொடங்கியதன் நோக்கம் லண்டன் மாநகரிலிருந்து இலங்கை நேரம் மாலை நான்கு மணிக்குத் தொலைபேசி மூலம் என்னைத் தொடர்புகொண்ட முரட்டுத்தனமான ஓர் ஆண் குரல். அது என்னிடம் கேட்ட முதல் கேள்வி:

“ஓய், உம்முடைய வயதென்ன?”

“நீ யார்?” எனப் பதிலுக்கு நான் கேட்டேன்.

“அதைப் பிறகு சொல்கிறேன். நான் கேட்டதற்குப் பதில் சொல்லும். உமது வயதென்ன?”

“ஐம்பத்திரண்டு.”

“இந்த வயதில் உமக்கு ஒரு காதல் தேவைப்படுகின்றதா? உமது சாமானை இழுத்து வைத்து அறுக்க வேண்டும்” என அவன் உறுமினான். இத்தனை ஆயிரம் மைல்களுக்கு அப்பாலிருந்து எனது அந்தரங்க உறுப்பின் நீளத்தைத் தன் ஞானக்கண் மூலம் அவன் அறிந்து கொண்டமை எனக்கு வியப்பூட்டியது. இப்படிப் பேசும் போது அந்த லண்டன்வாசி கோட், சூட், ரை எல்லாம் அணிந்திருப்பான் என்றும் என் மனம் கற்பனைசெய்து கொண்டது.

எனது அலுவலகத்தின் கீழ்த்தளத்தில் ஆட்கள் சற்று அதிகமாக இருந்ததால் அவனுடன் ‘வேறு பாஷையில்’ பேசுவதற்காக என் கைத்தொலைபேசியுடன் மேல் மாடியை நோக்கிப் படிகளில் ஏறிச் சென்றேன். அப்படிச் செல்கையில் மூச்சிரைப்பதை மறைக்கச் சற்றுப் பிரயத்னம் எடுத்துக்கொண்டேன். லண்டன் மாநகரிலிருக்கும் அவனுக்கு என் வயது தெரிந்தாலும் இயலாமை தெரியாமலிருப்பது முக்கியமல்லவா?

மேல்மாடியில் அவருடன் நான் நிகழ்த்திய தொலைபேசி உரையாடலின்போது அதிகளவு தூஷணை வார்த்தைகளைப் பயன்படுத்தியது அவரா நானா என இன்றைக்கும் அனுமானிக்க முடியாமலுள்ளது. அந்தக் கொதிப்பான சூழ்நிலையிலும் என்னை இரண்டு விஷயங்கள் ஆச்சரியத்தில் ஆழ்த்தத் தவறவில்லை. ஒன்று, தூஷணை வார்த்தைகளை ஓசைநயத்துடன் பிரயோகிப்பதில் நான் பெற்றிருந்த தேர்ச்சி. மற்றது லண்டன் சென்று இத்தனை வருடங்களாகியும் அவன் தன் தாய்மொழியாம் தமிழிலுள்ள தூஷணை வார்த்தைகளை மறக்காமல் ஞாபகத்தில் வைத்து உரிய வேளையில் பயன்படுத்தியமை.

நாங்கள் தொலைபேசியில் மோதிக்கொண்டது, கடவுள் அனுப்பிய தேவதை என நான் ஒரு காலத்தில் நம்பிய சிறுக்கி யொருந்திக்காக. எம்.ஜி. ஆரையும் தனுஷையும் வாட்சண்டை போடவைத்துவிட்டு அப்பாவிபோல் வேடிக்கை பார்த்துக் கொண்டிருக்கின்றான் அவன். பிரச்சனை இதுதான், அவனை அவன் மனம் முடிக்க விரும்புகின்றான். அவனோ என்னுடன் விரும்பிப் படுக்கையைப் பலதடவைகள் பகிர்ந்துகொண்டவன். என் ஆத்திரம் அதுவல்ல. அனல்பறக்கும் எங்கள் வாட்சண்டைக் காட்சியின்போது அவன் திடீரெனச் சூடிக்கொண்ட இரட்டை வேடங்கள். ஒன்று கண்ணீர் உகுத்துக் கரையும் (கண்ணாம்பா பாணியில் விக்கி விக்கிப் பேசி) கற்புக்கரசி. இரண்டாவது வேடம் ராணி சமயுக்தா, தன் சுயம்வரத்தில் கலந்துகொள்ள வந்த மன்னர்களாக எங்களை அந்தச் சாமார்த்தியக்காரி மாற்றிவிட்டாள். 52 வயது அரைக்கிழவனொருவனும் சீஸ், பட்டர் சாப்பிட்டு உடம்பு நீண்ட இளைஞனொருவனும் ராஜகுமாரியின் மாலைக்காக மோதும் காட்சியை நீங்கள் நினைத்துப்பாருங்கள்.

அவன் ஆக்ரோஷத்துடன் என் மர்மஸ்தானத்தை இலக்கு வைத்து உதைக்கும் வன்மத்துடன் வயதைச் சுட்டிக்காட்டி கத்திக்கொண்டேயிருந்தான்.

நான் பதிலுக்குக் “கிழவனுடையது அப்போதெல்லாம் அவளுக்கு இனித்ததா?” எனக் கத்தினேன்.

“அவள்தான் சின்னப்பிள்ளை... நீ புத்தி சொல்லியிருக்க வேண்டாமா” என அவன் அப்படியே தோசையைத் திருப்பிப் போட்டான். அவன் இப்போது படக்காட்சியை நகர்த்திச் சற்று அண்மைக்காலத்துக்கு வந்துவிட்டான். அவன் இப்போது மூன்றாம்பிறை ஸ்ரீதேவி. பழைய நினைவுகளை மறந்த அப்பாவிப் பெண். உடலால் குமரி, உள்ளத்தால் குழந்தை. நான் கொல்லன் பட்டறையில் அவனைக் குறிவைத்துக் காத்திருந்த நடராஜ். அவன் ஆபத்பாந்தவன். சரியான சமயத்தில் தலையிட்டு

அவனைக் காப்பாற்றப் போகின்றான். மன்னர் நடராஜ், பாக்குநீரினை வழியாக மன்னாருக்கு மறுபடியும் நீந்திப் போய்ச்சேர வேண்டியதுதான்.

லண்டன் மாநகரில் அன்றைக்கு நிகழவிருக்கும் ஆர்ப்பாட்டப் பேரணிக்கு உடனடியாகப் போக வேண்டியிருப்பதால் இத்தோடு நிறுத்திக்கொள்வதாக அவன் சொன்னபோது “வையடா புடுக்கா!” என்றேன் நான். இங்கு எழுத முடியாத பல வார்த்தைகளை இறுதியில் நாங்கள் பரிமாறிக்கொண்டோம். அன்றைய ஆர்ப்பாட்டப் பேரணியில் அவன்தான் என்னை நினைக்கும்போதெல்லாம் மிகவும் ஆக்ரோஷத்துடன் கோஷங்களை எழுப்புவான் என்பதில் எனக்கு ஐயம் இருக்கவில்லை.

இது நிகழ்ந்து இரண்டு நாட்கள் கழித்து ஒரு வெள்ளிக் கிழமை மாலை லண்டனிலிருந்து இன்னொரு தொலைபேசி அழைப்பு. அது ஒரு நடுத்தர வயதுப் பெண்ணின் நாகரிகமான குரல்.

“மிஸ்டர் ராகவனுடன் பேச முடியுமா” எனக் கண்ணியத்துடன் அது கேட்டது.

“ராகவன்தான் பேசுகின்றேன். நீங்கள் யாரென அறியலாமா?”

அந்தக் கேள்விக்கான பதிலை எதிர்முனைக் குரல் தவிர்க்க விரும்புவதாகத் தெரிந்தது. கிணற்றுள்ளிருந்து கேட்பது போன்ற அந்தக் குரல், கேள்விகள் எழுப்புவதிலேயே ஆர்வமாக இருந்தது.

“ஏற்கனவே நீங்கள் திருமணமானவர்தானே?”

“இரண்டு தடவைகள்” என்றேன்.

“மூன்று பிள்ளைகள் இருக்கிறார்கள் அல்லவா?”

“ஆம்.”

“உங்களுக்கு எத்தனை வயது?”

“ஐம்பத்திரெண்டு.”

“ஜூலி உங்களுக்கு மகள்போல் ஒருத்தி அல்லவா?”

“நான் அவனை மகளாகவோ அவள் என்னைத் தகப்பனாகவோ ஒருபோதும் ஏற்றுக்கொண்டதில்லை. எத்தகைய உறவுமுறை எங்களுக்குள் இருந்தது என்பது எங்களிருவருக்கும் தெரியும்.”

“நீங்கள் அவனையும் திருமணம் செய்ய விரும்பினீர்களா?”

“இல்லை. அது சாத்தியமில்லாத விஷயம். அதில் இரண்டு தடவைகள் நான் தோல்வியடைந்தவன். மீண்டும் ஒரு முட்டாள் தனத்தைச் செய்ய நான் விரும்பவில்லை. எங்களுக்குள் இருந்தது ஒரு ரகசிய உறவு. அவளும் அதை ஏற்றுக்கொண்டாள்.”

“அது பொய் என்கின்றேன். என்னுடைய தம்பிக்கும் ஜூலிக்கும் நடக்கப்போகும் கல்யாணத்தை நீங்கள் குழப்பப் பார்க்கின்றீர்கள். அந்தப் பிள்ளை ஓர் அப்பாவி, உலகம் தெரியாதவள்.”

“அப்படி நம்புவது உங்கள் உரிமை, இஷ்டம். என்னை அயோக்கியன், காமுகன் எனச் சொல்வதும் உங்கள் உரிமை, இஷ்டம்.”

“உங்களுடைய வரலாறு, ஜூலியுடைய வரலாறு எல்லாம் நன்கு அறிந்த பின்பே நான் இப்போது பேசுகின்றேன்.”

“வரலாற்றாசிரியர்கள் எப்போதும் நேர்மையானவர்களாக இருப்பதில்லை. அவர்களுக்கும் சார்பு, உள்நோக்கம் எல்லாம் உண்டு.”

என்னுடைய இந்தப் பதிலின் பின்னர் உரையாடலின் தொனி சற்று மாறுதலடைந்தது. அந்தப் பெண் சற்று ஏளனத் துடன் கேட்டாள்.

“உங்களுடைய மூத்த பெண்ணுக்கு இப்போது சமீபத்தில் தான் திருமணம் ஆனது அல்லவா? அவளுடைய பெயர்கூட தர்சினி அல்லவா?”

என்னைப் பற்றிய சகல புள்ளிவிபரங்களும் தன் கையில் உள்ளன என்பதைக் காட்டும் மிரட்டல் ஒளிந்திருக்கும் கேள்வியாக அது எனக்குப் பட்டது. அத்துடன் அவள் சுட்டிக்காட்ட விரும்புவது திருமணம் முடித்த வயது வந்த பெண்ணொருத்தி எனக்கு இருக்கின்றாள் என்பதை. லண்டனில் நான் இருந்திருந்தால் அவள் என்னைத் தேடிவந்து இரண்டு செட் காவியுடைகளையும் கமண்டலத்தையும் தந்திருக்கக்கூடும். சடாமுடி வளர்த்து, காடேகி, பத்தியம் காக்க அவள் சொல்லியிருப்பாள்.

என்னைப் பற்றிய அவளுடைய கண்டுபிடிப்புகள் நூறு சதவீதம் சரியானவையல்ல என உணர்த்துவதற்காக “என் மூத்த மகளின் பெயர் தர்சினி அல்ல, தர்சிகா” என்றேன்.

“உங்கள் மகளுக்கு, மருமகனுக்கு இதைச் சொன்னால் என்ன ஆகும்?”

“எதை?”

“இந்த வயதிலும் உன் அப்பா இப்படியெல்லாம் அழிச்சாட்டியம் பண்ணுகின்றார் என்று...”

வயதென்ற சம்மட்டியால் மறுபடியும் என் முகத்தில் ஓங்கியடிக்கப் பார்க்கின்றான் இந்தப் பாப்பா.

“உங்களுக்கு இப்போது என்ன வேண்டும்?” என்றேன் எரிச்சலுடன்.

“அவளிடம் கேட்டால் அழுதுகொண்டே சொல்கின்றாள். நீங்கள் அவளைப் பலவந்தப்படுத்தப் பார்த்தீர்களாம். துஷ்பிரயோகத்திற்கு முயற்சித்தீர்களாம். உங்கள் தொல்லை தாங்காமல்தானாமே அவள் சொல்லாமல் கொள்ளாமல் இரவோடு இரவாக ஊரைவிட்டே ஓடிப்போனாள்...”

நான் அதிர்ச்சியடைந்து தன்னிலை இழந்தேன்.

“கை தேர்ந்த வேசிகள் கையும் களவுமாகப் பிடிபடும்போது தேர்ந்தெடுக்கும் தந்திரங்களில் இதுவுமொன்று. பச்சையாக இப்படியெல்லாம் பேசுவதற்காக என்னை மன்னியுங்கள். என்னுடைய மனம்படும் பாட்டை, துன்பத்தை, துடிப்பை உங்களால் ஒருபோதும் உணர முடியாது.”

“அவள் சொல்வது பொய் என்கின்றீர்களா?”

“பொய் மட்டுமல்ல, இப்போது ஆடுவது நாடகம். காமவெறி கொண்ட மேலதிகாரியிடமிருந்து தப்ப காடு மேடெல்லாம் ஓடிக்கொண்டிருக்கும் அபலையின் வேஷத்தை அவள் இப்போது போடுகின்றாள். ஓர் ஆபத்தானந்தவன், ரட்சகன் அதாவது உங்களது தம்பி போன்ற ஓர் அசடன் அவளுக்குத் தேவைப்படுகின்றான். அவள் எக்கேடு கெட்டும் போகட்டும். ஆனால் என்னைச் சிலுவையில் அறைந்து என் முகத்தைச் சிதைத்து அவள் தன்னுடைய புனிதத்தை நிரூபிக்க வேண்டியதில்லை.”

“என் காதில் சில விஷயங்கள் விழுந்தன. விசாரிக்க வேண்டும்போல் இருந்தது. அதுதான் தொடர்புகொண்டேன்.”

“நீங்கள் யாரென அறியலாமா?” எனக் கேட்டேன். அதற்குள் தொலைபேசி இணைப்பு துண்டிக்கப்பட்டுவிட்டது.

வயதின் பெயரால் நான் சீண்டப்பட்ட இன்னொரு சம்பவம் இது.

பின்வரும் ஐந்து கவிதைகளும் ஜூலி சொல்லாமல் கொள்ளாமல் பிரிந்த துயரத்தின்போது எழுதப்பட்டு பின்னர் கனடாவிலிருந்து வெளிவரும் ‘காலம்’ சஞ்சிகையில் வெளியானவை.

1. கண்ணிழந்தவனின் இரவு

இந்த வருடம் பிறக்கின்றது
தீரா ஓலமும்
கோரமுகமும் கொண்ட குழந்தையாய்
பின்னிரவு
குடித்துவிட்டு வந்திருந்தேன் நான்
உடலெங்கும் கல்லடிபட்ட
பறவையின் சொண்டில்
இன்னமும் மிச்சமிருந்தன மதுவின் துளிகள்
படுக்கையில் சாய்ந்தேன்
முதுகில் சொருகப்பட்ட கத்தி
ஓவ்வொரு வருடமும்
உனக்கு முதல் வாழ்த்துச் சொன்னவன் நான்
சாரல் மழையுடனும்
முத்தங்களுடனுந்தான் தொடங்கின
நமது ஓவ்வொரு வருடங்களும்
இரவு மணி பதினொன்று
ஊரெங்கும் வெடிச்சத்தம்
விழித்தபடி ஆந்தை
தூக்கமாத்திரைகளைத் தேடி அலைந்தன
கண்ணிழந்தவனின் கைகள்

○

2. கானல் மிதக்கும் குளியலறை

பாலைவனப் பயணியின்
மனமும் பாலை
உச்சிவெயிலின் நிழல்
துரதிருஷ்டமாக அவனைப் பின் தொடர்கின்றது
வெறுமையின் தீயுள்
கால்கள் புதைகின்றன
குளியலறைச் சுவர்கள்
நாற்புறமுமிருந்தும் நெருக்கும்
புகைவளையங்கள்
அவன் குரல்வளையைச் சுருக்கிலிடுகின்றன
நாக்கெங்கும் சுடுதழும்பு
சொற்கள் இழந்தான்
எது இனித தன் திசையென அறியாக் குருடன்
மின்னலின் சாகசம் சிறு நொடிப்பொழுது
'மூன்றாம் பிறை'*யின் கடைசிக் காட்சி
தோளில் விழும் தறித்த கூந்தலைக் கோதியபடி...

* ஒரு தமிழ்த் திரைப்படம்

கெக்கலித்துச் சிரித்துக் கடந்து செல்கின்றாள்
உயரமான
ஒல்லியான அந்தச் சிறுமி

○

3. பாவைவாசல்

ஒரு குகையின் கும்மிருட்டில்
மலரின் மெல்லிய மணமாய்
நீ நுழைந்தாய்
எந்தத் தோட்டம் உன் பூர்வீகம்
எந்த மலர் பரப்பிய மணம் அது

ஏழு கடல் தாண்டி ஒரு கோட்டை
காற்றும் அதன் கருங்கல்லில்
மோதித் திரும்பிச் செல்லும்
அங்கே உன்னை வைத்து

ஓர் ஏறும்பாகி
ஊர்ந்து ஊர்ந்து
ஒரு பாறாங்கல்லை உருட்டிக் கொணர்ந்து
வாசலில் வைத்துக் காவலிருந்தேன்
நாட்களைப் பின்னோக்கி இழுக்கின்றேன்
கொடிய பேயின்
காலடியில் வீழ்ந்து மன்றாடுகின்றேன்
அவள் இயலாமையின் கண்ணீரால்
விளைந்த பாவையின் பாசியை...
பிரிவை... தடவித் தடவிச் சோர்கின்றேன்

○

4. தேவாலயத்துக்குச் செல்லும் வழியில்

ஞாயிறுகளில்
நீ செல்லும் மலைவழிப்பாதையில்
ஒரு யாசகனை
அல்லது புத்தி பிறழ்ந்த ஒருவனை
அல்லது
ஒரு குடிகாரனைச் சந்திக்க நேர்கையில்
அருவருப்புடன் அகன்று செல்லாதே
முடிந்தளவு சில்லறைகளைப் போடு
உன் மனப்பூர்வமான
பரிவையும் புன்னகையையும் அவனுக்குக் காட்டு
உற்றுப்பார்
அவர்களில் என் சாயல் தெரிகிறதா
ஒன்றுமே தெரியாத பாவனையில்
விரைந்து செல்ல முயலாதே

புல்லும் புதரும்
படாந்த மனவறையின் சுவரொன்றில்
தலைகீழாய்த் தொங்கும்
அவன் புகைப்படத்தை நினைவுகூர்
என்னை உயிருக்குயிராய் நேசித்தவன் எனக்
காற்றிடம் உரத்துச் சொல்
அவன் தலையை முடிந்தால் வருடிக்கொடு
முத்தமிடு
மண்ணில் வீழ்ந்த ஒவ்வொரு அலரிப்பூவையும்
குனிந்தெடுத்துக் கோர்த்துக்கொடு
அவன் முகத்தில்
ஏதாவதொரு சிறு சலனம்
ஒளிக்கீற்றாய்த் தென்படலாம்

○

5. இரண்டு கத்திகள்

கிளியின் சிறகுகள் முற்றத்தில் கிடக்க
உன் கதவில் தொங்கிய பூட்டு
எனக்குப் பதில் சொல்லிற்று
கூண்டிலிருந்த ஃப்ளபி வாலை ஆட்டியது
‘இரண்டு அநாதைகள்’ எனச் சொல்லிக்கொண்டேன்
பிரிவை நோக்கிய நாட்கள்
நம்மை துயரத்தின் பொம்மைகள் ஆக்கிவிட்டன
மலையுச்சியும் சாக்கடையுமாய் மாறி மாறி உழன்றோம்
எதிர்கொள்ளல் அல்லது தப்பித்தல் என்ற
இரண்டு கம்பங்களுக்கிடையே
அலைக்கழிந்த உதைபந்து நீ
புனித விவிலியத்தின் பக்கங்களுக்குள்ளே
ஒரு தீக்கோழியாய்த் தலையைப் புதைத்துக்கொண்டாய்
என் இறுதி மூச்சுக் குமிழிகள்
நீரில் ஒன்றையொன்று துரத்திச் செல்லும் வேகத்தைக்
கடலுக்கடியில் நான் கண்டுகொண்டிருந்தேன்
நாம் விரித்துப் படுத்த காலத்தின் கம்பளம்
சற்று அகலமும் நீளமுமானது என்றாய்
நச்சுத் திரவத்தை
மரபுக்குயவனின் குவளையில்
நான் மறுபடியும் அருந்தமாட்டேன் என்றேன்
நீ சீறினாய் சினந்தாய்
கட்டிலுக்கடியில்
வழமைபோல் நம் கத்திகளை வைத்துவிட்டு
காமத்தின் சுடுமணல் பரப்பில் கட்டிப்புரண்டோம்

நீருற்று மேடையில் கிழநாக்கின் சுழல் நடனம்
சதை தீய்ந்த வாடையுடன்
உருகி வழியும் மெழுகின் துளிகள்

உன் வாசலெங்கும்
ஓவ்வொரு முறையும் இருந்தது
அன்றே பிறந்து அன்றே இறந்தது போன்று
வழமைபோல்
மறுபடியும் நாம் விழித்துக்கொண்டோம்
அவரவர் கையில்

அவரவர் கத்திகள்
கனக்கும் மனதுடன்தான்
நீ கதவைச் சாத்தியிருப்பாய்
எனினும்
புற்று மூடிய ஒரு முனிவன்
உன் வாசலில் இருப்பான்

○

புலம்பெயர்ந்து வாழும் கவிஞரொருவர் இந்தக் கவிதை
களைப் படித்துவிட்டு இங்குள்ள நண்பியிடம் எனது வயதைப்
பற்றி விசாரித்ததாக அறிந்தேன்.

என்ன துன்பமடா சாமி!

என்னுடைய வயது ஐம்பத்தி இரண்டு ... ஐம்பத்தி
இரண்டு ... ஐம்பத்தி இரண்டு ... 52 ... 52 ... 52 ... 52 ...
52

இந்த வயதிலும் கண்கள் சாலையோரம் செல்லும் அழகிய
பெண்களைப் பார்க்கத் தவறுவதில்லை. ஆஜானுபாகுவான
பெண்கள் எதிரே உட்கார்ந்தால் பேசும்போது வார்த்தைகள்
கோர்வையாய் வராமல், முகம் இயல்பாக இராமல் இதயம்
சற்று வேகமாக அடித்துக்கொள்கின்றது. இந்த வயதிலும்
ஆண்குறி பாரந்தாக்கியொன்றின் வல்லமையுடன் சரிவர
இயங்குகின்றது.

போதுமா சாமி?

அவன் அந்த நகரத்திற்கு வந்துசேர்ந்த வேளை பொருத்தமற்ற ஒன்றென உணரத் தொடங்கினான். கிரஹணம் கவ்விய நகராக அது பீதியில் உறைந்து போயிருந்தது. அந்த நகரத்தின் எல்லா நாட்களுமே மோசமாக விடிவதும் திகிலுடன் இருண்டு கழிவதும் அவனுக்குத் தெரியாததல்ல. ஆனால் மேலும் தன் பயணத்தை ஒத்திப்போட இயலாதவனாகப் புறப்பட்டு வந்திருந்தான்.

நகரத்தின் நுழைவாயிலை அண்மிக்க முன்னரே அவனை அவசர அவசரமாக இறக்கிவிட்டு அவன் வந்த வாகனம் திரும்பிச் சென்றுவிட்டது.

கரும்புகை மண்டலம் நகரத்தின்மீது கூரைபோல் விரிந்திருந்தது. சனங்கள் எதிரே மூட்டை முடிச்சுகளுடன் ஓட்டமும் நடையுமாக அவனைக் கடந்து சென்று கொண்டிருந்தனர். அவனுடைய கேள்விகளைக் கிரகிக்கும் மனநிலையில் அவர்கள் இருக்கவில்லை. அவர்களுடைய கண்களிலும் வாய்களிலும் கால்களின் குதிகளிலும் பயத்தைத் தவிர வேறொன்றுமில்லை. பீதிதோய்ந்த மௌனம் அவர்களுடைய உதடுகளை ஓட்டிப் போட்டிருந்தன.

கடல் அலைகளை எற்றியபடி முன்னோக்கிப் பாதங்களை நகர்த்தும் ஒருவனைப் போல அவன் நடந்துகொண்டிருந்தான். 'நகரம் உங்களை அன்புடன் வரவேற்கின்றது' என்ற பெயர்ப்பலகை ஓர் அபாயப் பொறிபோல் தோன்றியது.

கவிழ்த்துப் போடப்பட்ட ஓர் ஆமைபோல, நான்கு சக்கரங்களும் மேலே தெரிய வாகனமொன்று வீதியின்

நடுவே மல்லாந்துகிடந்தது. செல்லும் வழியில் ரயர்கள் எரிந்து புகைந்து நாறிக் கொண்டிருந்தன. உடைந்த போத்தல் களின் கண்ணாடிச் சில்லுகள் சிதறிக்கிடந்தன. ஆங்காங்கே மரங்களை வெட்டிச் சாய்த்திருந்தார்கள். துப்பாக்கி வேட்டுச் சத்தங்கள் தூரத்திலிருந்து கேட்டுக் கொண்டேயிருந்தன.

குரோதம் நிரம்பிய பார்வைகளுடன், சிரிப்பறியாத இறுகிப் போன முகங்களுடன், கைகளில் தயார்நிலையில் இருந்த துப்பாக்கிகளுடன் சிலர் விளக்குக் கம்பங்களின் மறைவில் நின்றனர். மரண விளையாட்டில் அவர்கள் முன்னோக்கிப் பாயவா அல்லது பின்னோக்கி நகரவா அங்குக் காத்துக் கிடக்கின்றார்கள் எனத் தெரியவில்லை. இசைக் கருவிகளை நடுநடுவே மீட்டிப்பார்த்துச் சரிசெய்து கொள்பவர்கள்போல ஆகாயத்தை நோக்கிச் சில வேட்டுகளைத் தீர்த்துவிட்டு எதிர்த் திசைப் பிரதிபலிப்புகளைக் கூர்ந்து அவர்கள் கவனிக் கின்றார்கள். மரக்கிளைகளிலும் தந்திக் கம்பிகளிலும் பழங் கட்டிடங்களின் மாடங்களிலுமிருந்த பறவைகள் சடசடவென்ற சிறகடிப்புடன் மேலெழுந்து பறக்கின்றன.

வழக்கமாகவே அந்த நகரம் கட்டாக்காலிகளால் நிரம்பி வழிவது. நகரின் நாற்சந்தி, பேருந்து நிலையம், விளையாட்டு மைதானம், வைத்தியசாலை முன்றல், நெடுஞ்சாலை, என எதையும் அவை விட்டுவைப்பதில்லை. அ.கு... செ.லெ... த.க... என்பவை போன்ற தமிழெழுத்துச் சுடுகுறிகளைத் தோல்களில் கொண்ட கட்டாக்காலிகள் நகரெங்கும் அலைந்து திரியும். அவைகூட இன்று தென்படவில்லை.

காலைச் சந்தைக்குக் கடைவிரிக்க நம்பிக்கையுடன் வந்த நாட்டுப்புறத்துப் பெண்கள் மரக்கறிக் கூடைகளைத் தலைகளில் சுமந்தபடி வேக வேகமாகத் திரும்பிச் சென்றுகொண்டிருந்தனர். வானத்தைத் தவிர எந்தக் கூரையுமே நிரந்தரமற்றுப்போன இந்த நாடோடி மக்கள் தலைகளில் இடிகளைத் தாங்கிக் கொண்டு மௌனமாகச் சென்றுகொண்டிருந்தனர்.

அவனது பயணத்தின் திசையைத் தடுத்து நிறுத்த யாருக் குமே தோன்றவில்லை. நேரெதிர்த் திசையில் மூட்டை முடிச்ச களுடன் அவசரத்துடன் அவர்கள் எல்லோருமே போய்க் கொண்டிருந்தனர்.

இலைகள் உதிர்ந்த பட்டமரம்போல நகரம் மாறிக் கொண்டிருந்தது. கூற்றுவனின் கருங்கயிறுபோலப் புகை நகர்மீது இறங்கியிருந்தது. சிகிச்சை பலனளிக்காமல், தலைமுடியெல்லாம் உதிர்ந்து, மரண வாசலைத் திறந்துவைத்துக் காத்திருக்கும் புற்று நோயாளிபோல் ஆகிக்கொண்டிருக்கின்றது நகர்.

அவன் ஆவலோடு தேடிவந்த அந்த நகர் கண்ணெதிரே உருக்குலைந்துகொண்டிருந்தது. நெடுஞ்சாலைக் கொள்ளையர் கள் நகரைச் சூறையாடுகின்றனர். வீடுகளின் கதவுகள், ஜன்னல் களைக்கூட அவர்கள் விட்டுவைக்கவில்லை. ஒரு வீட்டு வாசலில் ஒலிநாடாக்கள் தாறுமாறாக வீசப்பட்டுக்கிடந்தன. அவற்றைக் கடந்து அடுத்த காலடி வைக்க அவனுக்குக் கூசியது. 'இவற்றுள் எத்தனை வரிகள், எத்தனை குரல்கள், எத்தனை இரவுகள் ஒளிந்திருக்கும்' என எண்ணிக்கொண்டான். மூளியாகிக்கொண்டிருக்கும் அந்த நகரத்தின் உள் வீதிகள் எவ்வாறு இருக்கும் என்பதை அவனால், அனுமானிக்க முடியவில்லை. 'கால் இடறினால் பிணங்களின் மேலேதான் விழ வேண்டி வருமோ? அழுகிய சடலங்களின் தூர்நாற்றத்தையே காற்று பரப்பிக் கொண்டிருக்குமோ? புதரின் மறைவிலிருந்து நெருப்புக் கோளங் களைக் கண்களாகக் கொண்ட கருநிற நாயொன்று மனிதக் கரமொன்றைக் கவ்வியபடி பாய்ந்து வருமோ? புதைகுழிகளைத் தோண்டிக்கொண்டிருக்கும் நரிகளைத் தழுகளால் விரட்டியபடி தான் உள்வீதிகளில் தன் பயணத்தைத் தொடர வேண்டியிருக் குமோ?'

அவன் வீரனோ சாகசக்காரனோ போலிச்செய்திகளைக் களத்தில் நின்று 'சுடச் சுட' அப்பம் போல இறக்கித்தரும் நிருபனோ புகைப்படப்பிடிப்பாளனோ அல்ல. அவன் கையி லிருந்த கடிகாரம் வெகுவேகமாக ஓடிக்கொண்டிருக்கின்றது. அகோரப்பசி கொண்ட பகாகரனைப் போல அது வேகமாக அவனுடைய வருடங்களைத் தின்று தீர்த்துக்கொண்டிருந்தது. சரிவுப் பாதையொன்றின் வழியாக அவன் பாதங்கள் கட்டுப் பாடிழந்து வழக்கிச் செல்வதையும் காலத்தின் திரைச்சீலை காற்றில் படபடத்து அவன் சம்பந்தமான காட்சியை முடிப்பதி லும் மூடிக்கொள்வதிலும் காட்டும் அவசரத்தையும் இந்த நாட்களில் அவன் உணரத் தொடங்கினான்.

அவனுக்கு வேறுவழி இருக்கவில்லை. பின்வாங்கிச் செல்வதற்காக அவன் இங்கு வரவுமில்லை. ஓர் அசரீரி அவனை அழைத்துக்கொண்டேயிருந்தது. அழைப்பாகவும் அலைக்கழிப் பாகவும் மாறி மாறி அது தோற்றங்காட்டியது. துயரம் தோய்ந்த அவனுடைய வாழ்வின் பின்னாட்களில் அந்த மாயக்குரல் அவன் காதுகளில் எப்போதும் கேட்டுக்கொண்டிருந்தது. 'என்னிடம் வா' என ஒலிக்கும் அந்த மாயக்குரல் அவனை அழைத்துக்கொண்டே இருந்தது. ஊரின் அம்மன் கோயில் குழியினுள்ளே உறங்கிக்கொண்டிருக்கும் தீ திடீரென விழித் தெழுந்து தன்னையே பாதையாக மாற்றி அவனை உள்ளிழுப் பதை உணர்ந்தான்.

மலர்த் தட்டுகளேந்திய இளம் பெண்கள் நீள் பாவாடை களுடன் கூந்தலின் ஈரம் காயாமல் நடமாடிய கோயில் வீதி அது. வாசலில் நின்று வேடிக்கை பார்க்கும் வசீகரமான பெண்களாலும் அது பெயர் பெற்றது. சில வாசல்களைத் தாண்டித் தங்கள் கால்கள் நகர்வதில்லை என அவனது இளவயது நண்பர்கள் அப்போதெல்லாம் சொல்வார்கள். அந்த வாசல்களையொட்டி எப்போதும் குலைதள்ளிய வாழை மரங்கள் நிறைந்து கிடப்பதாகக் கூறினார்கள். அந்த வீதியின் பூரிப்பையும் குதூகலத்தையும் தன் இளவயதிலேயே காணாமல் போனதும் காணத் தவறியதும் தன் துரதிருஷ்டமேயன்றி வேறல்ல என வாழ்வின் பாதிவழிப் பயணத்தின்போதே அவன் உணர்ந்தான். பெண்கள் சுறுசுறுப்பாகவும் ஆண்கள் களவாணி களாகவும் சோம்பேறிகளாகவும் பொய்யர்களாகவும் பித்த லாட்டக்காரர்களாகவும் விளங்கிய அந்த உள்வீதியில் சாராயக் கடைகளுக்குப் பஞ்சமிருந்ததில்லை. கூத்தும் கும்மாளமும் உருவாக்கும் இரைச்சல் தெருவை விட்டு அகலப் பின்னிர வாகும். பிரதான வீதிக்குச் சமாந்தரமாகச் செல்லும் அந்த வீதியையே தலைக்கவசமணியாத அநேகமான மோட்டோர் சைக்கிள் பைன்கள் பயன்படுத்தினார்கள்.

அந்த வீதியா இது?

வெறிச்சோடிக்கிடந்த வீதி வழியே அவன் கால்கள் இழு பட்டுச் சென்றன. அந்த நகரத்திலிருந்து அவன் உயிருடன் திரும்ப எந்த உத்தரவாதமும் இல்லையென்பதற்கான அறிகுறிகளும் சமிக்ஞைகளும் செல்லும் வழியெங்கும் நிரம்பிக்கிடந்தன. ஆனாலும் அவன் தலைமுழுக்கப் பித்தம் பாரித்தவனாக, கண்ணுக்குத் தெரியாத கரமொன்றின் மாயக்கயிறால் கட்டுண்டு, இழுபடுபவனாகச் சென்று கொண்டிருந்தான். அகோர வெயிலும் சூழலின் பயங்கரமும் சேர்ந்து அவனுடைய நாலை வறளச் செய்தன. நீர்நிலை தேடும் தாகங்கொண்ட விலங்குபோல அவன் முன்னேறிக்கொண்டிருந்தான். முதுகுப் புறத்திலோ பின் மண்டையிலோ பிருஷ்டத்திலோ பின்னங்கால் களிலோ எந்தநேரத்திலும் துப்பாக்கிச் சன்னங்கள் துளைத்து விடலாமென்ற குறுகுறுப்பு உடலெங்கும் பரவி, மயிர் சிலிர்த் தெழுந்திருந்தது. முதலைகள் நிறைந்த அகழியை ஒரே எட்டில் தாவி அக்கரை மரநிழலை அடைய நினைக்கும் ஓர் அந்தகனைப் போல தனக்குத் தானே தோன்றினான்.

இன்னும் சிறிது தூரந்தான்; அவன் தேடிவந்த இடத்திற்கு. உயிரின் இறுதிச் சொட்டுகளைப் பாதங்களில் தேக்கி, கடைசியாக அவனை ஒரு தடவை பார்த்துவிடப் பல காத தூரம் பயணித்துப் பாலங்கள் கடந்து, வாகனங்கள் ஏறி இறங்கி,

மரண வலையத்தினுள் காலடிவைத்துச் சென்றுகொண்டிருக்கின்றான். பின்னையார் கோயில் வீதியும் மாரியம்மன் கோயில் வீதியும் சந்திக்கும் இடத்தில் வடக்குப் பக்கமாகத் திரும்பி நடந்தால் மூன்றாவதாக வரும் வீடு அவளுடையது. சீமெந்து பூசாத, காலம் கருமை தடவிய செங்கல் மதில். வாசலை நெருங்கும் வரை, இருள் தன் கண்களைச் சூழ்ந்துவிடக் கூடா தெனவும் கால்கள் சோர்ந்து தன்னைச் சரித்துவிடாமலிருக்கவும் அவன் மனத்திற்குள் மன்றாடினான். இதயத்தின் திமிறலும் படபடப்பும் அவனுக்கு அச்சமூட்டின.

வீடுகள்தாம் எப்படியெல்லாம் முகங்களை மாற்றுகின்றன. கொண்டாட்டங்களின் உச்சங்களில் விருந்தாளிகளும் குழந்தைகளுமாக வீடுகள் பூரித்து நிற்கின்றன. கோடையின் வெம்மையில் சோம்பலுடன் தூங்கி வழிகின்றன. மழை நாட்களில் கூரை எழுப்பும் தாளங்களைக் கேட்டவாறு நீர் சொட்டச் சொட்டக் குளிக்கின்றன. குழந்தைகள் நிறையும்போது விளையாட்டு மைதானத்தின் ஆரவாரமும் குதூகலமும் கொள்கின்றன. பின்னிரவுகளில் மர்மங்கள் பொதிந்துள்ள நாவல்களைப் போல் அவை அமைதியான தோற்றங்காட்டுகின்றன. கூடத்தில் ஒரு பிணம் கிடத்தப்பட்டிருக்கும்போது மாறிலடித்து ஒப்பாரி வைக்கின்றன.

பொட்டிழந்த இளம் பெண்ணின் நெற்றிபோலிருந்த அந்த வீட்டை அடைந்து வாசல் கதவைத் திறந்து உள்ளே அவன் நுழைந்தான். வேப்பம் பூக்களைக் காற்று வாசலுக்குக் கொண்டு வந்து சேர்த்திருக்க வேண்டும். எங்கும் பரவிக்கிடந்தன. போர்டிக் கோவைக் கடந்து வீட்டுக் கதவில் கை வைத்துத் தள்ளினான். அது மூடப்பட்டதொரு கதவு. அதன் சாவி அவளிடந்தான் இருக்கும். அவள் உள்ளேயா? அல்லது வெளியேயா? அவளது காலடியோசை போன்றதொன்று உள்ளேயிருந்து ஒலிப்பதைப் போல் கேட்பது காலத்தின் கண்ணாமூச்சி விளையாட்டா? காலம் கதவொன்றின் ரூபத்தில் அவன் முன்னே உறைந்து போயிருப்பதை உணர்ந்தான். கதவற்ற வீடாயிருந்த காலத்தில், தான் இங்கு வந்த முதல் நாள் இப்போது ஞாபகத்தில் வந்தது.

நாடகம் முடிந்த மேடைபோல வரவேற்க யாருமில்லாமல் அந்த வீடு இருக்கின்றது. எப்போதும் எவருக்கும் குரைத்துக்கொண்டேயிருக்கும் ஃப்ளப்பி இல்லாத கூண்டும் அப்படித்தான் தோன்றுகின்றது. அவன் அவளுக்கு அன்பளிப்பாகக் கொடுத்த சடைநாய்க் குட்டி அது.

சாய்வு நாற்காலியில் கிடந்தவாறு கை கூப்பிக் கொண்டே 'மகாராஜா! மகாராஜா...!' எனப் பிதற்றும் பாட்டி அங்கேயில்லை. தத்தித் தத்தி செல்லத் தமிழ் பேசும் 'கன்னடத்துப் பைங்கிளி' மம்மியில்லை. அவனுக்குச் சமதையாக உட்காராமல், மரியாதை செலுத்தும் விதமாக 'கொரிடோர்' சுவரில் சாய்ந்து, ஒற்றைக்காலுக்குப் பாரம் கொடுத்தபடி தலைசாய்த்து அவனை உற்றுப் பார்த்தபடி நிற்கும் ஜூலி என்ற அந்த ஒல்லிச் சின்னப் பெண் இல்லை. அவள் ஏதோ மந்திரம் கற்று அந்தச் சுவரின் புருந்து ஒரேயடியாக மறைந்துவிட்டாள்போல் தோன்றியது. கூடத்திலிருந்த மயில் நீல ப்ளாஸ்டிக் கதிரைகள் நாடக மாந்தர்கள் அகன்ற வெறுமையுடன் இருக்கின்றன.

"கோப்பியா தேநீரா?" எனக் கேட்டபடி சமையலறைப் பக்கமாக ஜூலி செல்கின்றாள். அவளுக்குத் தெரியும், அவன் எப்படியும் பின்னால் வருவானென்று. பால்மா கரைத்துக் கொண்டிருந்தவளைப் பூனைபோலப் பின்புறமாகச் சென்று அவன் அணைக்கின்றான்.

"இங்கேயே என்னோடேயே இருந்துவிடுங்கள்" என்கின்றாள் ஜூலி.

வீடுபங்கும் அந்த வார்த்தைகள் மாத்திரம் எஞ்சி, சிறகுகள் முளைத்து வண்ணத்துப் பூச்சிகளாகப் பறந்

தலைந்து சுவர்களை மொய்க்கின்றன. அவளும் அவனும் கிசுகிசுத்த வார்த்தைகள் எல்லாம் அவன் கண்களுக்கு மாத்திரம் புலப்படும் விதத்தில் சுவர்களிலே கிறுக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அவன் அந்த சுவர்களைத் தன் உள்ளங்கைகளால் தடவிக் கொண்டேயிருந்தான். இப்போதிருக்கும் இதன் பெயர் வீடா? இது துயரத்தின் கல்லறை. இந்தத் துயரத்தை நாடியா அவன் இவ்வளவு தூரம் வந்தான்? கல்லறைமீது படர்ந்து விட்ட புற்களை விலக்கி விலக்கி அவன் விதி எழுதி முடித்த வாசகங்களைத் தேடிக்கொண்டிருந்தான்.

அவன் துடைத்துக்கொள்வதற்காக டவலைக் கையில் வைத்துக்கொண்டு குளியலறைக் கதவுக்கு வெளியே ஜூலி தயாராக நின்றனாண்டிருக்கிறாள். தலையெங்கும் காமம் பரவி உடலை வழி நடத்துகின்றது. காமம் கொதிக்கும்பாசி உடலெங்கும் தகிக்கின்றது. ஆதிவாசிகளுக்கான குகைபோல அந்தப் படுக்கையறை தோன்றுகின்றது. சுவரிலிருக்கும் பொத்தானை அமுக்கிவிட்டு அண்ணாந்து அவள் கூரை விசிறியைப் பார்க்கின்றாள். படுக்கையில் அவன் மல்லாந்துகிடக்கின்றான். மின்விசிறியின் மூன்று தட்டுகளும் ஒன்றையொன்று துரத்தும் விளையாட்டை மெதுவாக ஆரம்பித்து, வேகத்தின் கதியைக் கூட்டிக்கொண்டே செல்கின்றன. அறையுள் ஐந்தாவது கண்ணாக ஒளிர்ந்துகொண்டிருக்கும் மின்விளக்கை அவள் அணைக்கின்றாள்.

அவன் அவளிடம் கூறுகின்றான். “இல்லை. வெளிச்சம் இருக்கட்டும்.” ஐந்தாவது கண் மீண்டும் விழித்துக்கொள்கின்றது. இடுப்புக்குக் கீழேயான தன் உள்ளாடையை அவள் அவசரமாகக் களைகின்றாள். பயணிக்காகக் காத்துக்கிடக்கும் படகென மல்லாந்துகிடக்கும் அவன்மீது பசிய மூலிகை மணங்கொண்ட, காற்றினும் பாரங்குறைந்த கொடியென அவள் படர்கின்றாள். ஈரலிப்பு அகலாத அவனுடைய நெஞ்சு மயிர்களினிடையே அவளுடைய பிஞ்சு விரல்கள் ஊர்கின்றன. உரோமங்கள் அரும்பிய தன் ஒல்லிக் காலால் அவனுடைய தொடையைப் பின்னிப் பிணைத்துப் பாம்பாசி வித்தைகள் செய்கின்றாள். அவனைக் கட்டிலிலிருந்து இழுத்துக் கீழே இறக்குகின்றாள். “முதுகில் வைத்து என்னைச் சுமவுங்கள்” என்கின்றாள். அவன் இடுப்பைக் கால்களால் வளைத்து அவனுடைய முதுகுப்புறமாக நெஞ்சை அழுத்தியபடி ஏறி உட்கார்ந்துகொள்கின்றாள். பித்தக் கொம்புகள் தலையில் முளைத்த இரண்டு கோமாளிக் குரங்கு களைப் போல அவர்கள் அறையைச் சுற்றிச் சுற்றி வருகின்றார்கள். அவள் கெக்கலித்துச் சிரிக்கின்றாள்.

அவன் அவளைக் கட்டிலில் அப்படியே புரட்டிப்போடுகின்றான். படகோட்டியின் துடுப்புகள்போல அவனுடைய இரண்டு

கைகளும் அவளுடைய உடலெங்கும் அலைகின்றன. விரல்கள் ஈரலிப்பு நிலம் தேடி அலையும் பாம்புகளாகின்றன. புற்றின் வழியே ஊர்ந்து, உள் நுழைவதும், வெளியேறுவதுமாக காலங்கரைகின்றது. அவசரத்தில் களைந்தெறிந்த ஆடைகள் தரையெங்கும் தாறுமாறாகக் கிடக்கின்றன. காமத்தின் வெப்பக்காற்று அறைபூராவும் நிரம்பிக்கிடக்கக் கட்டிப் புரள்கின்றார்கள். உதடுகளின் வாசல் வழியே ஒருவருள் ஒருவர் புகுந்துவிட மூர்க்கத்துடன் முயன்று தோற்கின்றார்கள். உல்கள் வழக்கு மரங்கள்போல் ஆகித் தீண்டுகையிலும் ஏறுகையிலும் நழுவிச் செல்கின்றன. ரகசிய மாளிகையின் எந்தவொரு அறையையும் பாக்கிவைக்காமல் திறந்து உள்நுழைந்து பார்த்துவிடும் அவசரத்தில் அவர்கள் இருந்தார்கள்.

“உன்னை அப்படியே விழுங்கிவிட வேண்டும்போல் இருக்கிறது” என்றான் அவன்.

“சரி, விழுங்கிவிடுவதுதானே” என்றான் ஜூலி.

அந்த மெல்லிய கோழிக்குஞ்சு உடம்பினுள்ளே காமம் ஒரு ராட்சஸப் பட்சியின் சக்தியைக் கொணர்ந்து சேர்த்திருக்கும் அதிசயத்தை அவன் உணர்ந்தான். அவளுடைய தோள் மூட்டெலும்புகள் துருத்திக்கொண்டிருந்தன. குறுகலான அவன் மார்பில் அவன் முகம் புதைத்திருந்தான். மார்பகங்களின் இளஞ் சிவப்புக் காம்புகளை அவன் உறிஞ்சிக்கொண்டிருந்தான். அவன் கொல்லன் உலைக்களத்து நெருப்பாகத் தணல் விட்டெரிந்துகொண்டிருந்தான். மரக்கிளையொன்றைக் கைப்பற்றிய கிறக்கத்துடன் “எவ்வளவு பெரியது” என்றான்.

“பெரிதென்றால் உனக்கு வசதியாகப் பென்சிலைப்போலச் சீவிக்கொள்” என்றான் அவன். மீண்டும் ஆவேசத்துடன் தழுவிக்கொண்டார்கள். இடுப்பெலும்புகளும் தோள் மூட்டெலும்பும் துருத்திக்கொண்டிருக்கும் அந்தக் கோழிக்குஞ்சு பாரத்தைப் பொருட்படுத்தாமல் அவனைத் தாங்கிக் கொண்டிருந்தது.

அவனுடைய ஒரு கை மெத்தையைக் கிளப்பி எதையோ தேடித் துழாவுவதைக் கண்ட அவன் பொறுமையிழந்தவளாக “என்ன?” என்றான்.

“ஆணுறை” என்றான் அவன்.

அவனை மூச்சுமுட்டும் வகையில் இறுக்கி முத்தமிட்டபடி “தேவையில்லை... தேவையில்லை. எனக்குக் கணக்குத் தெரியும்” என்றான்.

கள்ள உறவு என்பது சிறுவயதில் திருட்டுமாங்காய் பறிப்பது போன்றது. சீக்கிரமாக முடித்துக்கொண்டு கிளம்பிவிட வேண்டும்

என அவனுடைய மனது எச்சரித்துக்கொண்டேயிருக்கின்றது. ஆனால் அது இன்னொரு வகையில் சீக்கிரமாகக் கரையேற மனமில்லாத கடல் குளிப்பாகவும் இருக்கின்றது.

தெருவில் போகும் மோட்டோர் சைக்கிள்களின் ஹோரன் சத்தங்கள் வீட்டு வாசலிலும் கூடத்திலும் ஒலிப்பதுபோல் அவனைச் சஞ்சலப்படுத்தின. தெருவின் வழிப்போக்கர்கள் சிரித்துச் செல்வது மண்டையிலடித்தாற்போல் கேட்கின்றது. தபாற்காரன் வரும் நேரங்கூட இதுதான். தப்பித் தவறித் தபாற்காரன் வந்து மணியடித்தால் இந்தக் கோலத்தில் வாசலுக்கு இருவரில் யார் போவது?

எதிரே ஒரு சலூன் வேறு இருக்கின்றது. யாரோ ஒருவனுக்குத் தலைமுடி வெட்டுவதுபோல் சண்முகம் பாவனை பண்ணினாலும் அவரது கவனம் முழுக்க இந்த எதிர்வீட்டின் மீதுதான். எனினும் அவர் யாரையும் மொட்டையடித்து விடாமல் தொழிலிலும் கவனமாக இருந்தார்.

அவன் மோட்டோர் கைச்சிக்ளில் வந்து கேற்றைத் திறந்து சாத்துவதிலிருந்து அவன் அவனை உள்ளே அழைத்துச் செல்வது வரையில் அவர் பார்த்துக்கொண்டே சுவரக்கத்திக்குச் சாணை தீட்டிக்கொண்டிருப்பார். அவன் அவனைத் தேடிவரும் தினங்களில் கத்தியின் கூர்மை பற்றிச் சொல்லத் தேவையில்லை. சலூன் வாங்குகளில் பத்திரிகைகள் படிப்பதாகப் பாசாங்கு செய்து கொண்டிருப்பவர்களின் அக்கறையெல்லாம் அவன் எப்போது, என்ன கோலத்தில் திரும்பிப் போகின்றான் என்பதில் தான் இருக்கும். சலூன் வாங்கிலிருந்து பொறுமையிழந்தவனாக ஒரு குடிசாரன் 'வெள்ளிக்கிழமை அமிர்தயோகம், கண்ணாளா ... அதற்குத்தானே காத்திருந்தேன் இந்நாளா' எனப் பாடியுமிருக்கின்றான்.

“இந்நேரம் யாராவது வந்துவிட்டால் என்ன செய்வது?” என அவன் அச்சத்துடன் கேட்டான்.

“சரியான பயந்தாங்கொள்ளி நீங்கள்” என்றாள்.

“வந்தால்?”

“இது என்னுடைய வீடு. யாரும் இங்கே ஏன் வர வேண்டும்?”

அவனுக்கும் அவளுக்குமும் 22 வருடங்கள் இடைவெளி இருந்தது. தன்னை அவள் குறைத்து மதிப்பிடத் தன் வயது ஒரு காரணமாகிவிடக் கூடாது என்பதில் அவன் கவனமாக இருந்தான். அவனைப் பொறுத்தவரையில் அவளில் கரைபவனாக

வும், அவளை ஆழ்பவனாகவும் அவள்முன் திடகாத்திரமானவனாகவும், உச்ச இன்பத்துக்கு அவளை அழைத்துச் செல்பவனாகவும் அவளுடனான ஒவ்வொரு புணர்ச்சியையும் அவள் மனத்தில் கல்வெட்டுக்களாக அமைத்துவிடுபவனாகவும் இருக்க விரும்பினாள்.

இருபத்தியிரண்டு வருட தூரத்தை மூர்க்கத்தனத்துடன் அவன் கடந்துகொண்டே, இரு சிறுபாத்திரங்களைப் போன்ற அவளுடைய பிருஷ்டங்களை உள்ளங்கைகளால் ஏந்தியபடி அவன் இயங்கினான்.

அவள் அவனுடைய வலது புறச் செவியைக் கடித்து முனகிக்கொண்டிருந்தாள். “குட்டி, என்ன வலிக்கின்றதா?” என்றான்.

“இன்பமான வலி தரும் துன்பமும் ஒரு துன்பமா?” என அவ்வேளையில் அவள் சொன்னது ஒரு தமிழ் நடிகை ஒப்புவிக்கும் வசனம்போல் எரிச்சலூட்டினாலும் அவன் பதிலுக்குக் கூறினான்.

“இன்பமோ துன்பமோ உனக்கு ஒரு வலி என்றால் அது எனக்குத் துயரத்தைத் தராது என நம்புகின்றாயா?”

“இல்லை... இல்லை... இன்னும் வேகமாகச் செய்யுங்கள்...”

அவள் சொன்னதும் மேலும் உற்சாகம் கொண்டவனாக அவன் மேலான பிடியை மேலும் இறுக்கிக்கொண்டான்.

அவளுடைய பிடறியை உயர்த்திக் கூந்தலை அளைந்து, உதடுகளைக் கவ்விக்க கடித்து, உள்ளிருந்து ஒரு பெரும் அலை எழுந்து கரையை நோக்கி விசிறி அடித்ததும் அவன் கால்கள் மெல்ல மெல்லச் சோர ஓய்ந்தான். அவனுடைய மார்பின் வியர்வைத் துளிகள் அவள் முகத்தில் வீழ்ந்தபோது அவன் முகத்தைத் திருப்பிப் புரண்டுபடுத்தான்.

அவன் மூச்சவாங்கினான்.

அவளுடைய கேசத்தை வருடியவாறு காதோரமாக அவன் கிசுகிசுத்தான்.

“திருப்தியா?”

திரும்பிப் படுத்து அவன் அவனை முத்தமிட்டான்.

“உங்களுக்கு?”

“நான் கேட்டதற்கு முதலில் பதில் சொல்லு...”

“எங்கெல்லாமோ என்னைக் கொண்டு போகின்றீர்கள்.”

அலைகள் அப்படியே ஓய்ந்துபோன கடலில் மிதக்கும் இரு தக்கைகள்போல அவர்கள் இருந்தார்கள். அவன்மேல் அவள் குப்புறப்படுத்து முத்தமிட்டாள். லேசான கூனல் விழுந்த, பூனைமயிர் உரோமங்கள் நிறைந்த அவளுடைய முதுகை அவன் பரிவுடன் வருடிக்கொடுத்தான்.

“நீ காதலிப்பவன் வயதான ஒருவன் என்பது உனக்குச் சங்கடமாக, உறுத்தலாக இல்லையா?”

தன் சுட்டுவிரலால் அவனுடைய உதடுகளை அவள் பொத்தினாள்.

“அடுத்த வேளை சாப்பாட்டுக்கு, செலவுக்கு வழியில்லாமல் பாட்டியும் நாங்களும் இருந்தபோது யார் எங்களைத் தீண்டினார்கள்? பாட்டி உங்களைப் பார்க்கும்போது கும்பிட்டுச் சொல்வாளே மகாராஜா என்று. எனக்கும் நீங்கள் மகாராஜா தான். மற்றவர்கள் பேசுவதைப் பற்றி நான் ஒருபோதும் கவலைப்பட வேண்டியதில்லை”

“ஐலி, நான் மகாராஜாவுமில்லை, மண்ணாங்கட்டியுமில்லை. உன்னுடைய கஷ்டமான நிலைமையை நான் பயன்படுத்திவிட்டேனோ என்ற குற்றவுணர்வு என்னைக் கொல்கின்றது. நீ ஒளிவு மறைவின்றி எனக்குச் சொல். வறுமையைக் காரணமாக வைத்தோ அல்லது என் பதவி அதிகாரத்தைக் காரணம் காட்டியோ இந்த ரகசிய உறவை நான் உருவாக்கி விட்டேனா?”

“ஏன் அப்படியெல்லாம் சொல்கின்றீர்கள்? பணத்தையோ அதிகாரத்தையோ கண்டு மயங்குகின்ற ஒரு பெண்ணாகவா நான் உங்களுக்குத் தெரிகின்றேன். ஜீஸஸ்தான் உங்களை எனக்குத் தந்திருக்கின்றார். இப்போதுதான் என் வாழ்க்கையில் மனம் சந்தோஷத்தைச் சந்தித்திருக்கின்றது. எனக்கென்று ஒருவர், எனக்காகக் கவலைப்பட ஒருவர் என நெஞ்சம் குதூகலிக்கின்றது.”

தரையில் கிடந்த தன் ஆடைகளைப் பொறுக்கிக்கொண்டு அவள் குளியலறையை நோக்கிப் போகும்போது “ஒல்லிப் பிச்சானே, நீ கொழுக்க மாட்டாயா?” எனக் கேலியாக அவன் கேட்டான். பொய்க் கோபத்துடன் அவனை உற்றுப் பார்த்தபடி குளியலறைப் பக்கமாகப் போனாள் அவள்.

சுழலும் மின்விசிறியைப் பார்த்தபடியே அவன் படுத்துக் கிடந்தான். வெறுமையும் குற்றவுணர்வும் மனமெங்கும் சூழ்ந்திருந்தன. சற்று முன்புவரை கூக்குரலிட்ட கானகத்தின் பட்சிகள்

எல்லாம் பறந்து எங்கோ போய்விட்டன. பொங்கி ஆர்ப்பரித்த அலைகள் எல்லாம் தணிந்த நிலையில் சமுத்திரக் கரையில் ஒதுங்கிய மரக்கட்டைபோல இதோ இவன் கிடக்கின்றான். குதிரை சற்று முன்பு கிளப்பிய புழுதியின் படலம் மெல்ல மெல்ல அகன்று காட்சிகள் தெளிவடைகின்றன. குளியலறையில் நீர் இறைபடும் சத்தம் கேட்கின்றது.

குளியலறையிலிருந்து அவன் என்றைக்குமே இனி வரப் போவதில்லை. சுட்டுவிரலால் குளியலறைக் கதவை மெதுவாகத் தள்ளினான். ஈரத்தின் தடமேயற்ற குளியலறை. அவளுடைய பாதங்களை இழந்த இரண்டு ரப்பர் செருப்புகள் அங்கே கிடந்தன. குளியலறைச் சுவரின்மேல் மாயமாய் அவன் மறைந்து போனதைப் போல தோன்றியது.

சமையலறையை நோக்கி அவன் தள்ளாடியபடி வந்தான். சமையல் வாயுவின் நெடி அறையெங்கும் நிறைந்திருக்கின்றது. பாத்திரங்கள் கச்சிதமாக அடுக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அவளுடைய கைச் சுத்தத்தை அவன் நன்கறிந்தவன். சமைப்ப திலிருந்து, சமையலறைப் பாத்திரங்களைக் கழுவி உரிய இடங் களில் அடுக்கிவைப்பதில் அவளுக்கு எவ்வளவு தேர்ச்சியோ அதேயளவு சாமர்த்தியம் காதலை உருவாக்கி, கொளுந்து விட்டெரியச் செய்வதிலிருந்து, காதலின் சாம்பல் மேட்டில் கொடியேற்றுவதுவரை அமையுமென எதிர்பார்த்தானா அவன்? அந்தக் காதலனை உயிரோடு புதைப்பதுவரை அமைந்திருந்தது என எதிர்பார்த்தானா அவன்?

சாப்பாட்டு மேசை அருகே போனதும் அவனுக்கு 2005 ஆம் ஆண்டு டிசம்பர் 25ந் திகதி நினைவுக்கு வந்தது. அன்று ஆளுக்காள் சாப்பாடு ஊட்டிவிட்டனர். அவன் கிளம்பும்போது அவன் தழுவிக்கொண்டான். 'இந்த அவஸ்தைக்குப் பதிலாகப் பேசாமல் பிரிந்துவிடுவோமா?' என்று கண்கலங்கினாள்.

அன்று அவன் 'இல்லை... இல்லை... நான் தாங்கமாட் டேன்' என முன்கினான். ஆனால் காலமோ இன்று கெக்கவித்துச் சிரிக்கின்றது.

பாதாளச் சிறையின் கும்மிருட்டில் அவன்.

அவன் ஏந்தியிருக்கும் அந்த அகல் விளக்கின் ஒளி நாக்கைக் காற்று அசைத்துப் பார்க்கின்றது. இருளும் ஒளியும் மாறி மாறிக் கவ்வுகையில் தெரியும் அந்த முகம் சாட்சாத் அவளுடையதேதான். காதல் பெருக்கோடிய அந்த முகத்தில் குரூரமும் கபடமும் புதிதாகக் குடிபுகுந்திருந்தன.

அந்த வீட்டைவிட்டுக் கால்போன போக்கில் எங்காவது
ஒடிக்கொண்டேயிருக்க வேண்டும்போல் அவனுக்குத் தோன்றி
யது. ஒரு காலத்தில் கதவற்றுப் போயிருந்த அந்த வீட்டில்
அவளுக்கு இன்றோ ஆயிரம் வழிகள் ... லட்சம் கதவுகள்.
ஆனால் அவனுடைய வழிகள் கதவுகள் எல்லாமே அடைபட்டுப்
போயிருந்தன.

அவன் தன் மூச்சுத்திணறலை உணர்ந்தான்.

ஜூலி என்னிடம் வேலை கேட்டுவந்த முதல் நாள் இன்னமும் என் ஞாபகத்தில் இருக்கின்றது. 10.01.1999. ரவிதான் சைக்கிளில் அவளை ஏற்றிவந்து அலுவலக வாசலில் இறக்கி விட்டவன். சிறிய முகம், போஷாக் கற்ற உடல்வாகு. மெலிந்த தோற்றம். சதைத் திரட்சியற்ற ஒட்டிய கன்னங்கள். நீண்ட கைகளும் கால்களும். மிகவும் இறுக்கமான உடலோடு ஒட்டிய அந்த ஊதா நிறச் சட்டை அவளுடைய மெலிந்த தோற்றத்தை மேலும் ஒடிசலாகக் காட்டியது. வேலை கேட்டு வரும் முதல் நாளில் அவள் நல்லதொரு சட்டையைத் தேர்ந்தெடுத்திருக்கக் கூடாதோ என நான் நினைத்துக்கொண்டேன்.

வழிதவறி தெருநாய்க்குட்டியொன்று அலுவலகத்திற்குள் நுழைந்துவிட்ட முகபாவனையுடனும் அஞ்சையுடனும் அலுவலகத்தில் என்னுடன் பணிபுரியும் இரண்டு இதர பெண்களும் இருந்தார்கள். எதிர் இருக்கையில் அவளை அமருமாறு நான் கேட்டுக் கொண்டேன். அவள் தயக்கத்துடன் அமர்ந்து சுய விபரக்குறிப்புகள் அடங்கிய கோவையை என்னிடம் நீட்டினாள்.

‘அஞ்சலா சுஹாசினி சின்னையா’ என்ற அவளுடைய முழுப்பெயரைப் படித்துப் பார்த்த நான் “அப்படியென்றால் ஜூலி என்பது...?” என இழுத்தேன்.

“ஸேர், அது என்னுடைய வீட்டுப் பெயர்” என்றாள். அவளுடைய தந்தையைப் பற்றி விசாரித்தேன்.

“அவர் இல்லை.”

“ஏன் என்ன நடந்தது?”

தயக்கத்துடன் கூடிய சிறிய மௌனத்தின் பின் அவளிடமிருந்து பதில் வந்தது. அதைச் சொல்லும்போது அவளுடைய முகம் கூச்சத்தால் மாறுபட்டிருந்தது. “அவர் இப்போது எங்களுடன் இல்லை...”

வேலையில் தீவிரமாக ஈடுபடுவதாகப் பாவனை பண்ணிக் கொண்டு எங்கள் உரையாடலைச் செவி மடுத்துக்கொண்டிருந்த அலுவலக யுவதிகளின் உதடுகளில் ஒருவித ஏளனப் புன்னகை தவழ்ந்தது.

“அம்மா என்ன செய்கின்றா?”

“அவளும் இங்கில்லை. இரண்டாவது அக்காவுடன் மலை நாட்டிலிருக்கின்றா.”

“நீங்கள் மொத்தம் எத்தனை பேர்?”

“மூன்று பெண் பிள்ளைகள்.”

“ஆண் சகோதரர்கள்...?”

“யாருமில்லை...”

“அப்படியானால் நீங்கள் யாருடன் இருக்கின்றீர்கள்?”

“பாட்டியுடன்தான் நான் இருக்கிறேன்.”

“வருமானம்?”

“மூத்த அக்கா இங்லீஷ் டீச்சர். நீர்க்கொழும்பு ட்ரெயினிங் கொலீஜில் இருக்கின்றா. வெளியேற இன்னும் ஒண்ணரை வருடங்கள் எடுக்கும்.”

“அவ எடுக்கும் சம்பளம் அவளின் செலவுக்குத்தானே காணும். நீங்கள் செலவுக்கு என்ன செய்கின்றீர்கள்?”

அவளிடமிருந்து இதற்கு எந்தப் பதிலுமில்லை. குடும்ப விபரங்கள் பற்றித் தொடர்ந்து விசாரிப்பது அவளுக்கு சங்கடம் தருவதை நான் உணர்ந்தேன். உரையாடலை வேறு திசைக்கு நகர்த்தினேன்.

அவளுடைய கல்வித் தகைமை சான்றிதழ்கள் எனக்கு ஆச்சரியத்தை அளித்தன. இவற்றிலும் குறைந்த கல்வித் தகைமை யுடையவர்கள் அரசாங்க அலுவலகங்களிலும் கல்லூரிகளிலும் அரசு சார்பற்ற நிறுவனங்களிலும் மினுக்கிக்கொண்டு திரிவதை நான் அறிவேன். சிபாரிசும் செல்வாக்கும் செழுமையுமற்ற ஒரு பிஞ்சுப் பெண் கோழிக்குஞ்சைப் போல ஒடுங்கி என் எதிரே உட்கார்ந்துகொண்டிருக்கின்றாள். நேருக்கு நேர் என்னை

உற்றுப்பார்க்க அஞ்சிய அவளுடைய கண்களில் விளக்கொளியின் படபடப்பாக நம்பிக்கை துடித்துக்கொண்டிருந்தது.

அவளை எழுதவைத்துப் பார்த்தேன். கையெழுத்து அழகாக இருந்தது. அவள் எழுதிக்காட்டிய ஆங்கிலச் சொற்களில் பெரிதாக எழுத்துப் பிழைகள் இருக்கவில்லை.

“நீங்கள் அமைதியும் பயந்த சுபாவமும் கொண்டதாக இருக்கிறீர்கள். முகத்தில் புன்னகையையே காணவில்லை. இங்கு வரும் வாடிக்கையாளர்களுடன் கூச்சமின்றி இயல்பாகப் பேச முடியுமா?”

இதுவரையிருந்த மிரட்சி கலைந்து முதல் தடவையாக அவள் சிறிதளவு புன்னகைத்தாள். குவிந்த சிறிய உதடுகள் லேசாகப் பிரிந்தபோது அவளுடைய முன்னம் பல்லொன்று சற்றுப் பெரிதாகத் தெரிந்தது.

“காலப்போக்கில் பழகிவிடுவேன் ஸேர்” என்றாள்.

“பள்ளிக்காலத்தில் நாடகமொன்றும் நடிக்கவில்லையா? சத்தம் போட்டுப் பேச வேண்டியிருக்கும்?”

“இல்லை.”

“நீங்கள் எவ்வளவு சம்பளம் எதிர்பார்க்கின்றீர்கள்?”

அவள் ஒன்றும் பேசாமல் மெளனமாக இருந்தாள். நான் மறுபடியும் கேட்டபோது கூச்சத்துடன் “நீங்கள் தீர்மானித்துக் கொடுங்கள் ஸேர்” என்றாள்.

“எப்போதிருந்து வேலையில் இணையப் போகிறீர்கள்.”

“நாளையிலிருந்து வரட்டுமா ஸேர்?” அவள் குரலில் உற்சாகம் கொப்புளித்தது.

தட்டித் தட்டிக் கை சலிப்புற்ற வேளையில் தாளிடப் படாமல் இருந்த இந்தக் கதவுக்காகவும் கடவுளின் கிருபைக்காகவும் அவள் மனத்துள் ஸ்தோத்திரம் சொல்லிக்கொண்டிருந்தாள் என்பதை என்னால் உணர முடிந்தது. அவள் நன்றி கூறிவிட்டு எழுந்து வாசலை நோக்கிச் சென்றாள். அவள் அங்கிருந்து அகன்றதும் பெண் ஊழியர்கள் மெல்லிய குரலில் பேசத் தொடங்கினார்கள். அந்தப் பேச்சை நான் அவதானிக்க வேண்டுமென்பதே அவர்களுடைய உள்நோக்கம்.

“என்ன விஷயம்?” என நான் கேட்டேன். அவர்கள் அதற்கு நேரடியான பதிலைச் சொல்லாமல் நழுட்டுப்புன்னகை புரிந்தனர்.

“சொல்லாவிட்டால் விடுங்கள்” என நான் கூறியதும் ஜெஸ்மீன் சொல்லத் தொடங்கினாள்.

“இவளின் குடும்பம் அவ்வளவு நல்ல குடும்பமல்ல. அதனால்தான் தகப்பன் இவர்களைக் கைவிட்டு விட்டுச் சென்றுவிட்டார். தாய் சரியில்லை. குவைத்துக்குப் போனபோது அவள் அங்கொரு கல்யாணம் பண்ணிக்கொண்டதாகக் கதை. குவைத் யுத்தத்துக்குப் பிறகு அவளைப்பற்றி ஒரு தகவலுமில்லா மலிருந்தது. செத்துப் போய்விட்டதாக எல்லோரும் நம்பிக் கொண்டிருந்தார்கள். எத்தனையோ வருடங்களுக்குப் பிறகு பைத்தியக்கோலத்தில் ஊர் திரும்பி ரெண்டாவது மகளுடன் நிற்கிறாளாம். பிள்ளைகளைப் பற்றி அந்த மனுஷிக்கு எந்த அக்கறையுமில்லை. கவலையுமில்லை.”

“அதெல்லாம் சரி. அப்பா கைவிட்டுப் போனதற்கும் அம்மா அக்கறையில்லாமல் போனதற்கும் இந்தப் பிள்ளை என்ன செய்வாள்?”

“இவளும் நல்லபிள்ளை இல்லை ஸேர் ... ஃபிக்ஸ்ரோய் என்றொரு பொடியனைப் பள்ளிக்காலத்தில் விரும்பியிருந்தாள். அவன் இப்போது இவளைக் கைவிட்டுவிட்டான். வெளிநாட்டுக் குப் போய்விட்டான்.”

“ஓஹோ ... அதில் நமக்கு என்ன பிரச்சினை?”

ஜெஸ்மினும் அனிதாவும் மேற்கொண்டு எதுவும் பேச விரும்பாமல் நிறுத்திக்கொண்டு அலுவலக வேலைகளில் அப்படியே ஆழ்ந்துவிட்டதைப் போல பாசாங்கு செய்தார்கள்.

அஞ்சலா என்ற ஜூலி மறுநாளிலிருந்து வேலைக்கு வர ஆரம்பித்தாள். ஜெயா என்ற பள்ளிக்கூட நண்பன்தான் சைக்கிளில் அவளை ஏற்றி இறக்குபவன். அவள் வந்ததன்பின் என் அலுவலகத்தில் சடுதியாகப் பலமாற்றங்கள் தென்பட்டன. அலுவலக மேசைகள் பளிச்சென்றிருந்தன. முனை மழுங்கிய பென்ஸில்களை நான் காணவில்லை. காகம் கிழித்தது போல் அல்லாமல் பற்றுச்சீட்டுகளில் அவளுடைய உருண்டையான அழகான எழுத்துகளையும் இலக்கங்களையும் கண்டேன். தொலைபேசியில் எனது அலுவலகத்துடன் தொடர்புகொள்ளும் பலரும் அந்தப் புதிய, இனிய, பணிவான குரலுக்குரியவள் யார் என விசாரிக்கத் தவறுவதில்லை. கலண்டரின் தாள்கள் உரியவேளையில் கிழிக்கப்பட்டிருந்தன. நான் தொடர்புகொள்ள விரும்பும் தொலைபேசி இலக்கங்கள் அவளுக்கு மனப்பாடமாகி யிருந்தன. நான் அன்றாடம் ஆற்றவேண்டிய அலுவலகப் பணிகளை நினைவூட்ட அவள் தவறுவதில்லை. காலை எட்டு

மணிக்கு வந்துவிடும் அவள் இருள் கவியும் வேளைவரை வேலைசெய்வதில் முகம் கோணுவதில்லை. அலுவலகக் கோப்புகள் ஒழுங்காக அடுக்கப்பட்டிருந்தன. முன்பெல்லாம் மாதக்கணக்கில் என் கைப்பையிலேயே தங்கிவிடும் தொலை பேசி, மின்சாரக் கட்டணப் பட்டியல்களையெல்லாம் ஒழுங்காக உரியவேளையில் செலுத்தும் பொறுப்பை அவள் எடுத்துக் கொண்டாள்.

எங்களது காட்சியறை கவர்ச்சிமிக்கதாக ஆகியிருந்தது. அழகிய குரோட்டன் செடிகளை அங்குக் கண்டேன். மெல்லிய சத்தத்தில் இனிய சங்கீதம் எப்போதும் அங்கே ஒலித்தது. எனது வலது கை என அவளைப் பற்றி எல்லோரிடமும் சொல்ல ஆரம்பித்தேன்.

என் முன்னால் தெரிவது ஒரு மாயக் கண்ணாடி போல் இருந்தது. அதன்முன் நிற்கையில் காலம் என்னைப் பலவந்தமாகப் பின்னிழுத்துச் சென்றது. முகச்சுருக்கம், தாடையின் கீழ்ப்புற சதைத் திரட்சி, கண்களின் கீழிருந்த கரு வளையங்கள், காதோர வெண்மயிர்கள், கருமணல் திட்டாகிய முன்னந்தலை, நரையோடிய மீசை எல்லாமே மறைந்துபோயிருந்தன. காலத்தின் கயிறிழுப்புக்குத் தாக்குப் பிடிக்க இயலாமல் என் கால்கள் பின்னோக்கி இழு பட்டுச் சென்றன. கன்றுக்குட்டிபோல் மனம் திமிறிக் கொண்டிருந்தது.

என்னுடைய தோட்டத்தின் பல வர்ணப் பூக்களையும் வருடிக் கொடுத்தவாறு நான் நடந்து செல்கின்றேன். முகத்தில் மோதும் சாரலால் பூரித்து வழிந்துகொண்டிருக்கின்றேன்.

கரும்பலகையின் அழிக்க மறந்த எழுத்துகளைப் போல மழையோய்ந்த மங்கியவானம் மெல்லிய வர்ணங்களாலான வில்லொன்றைச் சுமந்திருந்தது. தத்தித்தத்தி வந்த ஒரு புறா என் தோளில் உட்கார்ந்து காதோரம் முக்கி முக்கிக் கதை சொன்னது. வெண்ணிறக் குதிரை யொன்று நாலுகால் பாய்ச்சலில் வந்து முதுகை வளைத்து என்னை ஏறி அமரச் சொன்னது, இந்த உலகம் முழுவதையும் சுற்றிக் காண்பிப்பதாக. ஏறும்பு வரிசையாய் ஊரும் மனிதர்களை விட்டுவிட்டு நான் இன்னொரு திசையில் ஓடிக்கொண்டிருந்தேன். பால்ய காலத்தின் பாதை அது. அந்தப் பாதையின் இருமருங்கிலும் எவ்வளவு மரங்கள் தான் நிற்கின்றன. அதன் பூக்களின் வாசனை ராக்கால மோகினிகளின் மணமாக மூக்குத் துவாரங்களை ஊடுருவுகின்றன.

என் கால்கள் ஓய்ந்து எந்த இடத்தில் நான் இளைப்பாறு வேன். பாசக் கயிறிலிருந்து தப்பிக்கச் சிவலிங்கத்தை வாரியணைத்துக்கொண்ட மார்க்கண்டேயனாகிவிட்டேனா?

அப்போது அது கதவற்ற வீடு. கற்கள் பரவப்பட்டு இன்னமும் சீமெந்து பூசப்படாத நிலம்.

ஜலியின் வீட்டுக்குள் நான் முதல் தடவையாகக் காலடி வைத்தபோது சித்த சுவாதீனமற்ற அவளுடைய பாட்டிதான் சாய்வு நாற்காலியில் இருந்து பிதற்றிக்கொண்டிருந்தாள். வரிவரியாக முகச்சுருக்கம். கன்னச்சதை வற்றியதில் பற்கள் நீண்டு அகோரமாகத் தெரிந்தன. அவளுடைய செவிகளுக்கு மிதமிஞ்சிய பாரங்களாக அந்தத் தொங்கட்டான்கள் தோன்றின. ஆடையின் தேவையை உணரும் மன நிலையில் அவள் இருக்கவில்லை.

நான் பாட்டியின் முன்னால் சற்றுத் தயக்கத்துடன் நின்றேன். எனக்குக் கீழேதான் ஜலி வேலை பார்க்கின்றாள் எனச் சொன்னபோது கிழவியின் வெறித்த பார்வையில் சிறு சலனம் ஏற்பட்டது. அவளின் கைகள் தலைக்கு மேலே உயர்ந்து, குவிந்து வணக்கம் தெரிவித்தன.

“மகாராஜா, ஒங்களுக்குக் கோடி புண்ணியம் கிடைக்கும்... கடவுள் ஒங்களை நல்லா வைக்கணும்...” எனச் சொன்னவள் மனனம் செய்தவனைப்போல மீண்டும் மீண்டும் அதையே ஒப்புவிக்கத் தொடங்கினாள்.

“...மகாராஜா, ஒங்களுக்குக் கோடி புண்ணியம் கிடைக்கும்...” திரும்பத் திரும்ப அவள் கைகள் வணங்கிக் கொண்டேயிருந்தன.

எனக்குக் கூச்சமாக இருந்தது. நான் மகாராஜனுமல்ல. மற்றவர்களுடைய வணக்கத்துக் குரியவனுமல்ல. ஜலியின் வீட்டுச் சூழலை அவளுக்குத் தெரியாமல் அந்தரங்கமாக அறிய வந்தவனுக்கு சாய்வு நாற்காலிப் பாட்டி அதிர்ச்சியைத் தந்தாள்.

‘அவள் வேலை விட்டு மாலையில் வரும்வரை இந்தக் கிழவி பிதற்றிக்கொண்டேயிருக்கப் போகின்றாள். இவள் பகல் வேளையில் எதை உண்பாள்? பரிவான வார்த்தைகளை இவளுக்கு யார் சொல்வார்கள்? எவர் இவளுடைய தலையைப் பரிவுடன் வருடிக்கொடுப்பார்கள்? பாட்டியின் அந்திமக் காலத்தின் மீது விதியின் குரூரமான நகங்கள் ஏன் இவ்வளவு மோசமான வரிகளைக் கீறிக் கிழித்தன?’

பாட்டியைச் சந்தித்ததை ஒரு துயரமான கனவாக, மாயத்
தோற்றமாக, நிழல் விளையாட்டாக நினைத்து நான் அங்கிருந்து
வெளியேறியிருக்க வேண்டும். அங்கிருந்து சுமார் பதினைந்து
நிமிடங்களில் நான் வெளியேறினேன்தான்.

ஆனால் தத்தளிப்பு நிறைந்த என்னுடைய மனம் அந்த
வீட்டிலேயே தங்கிவிட்டதைப் பின்னாட்களில் உணர்ந்தேன்.

பாட்டியையும் பராமரித்துக்கொண்டு வேலையை யும் கவனிப்பது தனக்கு மிகவும் சிரமமாக இருப்பதாக ஜூலி ஒரு நாள் சொன்னதை நானும் ஏற்றுக்கொண்டேன். உள்ளூர்த் திருச்சபை முக்கியஸ்தர் ரொபேர்ட் அவர் களின் உதவியுடன் பாட்டியை நாற்பது கிலோ மீட்டர் தொலைவிலிருந்த நகரமொன்றின் வயோதிப இல்லத்தில் சேர்ப்பிக்க நானும் அவளும் அழைத்துச் சென்றோம்.

வாகனம் புறப்பட்டு ஓடத் தொடங்கியதும் அதிசயிக் கத்தக்க விதத்தில் பாட்டியின் பிதற்றல் அடங்கிப்போயிருந் தது. பக்கவாட்டுக் கண்ணாடி வழியாகப் பின்தங்கிச் செல்லும் ஓர்க்காட்சிகளைப் பார்த்தபடியிருந்தாள். அவள் தலை இடது புறமும் வலது புறமுமாக ஓயாமல் ஆடிக் கொண்டேயிருந்தது. அவள் கண்களிலிருந்து நீர் வடிந்து கொண்டிருந்தது. பல ஆண்டுகளாகத் தேங்கிய கண்ணீரை அவள் வெளியேற்றிக்கொண்டிருப்பதைப் போலத் தோன்றி யது. ஜூலி தன் கைக்குட்டையால் அவள் கண்களையும் கன்னத்தையும் துடைத்தவாறிருந்தாள். ஆனால் அது அடங்காத நீருற்றாகப் பீறிட்டுக்கொண்டேயிருந்தது. தன் இறுதிப் பயணத்துக்கான ஒத்திகை இது என அவள் எண்ணிக் கொண்டாள் போலும். ஜூலியின் கண்களும் கலங்கிச் சிவந்திருந்தன.

பாட்டி என் பக்கமாகத் திரும்பி “சாமியே!” எனக் கூறிக் கைகூப்பினாள். எனக்குக் கூச்சமாக இருந்தது.

“இந்தப் பாவிப் பெண்ணுக்கு யாருமில்லை. நீங்கதான் சாமி கைகுடுத்தீங்க. பெத்த அப்பன் இல்ல. சொந்த அம்மா பக்கத்தில் இல்ல. அண்ணன் தம்பின்னு யாரு மில்ல. நீங்கதான் சாமி இன்னிக்கு எல்லாம். நாங்கள்

சாப்பிடுற ஏரணம் ஒங்களால மகாராஜா... இவளுக்கு ஒரு நல்ல வழியைக் காட்டிருங்க சாமி..."

கூச்சம் என்னை நெளிய வைத்தது. முன்னே விரிந்து கடந்தபடியிருக்கும் சாலையை வெறித்துப் பார்த்தபடியிருந்தேன். வாகனம் சாலையைப் பின் தள்ளி விரைந்துகொண்டிருந்தது. பாட்டி அதற்குப் பிறகு எதுவுமே பேசவில்லை.

நான் அந்த நகரத்துக்குப் போகும்போதெல்லாம் வயோதிப இல்லத்திற்குச் சென்று பாட்டியைச் சந்திக்காமல் வருவதில்லை. பாட்டியின் உடல்நலம் பற்றி அங்குள்ள சாம்பல் அங்கி அணிந்த அருட்சகோதரிகளிடம் விசாரித்தறிவேன். பாட்டியின் கண்பார்வை மங்கிப்போயிருந்தது. அவளுடைய கையை நான் தடவியவாறு "பாட்டி" என்று அழைக்கும்போது என்னை அடையாளம் தெரிந்தவளாக "மகாராஜா, எப்படியிருக்கீங்க?" என்பாள். அசோக மரங்கள் வரிசையாக முன்றலில் நிற்கும் அந்த வயோதிப இல்லத்திலிருந்து வெறுமையான ஒரு மனநிலையுடன் நான் வெளியேறுவேன். 'கோணல் மாணலான ஓர் ஓவியம் போல சிலருடைய வாழ்க்கையை மாத்திரம் ஏன் விதி வரைந்து பார்க்கின்றது? இறுதி நிமிஷங்களிலாவது பாட்டியின் காதுகள் இனிய சங்கீதத்தால் நிரம்பியிருக்கக் கூடாதா?' நகரிலிருந்து திரும்பும்போது இவ்வாறாக நான் எண்ணிக் கொண்டேயிருப்பேன்.

நான் பாட்டியைச் சந்தித்தது பற்றியோ அவளுக்கு சில உதவிகள் செய்வது பற்றியோ ஜூலியிடம் நான் எதுவும் சொன்னதில்லை. ஜூலி இப்போது தன் வீட்டில் தனித்துப் போயிருந்தாள். கூடத்திலிருந்த சாய்வு நாற்காலி அகற்றப் பட்டிருந்தது. இரவு வேளைகளில் தன் தோழிகள் இருவர் வந்து உதவியாகக் கூடப்படுத்துக் கொள்வதாகச் சொன்னாள். அவளுடைய சிறிய முகம் எப்போதும் துயரத்தில் ஆழ்ந்து இருண்டு போயிருந்தது. மப்பும் மந்தாரமுமான சூழலில் மழை கொட்டினாலோ இடி இடித்து வெட்டினாலோ ஒதுங்க ஓர் இடமில்லாத அத்துவான நெடுஞ்சாலையில் அகாலவேளையில் அந்தப் பிஞ்சுப் பெண் கால்போன போக்கில் போய்க் கொண்டிருப்பதாக எனக்குத் தோன்றியது. அவள் செல்லும் வழியில் நிலவுமில்லை, நட்சத்திரங்களுமில்லை. இல்லாத ஒரு வானவில்லை அண்ணாந்து வெறித்துப் பார்த்தபடி அவள் நடந்து கொண்டிருக்கின்றாள்.

சேர்ப்பிக்க வந்த வழியில் பாட்டி கூறியது போன்று நான் அவளுக்கு எந்த வழியைக் காட்டப் போகின்றேன்? நானே எது என் வழி, எது என் திசை எனப் புரியாமல் தவிப்

பவன். தடுமாற்றங்களே வாழ்வாய் ஆனவன். காலை அலுவல் களை முடிக்கின்றேன். அலுவலகத்துக்கு ஓடுகின்றேன். பொய் யாய்ச் சிரிக்கின்றேன். புளுகுகளைச் செவிமடுக்கின்றேன். ஆத்திரம் மேலிட்டால் கத்துகின்றேன். களவெளிகளில் கடன் காரர்களைத் தேடி அலைகின்றேன். அவர்களுடன் வாதிட்டுப் பணம் அறவிடுகின்றேன். வங்கியின் பண வைப்பு வரிசையில் ஊர்கின்றேன். பத்திரிகைகளைப் புரட்டுகின்றேன். நண்பர்களு டன் இலக்கியம் பேசுகின்றேன். இஞ்சித் தேநீர் குடிக்கின்றேன். உடலை சிகரெட் புகையால் நிரப்புகின்றேன். சில வேளைகளில் மதுவருந்துகின்றேன். அது தரும் கிறக்கத்துடன் கடலோசையில் கரைகின்றேன். தூரத்துச் சொந்தம் போன்ற வானத்தின் நட்சத்திரங்களைப் பார்த்து மனத்துக்குள் விம்முகின்றேன். கால்கள் சட்டென புதைந்திறங்கும் இளகிய நிலமென மனம் ஆகிவிடுகின்றது. எதிரே யாராவது ஒரு நண்பர் இருந்தால் மனத்தில் ததும்புவதைக் கொட்டலாமே எனத் தவிக்கின்றேன். ஆனால் யாருமேயில்லை. அவரவர் துயரம், அவரவர் கவலை, அவரவர் சோகம் அவரவர்க்கு. நான் சிருஷ்டித்து வாழும் உலகம் வெறும் பொட்டல் வெளி. நானே எனக்கான பாடலைப் பாடியவாறு திசை தப்பி அவ்வுலகில் அலைந்துகொண்டிருக் கின்றேன். பின்னிர்வுகளில் இரத்தம் தோய்ந்த சிறகுகளுடன் கூடடைகின்றேன். மலையின் உச்சிக்குப் போய்க் குதித்து மடிவதா? அல்லது ஏரியில் வீழ்ந்து மாய்வதா? அல்லது கடலில் இறங்கி அலைகளை ஊடறுத்து நடந்து தலை மறைவதா? எது என் முன்னாலுள்ள தேர்வு என இப்போதுவரை புரிய வில்லை.

பாவம், இந்தப் பாட்டி. தன் பேத்திக்கு வழி காட்டுமாறு இந்த அபாக்கியவானிடம் கோரிக்கை வைக்கின்றாள்.

பாட்டியைப் பற்றிய பேச்சுகளும் நினைவுகளும் அந்தச் சாய்வு நாற்காலியைப் போலவே ஜூலியின் வீட்டிலிருந்து மெல்ல மெல்ல மறையத் தொடங்கியதை நான் உணர ஆரம்பித் தேன். அதனால்தானோ என்னவோ, பாட்டி இறந்துவிட்டதாக வயோதிப இல்லத்திலிருந்து தொலைபேசிச் செய்தி வந்தபோது அந்த இழப்பு அந்த வீட்டைப் பெரிதாக உலுக்கவில்லை. இடிதாங்கியின் மௌனத்துடன் அந்த வீடு சலனமற்றுப் போயிருந்தது. நெருங்கிய உறவினர்கள் என யாருமில்லாமல், மிகக் குறைவான தலைகளுடன் வயோதிப இல்லத்தின் ஆதர வுடன் பாட்டியை அடக்கம் செய்துவிட்டு நாங்கள் திரும்பி னோம். பாட்டியின் முகத்தைக் கடைசியாகப் பார்த்தபோது அவள் விடுதலை, அந்த உலர்ந்த உதடுகளின் சிறிய விரிசலில் மிதந்து கொண்டிருந்தது.

ஜெனியின் கேட்டுக்கொண்டதன் பேரில் ஜெனியின் திருமணத்தின்போது நான் கார்ச்சாரதி வேடம் ஏற்றுக் கொண்டேன். கரு நீலநிறக் காரொன்றை அப்போது வைத்திருந்தேன். இன்றுவரை அந்த வாகனத்தை நான் ஞாபகம் வைத்திருப்பதற்குக் காரணம் அதில் பொருத்தியிருந்த, மிகவும் விலையுயர்ந்த, துல்லியமான ஒலியைப் பரப்பும் CD ப்ளேயர் ஒன்று. அதில் சங்கீதம் கேட்டுக் கொண்டே அலுப்பில்லாமல் இந்த உலகத்தை ஒரு வலம் வந்துவிடலாம். ஜெனி மணக்கோலத்துடன் காரில் ஏறியவுடன் ஒலிப்பதற்குத் 'தலையைக் குனியும் தாமரையே...' பாடலைத் தயாராக வைத்திருந்தேன்.

ஜெனி 'தலையைக் குனியும் தாமரை' அல்ல. எருமை மாட்டில் பெய்யும் மழைபோல்தான் அந்தப் பாடல் அவளுக்கிருக்கும். ஆனால் அவளால் தலையைத் தொங்கப் போட்டுக்கொண்டு, முகச்சவரம் பண்ணாமல் திரிந்தவர்கள் எனத் தோராயமாக நான்கைந்து பேரை என்னால் சொல்ல முடியும். துல்லியமாகக் கணக்கெடுத்தால் தலைகள் சற்று அதிகரிக்கலாம். கடைசியாகத் தலை கவிழ்ந்தவன் சோதி.

ஜெனி படிப்பித்த அதே பாடசாலையின் உயர் வகுப்பில் சோதி படித்துக்கொண்டிருந்தான். மீசை மயிர் உதட்டுக்கு மேலே எட்டிப் பார்த்து, கண்களில் கள்ளத் தனம் புகுந்து கொஞ்ச நாட்களே ஆகியிருந்தன.

ஜெனி படிப்பித்த பள்ளியை அடைய வடபுறத்துப் பிரதான வீதியிலிருந்து அரிசி ஆலைகளுக்குச் சமீபமாக மேற்கு நோக்கிப் பிரியும் பாதையில் சுமார் மூன்று கிலோ மீட்டர் தூரம் செல்ல வேண்டும். ஒரு புறம் வயல் வெளிகளும் மறுபுறம் பாளம் பாளமான நிலத்

துண்டுகளுடனும் காணப்படும் அந்தப் பாதை தனித்த தீவு போன்றிருக்கும் அந்தச் சிற்றூரின் துறையடியில் போய் முடியும். போக்குவரத்து வாகனங்கள் அபூர்வமாகத் தென்படும் அந்தப் பாதையில் நடைப் பயணத்தை நம்பும் அநேக ஊர்வாசிகளை ஆங்காங்கே காணலாம்.

காலையில், பிரதான வீதியில் அரிசி ஆலைகளுக்குச் சமீபமாக வந்துசேரும் ஜெனியை தன்னுடைய சைக்கிள் மூலம் பள்ளிக்கூடத்துக்குக் கொண்டு சேர்ப்பது, பள்ளி கலைந்ததும் மறுபடியும் பிரதான வீதிக்கு ஏற்றி வந்து விடுவது என்ற பணிகளைச் சோதி பெருமையுடன் ஏற்றுக்கொண்டான். 'அழியாத கோலங்களா' என ஜெனியின் சகவாத்திச்சிகள் கிசுகிசுத்துக்கொண்டது சோதிக்குத் தெரிந்திருக்க வாய்ப்பில்லை.

சைக்கிள் சவாரியில் தொடங்கி ஜெனியின் வீட்டுச் செடி கொடிகளுக்குத் தண்ணீர் பாய்ச்சுவது, சடைநாய்க்குட்டியைக் குளிப்பாட்டுவது, வீட்டில் யாருமில்லாமல் போனால் இரவில் விளக்கேற்றிக் காவல்காப்பது என அவன் பணிகள் விரிவடைந்து வீட்டுக்கு மிகவும் நெருக்கமானான். அரைக்காற்சட்டையைத் துறந்து நீளக்காற்சட்டை அணியத் தொடங்கினான்.

ஜெனியின் கல்யாணச் செய்தியால் சோதி மிகவும் அதிர்ச்சி யடைந்துவிட்டான் என என்னுடைய அலுவலக சிற்றாழியன் ஜேம்ஸ் சிரித்துக்கொண்டே சொன்னான். ஜெனியும், சோதியும் ஒரே கட்டிலில் மிக நெருக்கமாக ஒருவரோடொருவர் சாய்ந்திருந்தபடி TV இல் படம் பார்த்துக்கொண்டிருந்ததைத் தன்கண்களால் கண்டதாக அவர் சொன்னார். ஜெனியின் வீட்டு வாசலில் சாத்திவைத்திருந்த சோதியின் சைக்கிள் ஒரு நாள் காணாமல்போனதாம். இன்னொரு நாள் உள்நூர் இளவட்டங்கள் இருட்டில் வழிமறித்து சோதியைத் தாக்கிவிட்டதாக ஜூலி சொன்னாள். சோதியின் கதை வரும்போதெல்லாம் என் முகத்தை நேராகப் பார்த்து ஜூலி பேசுவதில்லை.

சோதி நேற்றுச் சில வினோதமான காரியங்களைச் செய்ததாக ஜூலி கூறினாள். கல்யாணத்தின்போது வழங்கப்பட்ட மாப்பிள்ளைத் தோழன் வேஷத்தைத் தான் ஏற்றுக்கொள்ளப் போவதில்லை எனப் பிடிவாதம் பிடித்தானாம். மாப்பிள்ளைக்கு அணிவிக்க இருந்த மோதிரத்தை ஒளித்து வைத்தானாம். 'வசீகரா படம் பார்த்தீர்களா, அதுதான் என் கதையும்' எனக் குமுறி அழுதானாம். ஜூலி சொன்னதன்பேரில் வசீகரா படம் பற்றிப் பின்னாட்களில் நான் அறிந்துகொண்டேன். தன் காதலியை இன்னொருவனுக்குத் தாரைவார்த்துக்கொடுத்துவிட்டு, கதாநாயகன் பியானோ இசைத்து சோககீதம் பாடும் காட்சி

அதில் இடம்பெற்றிருந்தது. ஆனால் பாவம், சோதிக்குப் பியானோ உட்பட எந்த வாத்தியமும் இசைத்துப் பாடத் தெரியாது. ரிச்சரை வைத்து மைல்கணக்கில் சைக்கிள் மிதிப்பதில் தான் அவனுக்குத் தேர்ச்சியிருந்தது.

தனியறையில் அக்காவும் சோதியும் குசுகுசுத்துப் பேசிக் கொண்டதாகவும், அவள் அவனிடம் கெஞ்சியதாகவும் அவன் முரண்டுபிடித்ததாகவும் ஜூலி சலிப்புடன் என்னிடம் சொன்னாள். அறையை விட்டு வெளியே வரும்போது ஜெனி உரித்துக் கொடுத்த 'வெட்டிங் கேக்' துண்டொன்று சோதியின் வாயை மூடியிருந்ததாம்.

சோதியின் சோகக் கதை இது. ஆனால் நிரஞ்சகுமார்தான் ஜெனியைக் கல்யாணம் செய்துகொள்ளப்போகிறான் என ஒரு காலத்தில் பலரையும்போல நானும் எண்ணியிருந்தேன். நிரஞ்சகுமாருக்கும், ஜெனிக்கும் பள்ளிக்கூடக் காலத்திலிருந்து காதல். கல்லூரிக் காலம் முடிந்த பின்னரும் அவன் ஜெனியின் வீட்டுக்கு வந்து போய்க் கொண்டிருந்தான். புத்தி பிறழ்ந்த பாட்டி சாய்வு நாற்காலியில் கிடந்துபடி அனைத்தையும் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள். நிரஞ்சகுமாருக்கு வங்கியில் வேலை கிடைத்தது. ஜெனி ரீச்சரானாள். 250 மைல்கள் தொலைவிலிருந்த ஆசிரியர் பயிற்சிக் கல்லூரிக்கு அவள் போகும்வரை அவர்களுக்குள் எந்தப் பிரச்சினையும் இருக்கவில்லை. ஆனால் அவள் அங்கு போன ஆறு மாதத்துக்குள் இரண்டுபேருக்குமிடையே பிளவு வந்துவிட்டது. பிளவுக்கான உண்மையான காரணம் இன்றுவரை எவருக்குமே தெரியாது. எல்லாமே ஊகங்கள்தான். சிலர் சொன்னார்கள். பயிற்சிக் கல்லூரியைச் சேர்ந்த ஆசிரியன் ஒருவனுடன் ஜெனி சுற்றித் திரிந்த செய்தி, நிரஞ்சகுமாரின் காதில் விழுந்துவிட்டதாம். வேறு சிலர் சொன்னார்கள். பணம் அனுப்புமாறு அடிக்கடி அவள் நிரஞ்சகுமாரை நச்சரித்தாளாம். மூன்றாவதான ஊகம் ஒன்று என் மனத்தில் இருந்தது. எனக்கும் ஜூலிக்குமிடையே இருந்த ரகசிய உறவை நிரஞ்சகுமார் ஒருவேளை அறிந்திருக்கலாம். அத்தகைய குடும்பமொன்றுடனான சம்பந்தம் அவனுக்கு நெருடலாய் இருந்திருக்கலாம். ஆனால் இன்றுவரை தன் பிரிவுக்கான காரணத்தை நிரஞ்சகுமார் எவரிடமும் சொன்னதில்லை. அமுல் பேபி போன்ற அந்த முகத்தில் எதையும் கண்டுபிடிக்க முடிவதுமில்லை. 'எம்மதமும் சம்மதம்' என்ற பரிபக்குவ நிலையை அந்த முகம் அடைந்திருந்தது.

கிட்டத்தட்ட நூற்றியிருபது கிலோ மீட்டர்கள் தொலைவிலிருந்த துறைமுக நகரத்தைச் சேர்ந்தவர் மாப்பிள்ளை. கல்யாணம் பேசியதிலிருந்து அவர் வாராவாரம் வந்துபோனார்.

விசித்திரமான வர்ணங்களை அவருடைய ஆடைகள் கொண்டிருந்தன. பெரும்பாலான புது மாப்பிள்ளைகள்போல் அவரும் கறுப்புக் கண்ணாடி அணிந்துவரத் தொடங்கினார். ஒரு கிலோ படிக்கல் போன்ற, தற்போது வழக்கொழிந்துபோன கைத் தொலைபேசியை அவர் வைத்திருந்தார்.

கல்யாணப் பேச்சுவார்த்தைகள் நடைபெற்றுக்கொண்டிருந்த தருணத்தில் என்னைத் தேடி ஒரு தடவை அவர் வந்திருந்தார். அந்தத் தடவை அவர் என்னுடன் பேசிய சங்கதிகள் என் ஆயுளுக்குப் போதுமானவை. அவரைச் சுருக்கமாக 'நடமாடும் கலைக்களஞ்சியம்' என்றோ 'Non Stop Cassette Recorder' என்றோ அழைப்பதில் தவறில்லை. ஒரு சொட்டுத் தண்ணீரை நாக்குக்குக் காட்டாமல், சளைக்காமல், எதிர்த்தரப்புக்கு வாய்ப்புக் கொடுக்காமல் தொடர்ந்து பேசக்கூடியவர் அவர். ஜெனி அஞ்ச வேண்டியிருக்காது. தன் கடந்தகால வாழ்க்கை பற்றிப் பேச அவளுக்கு எந்த சந்தர்ப்பத்தையும் மனிதர் வழங்கப்போவதில்லை.

ஜூலியின் இரண்டாவது அக்கா ரூமியை முதல் தடவையாக நான் சந்தித்ததும் இந்தக் கல்யாணத்தின்போதுதான். மலைநாட்டிலிருந்து அவள் தன் கணவனுடனும் இரண்டு குழந்தைகளுடனும் வந்திருந்தாள். ஜூலிக்கு எதிர்மாறான உடல்வாகு ரூமிக்கு. எல்லோரும் துப்பாக்கியும் கையுமாக அலையும் பூமியொன்றுக்கு வந்து சேர்ந்ததைப்போல அவள் புருஷன் நடுங்கிக்கொண்டிருந்தான்.

திரு இருதயநாதர் தேவாலயத்துக்கு ஜெனியை காரில் கொண்டுபோய்ச் சேர்க்கும்போது மழை லேசாகத் தூறிக் கொண்டிருந்தது. ஜெனியின் முன்னால் மலர்க் கொத்துகள் ஏந்தியபடி, பளபளப்பான சிவப்புச் சட்டைகள் அணிந்த சிறுமிகள் ஒவ்வொரு படியையும் பஞ்சாகக் கருதி மெல்லெனக் கால்கள் வைத்துப் படிகளில் ஏறிச் சென்றனர்.

நான் காரை விட்டிறங்கித் தேவாலயத்துக்கு வெளியிலேயே நின்றுவிட்டேன். வாத்தியங்களின் பின்னணி இசையில் உதடுகள் ஒட்டிக்கொள்ளாமல் கட்டைக் குரல்களில் பாடும் பெண் குரல்கள் தேவாலயத்தின் வளவை நிறைத்தன.

குருவானவர் கேட்பது ஒலிபெருக்கி வழியாகக் கேட்கின்றது.

"நீங்கள் மணவாழ்க்கை நெறியைப் பின்பற்றி வாழ்நாளெல்லாம் ஒருவரையொருவர் நேசிக்கவும் மதிக்கவும் தயாராயிருக்கின்றீர்களா?"

மணமக்கள் பதிலுக்குக் கூறுகின்றனர்.

“தயாராயிருக்கின்றோம்.”

“திருச்சபையின் முன்னிலையில் நீங்கள் தெரிவித்த இந்தச் சம்மதத்தை ஆண்டவர் கனிவுடன் உறுதிப்படுத்தி, தம் ஆசியை உங்கள்மீது நிறைவாய்ப் பொழிந்தருள்வாராக. இறைவன் இணைத்ததை மனிதன் பிரிக்காதிருக்கட்டும்.”

“ஆமென்.”

பல வேலைகளையும் தலையில் போட்டுக் கொண்டு குறுக்கும் நெடுக்குமாக ஜூலி ஓடிக்கொண்டிருந்தபோதும் அவள் கண்கள் என்னைத் தேடிக்கொண்டிருப்பதை உணர்ந்தேன். நான் அவளைப் பார்த்துப் புன்னகைத்தேன்.

சரிகை வேலைப்பாடுகள் கொண்ட கறுப்புப் புடவை அணிந்திருந்த ஜூலி மேலும் ஒல்லியாகத் தெரிந்தாள்.

எதிலும் பற்றற்றவள்போல் பேசும், தோன்றும் அவள் தன்னை அலங்கரிக்க எடுத்துக்கொண்ட அக்கறை எனக்கு வியப்பளித்தது. தன் மணக் கோலத்தையும் இவ்வேளையில் அவள் கற்பனை பண்ணிக்கொண்டாள்போலும்.

அலுவலகக் கூட்டமொன்றுக்காக நான் வெளியூர் சென்றிருந்த வேளையில் மலைநாட்டிலிருந்து அம்மா தன்னைத் தேடி வந்திருப்பதாக ஜூலி தொலைபேசியில் எனக்குத் தெரிவித்தாள். இதை அவள் தெரிவித்தபோது விஹாரையொன்றின் பக்கத்திலிருந்த வாவிக்கரையோரமாக நான் நடந்துகொண்டிருந்தேன். நீர்நிலை மேலே வெண்பறவைகள் வரிசை வகுத்துப் பறந்துகொண்டிருந்தன. அம்மாவின் வருகை குறித்து ஜூலியின் குரலில் உற்சாகம் தென்பட்டதாகக் கூற முடியாது. ஜூலி என்னிடம் வேலைக்குச் சேர்ந்த மூன்றாம் மாதம் அது.

மூன்றாம் நாள் நான் அலுவலகத்துக்குத் திரும்பிய போது ஜூலியின் அம்மா பற்றிய விபரணைகள் முக்கியம் பெற்றிருந்தன. அவள் வந்திறங்கிய விதம், அவளது நடையுடை பாவனைகள் பற்றி அலுவலகச் சிற்றூழியன் ஜேம்ஸ் விபரித்தான்.

“ஒரு மத்தியானம் கடைக்கு முன்னால் பஸ் நிற்கின்றது. ஓட்டவெட்டிய தலைமுடியோடு, பஞ்சாபி ட்ரெஸ் அணிந்த ஒரு பெண் இறங்குகின்றா. அங்குமிங்கும் பார்த்துவிட்டுப் பெயர்ப்பலகையை அடையாளங்கண்டவளாக நமது அலுவலகத்தை நோக்கி வருகின்றா. தள்ளாட்டத்துடன் அலுவலகக் கதவைத் திறந்தவள் உள்ளே வந்து ஜூலி இருக்கிறாளா என்றா. அதற்குள் ஜூலி ஓடிவந்து மம்மி என்று கையைப் பிடித்தாள். பிறகு ஓட்டோ ஒன்றை வரவழைத்து ஜூலி அதில் மம்மியை ஏற்றிக்கொண்டு சென்றாள்.”

ஜேம்ஸிற்கு ஜூலியின் மம்மியைச் சற்றும் பிடிக்கவில்லை. முக்கியமாக நறுக்கிவிடப்பட்ட அவளின் தலை

முடி, செல்லக்கதை, அணிந்து வந்த உடை என்பன அவனுக்கு எரிச்சலை ஊட்டியிருந்தன.

“அது அவரவர் இஷ்டம் அல்லவா ஜேம்ஸ்?” என்றேன் நான்.

“என்ன இருந்தாலும் அவளுடைய வயதுக்கு இந்தக் கோலம் தேவைதானா ஸேர்?” என்றான் ஜேம்ஸ்.

“பிள்ளை உழைக்கத் தொடங்கிவிட்டாள் என்றதும் மனுஷி ஓடிவந்துவிட்டாள், இவ்வளவு நாளும் அவளைப் பற்றி ஒரு கவலையுமில்லாமல் இருந்தவ...” எனக் குயின்ஸி சொன்னாள். இந்த உரையாடல் ஜூலி மதியச் சாப்பாட்டிற்காகச் சென்ற வேளையில் எங்களுக்குள் இடம்பெற்றது.

ஜூலியின் மம்மியைப் பார்க்க வேண்டுமென்ற ஆவல் எனக்கும் ஏற்பட்டிருந்தது. ஜூலியின் அம்மாவை முதற்தடவையாக நான் சந்திக்க நேர்ந்தது எங்குளர் வைத்தியசாலையில். அது ஒரு ஹர்த்தால் நான். யாரோ யாரையோ சுட்டதில் நகரம் ஸ்தம்பித்துவிட்டது. மிகவும் சந்தோஷத்துடன் அலுவலகத்தைப் பூட்டிவிட்டு வைத்தியசாலையை நோக்கி நாங்கள் சென்றோம். நாங்கள் சென்றபோது காலை 9:10 இருக்கலாம். பார்வையாளர் நேரம் முடிந்துவிட்டிருந்தது. எனினும் சட்ட திட்டங்களைப் பொருட்படுத்தாமல் உள்ளே நுழைந்துவிட்டோம். நான் வேலுநாயக்கராகவும் என்னுடைய சக ஊழியர்கள் அடியாட்கள்போலவும் வைத்தியசாலை வாயிற்காப்போனுக்குத் தெரிந்திருக்க வேண்டும். அவன் எங்களைக் கண்டும் காணாதவன்போல, வேறு திக்கைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தான். நாங்கள் காவி வர்ணத் தூண்களைக் கொண்ட வைத்தியசாலையின் நீண்ட விறாந்தையில் நடந்து கொண்டிருந்தோம். விறாந்தையின் வலது பக்கத்திலிருந்த விடுதி இல. 2இல் இரண்டாம் கட்டிலில் அன்றுதான் ஜூலியின் அம்மாவை முதற்தடவையாக நான் சந்தித்தேன்.

குட்டி யானையொன்று கட்டிலில் கிடப்பதுபோல் ஜூலியின் மம்மி தோன்றினாள். அவளின் கால்களை ஜூலி அமுக்கி விட்டுக்கொண்டிருந்தாள். நான் வருவது பற்றி ஜூலி சொல்லியிருக்க வேண்டும். அவள் படுக்கையிலிருந்து எழும்பி சாய்ந்து உட்கார முயற்சியெடுத்தாள்.

“குட்மோனிங் ஸேர்” என்று சொன்னாள்.

“குட்மோனிங் ... பரவாயில்லை. படுத்துக்கொள்ளுங்கள்” என்றேன் நான்.

ஜேம்ஸ் குறிப்பிட்டதுபோல் ஜூலியின் மம்மியின் சிகையலங்காரம் நாகரிகத்தின் பாற்பட்டதாகத் தோன்றவில்லை. சிறைத் தண்டனை அல்லது தலையில் அறுவைச் சிகிச்சைக்குப் பின் வீடு திரும்பிய ஒரு பெண்போல அவள் இருந்தாள். வாழ்ந்து கெட்டதற்கான ரேகைகள் அவளுடைய முகத்தில் இன்னமும் மிச்சமிருந்தன. பசித்தாலும் புல் தின்னாத பெண் புலியையும் அவள் அந்தக் கணத்தில் ஞாபகமுட்டினாள்.

“எப்படியிருக்கிறது இப்போது?” என ஜூலியிடம் நான் விசாரித்தேன்.

“இப்போ பரவாயில்லை. கட்டியை அகற்றிவிட்டார்கள். மாதிரிப் பரிசோதனைக்காகக் கட்டியைக் கொழும்புக்கு அனுப்ப வேண்டும் என டொக்டர் சொல்லியிருக்கிறார்.”

“டொக்டர் யார்?”

“டொக்டர் அபியுத்தன். நாளைக்கே டிஸ்சார்ஜ் பண்ணி விடலாம் எனச் சொல்லியிருக்கின்றார்.”

“நானும் டொக்டர் கலாவிடம் சொல்கின்றேன். அவளும் முடிந்த உதவிகள் செய்வா.”

“தேங் யூ ஸேர்...”

இதுதான் ஜூலியின் மம்மியை நான் முதன் முதலாகச் சந்தித்த விதம். அன்றைய தினம் இன்னொருவிதத்திலும் மறக்க முடியாததாகிவிட்டது. நான் விடைபெறும் நேரத்தில் விடுதி இலக்கம் 2இனுள் சிரேஷ்ட தாதி மனோன்மணி புயலென நுழைந்தாள்.

“இதென்ன சந்தை என நினைத்தீர்களா? நினைத்த நேரம் வரப் போக? டாக்டர் அபியுத்தன் இப்போது வந்தால் என்ன நடக்கும் தெரியுமா?” எனக் காச்முச்சென்று கத்தத் தொடங்கினாள்.

‘இப்போது வந்தால் ஒன்றும் நடக்காது. ஆனால் இரவில் வந்தால் உன்மீது ஏறிப் படுப்பார்’ என நான் மனத்திற்குள் நினைத்துக்கொண்டேன். வெளியேறிச் செல்லும்போது வாயிற் காப்போனிடம் மனோன்மணியைச் சுட்டிக்காட்டி “அவளுடைய தலையிலிருக்கும் விக்ைக் கழற்றிவிடுவேன் எனச் சொல்லு” என இந்த வேலுநாயக்கர் கூறத் தவறவில்லை.

மம்மி வந்ததன் பின்னர் ஜூலியின் வீட்டுக்கு அடிக்ைடி நான் போகத் தொடங்கினேன். ஜூலியின் வீடு ஊரின் நடுப் பகுதியில் இருந்தது. இரவு பத்துமணிவரை மனிதத் தலைகளால் நிரம்பிய வீதி அது. சந்திகளில் நின்று வெட்டிப்பேச்சு பேசும் கூட்டம் அதிகம். ஜூலியின் மதிலில் எப்போதும் நாலைந்து

இளவட்டங்கள் ஏறி உட்கார்ந்து கொண்டேயிருப்பார்கள். பின்னேரங்களில் எதிரேயுள்ள வெற்றுவளவில் இளைஞர்கள் கால்பந்தாட்டம் ஆடுவார்கள். வலுவான முஷ்டிகளிடையே மாறிமாறி மோதும் பந்தின் அதிர்வொலியும் ஆரவாரமும் இருள்படும்வரை கேட்டுக்கொண்டேயிருக்கும். அங்கு வரும் ஐஸ்கிரீம் வேனின் பின்புறமாக அண்ணாந்து பார்த்தபடி சிறுவர் கூட்டம் ஓடிக்கொண்டிருக்கும். வேனின் முக்கலும் பாட்டின் அலறலும் நாராசத்தின் கலவையாய்க் காற்றெல்லாம் கலந்திருக்கும்.

ஆரம்ப நாட்களில் ஜூலியின் வீட்டுவாசலைத் திறந்து உள்ளே நுழையும்போது எனக்குப் பதட்டமாக இருந்தது. தெருவிலிருக்கும் அத்தனை கண்களும் ஒரேயடியாக என் முதுகில் குவிந்து துளைப்பதுபோல் தடுமாறுவேன். நாட்கள் செல்லச் செல்ல என்னுடைய வருகை என்பது அந்தத் தெருவின் வழமையான நிகழ்வுகளில் ஒன்றாக மாறிவிட்டது.

ஜூலியின் வீடு கூடத்தான் சற்று மாறிவிட்டது. அழுது கொண்டிருப்பதைப் போல பாட்டியின் காலத்தில் தோன்றிய அந்த வீடு இப்போது கொஞ்சம் பச்சை மெருகேறியிருந்தது. சட்டித் தாவரங்கள் அங்கே மலர்ச்சியுடனும் பூந்தொட்டிகளில் ஈரத்தின் தடம் மாறாமலும் இருந்தன. முன்புறத் தூண்களை அகன்ற இலைக் குரோட்டன் கொடிகள் சுற்றி வளைத்துத் தழுவி நின்றன. இரு புறங்களிலும் நின்ற மல்லிகைச் செடிகளின் பூக்கள் இலைகளைத் தலைகாட்ட விடவில்லை. ஜன்னல்கள் பொருத்தப்படாத ஜூலியின் வீட்டுக் கிராதிகளை என்னுடைய நிறுவனத்தின் விளம்பர மட்டைகள் மறைத்தபடியிருந்தன.

வாசலருகே கூண்டில் அடைபட்டிருக்கும் ஃப்ளப்பி எப்போதும் உறுமிக்கொண்டேயிருக்கும். மருட்சியான பார்வையையும் அகலத் திறந்த விழிகளையும் கொண்ட அந்த சடைநாய் யாருடனும் அன்பு பாராட்டியதாக ஞாபக மில்லை. அதன் விதியானது கூண்டோடு அதை முடக்கியிருந்தது. ஒரு பிஸ்கெட்டைக்கூட அது வேகத்துடனும் கோபத்துடனும் அவசரத்துடனுந்தான் கவ்வியது. மனிதர்கள் எல்லோரும் எதிரிகளே என அது நினைத்ததுபோலும். நான் ஜூலிக்கு அன்புப் பரிசாக வழங்கிய ஃப்ளப்பியின் கூண்டு வாழ்க்கை எனக்கு சொல்லொணாத் துயரத்தைத் தந்தது.

நாய் குரைக்கும் சத்தத்துக்கு வாசலுக்கு வந்து பார்ப்பவள் எப்போதும் ஜூலிதான். “வாங்க ஸேர்” என என்னை அவள் உள்ளே அழைத்துச் செல்வாள். நான் அங்கே செல்லும் வெள்ளிக் கிழமைகளிலெல்லாம் அநேகமார்க் மம்மி தூங்கிக்கொண்டுதான் இருந்தாள்.

திடீரென உந்தும் ஒரு வேகத்தால் அடுத்த அறையுள் அவளை நான் இழுத்துக்கொண்டு செல்வேன். அரைகுறைத் தையல்வேலைப்பாடுகள் கொண்ட துணியொன்று தொங்கிய வாறிருக்கும் தையல் இயந்திரத்தை அங்கே எப்போதும் காணலாம்.

அவளுடைய கூந்தலிலிருந்து முறுகிய தேங்காய் எண்ணெய் வாசம் வீசுகின்றது. மஞ்சள் பூசிய முகத்தின் குறு இதழ்கள் ஈரமுறிப் போயிருக்கின்றன. அவளுடைய விடுமுறை தினமான வெள்ளிக்கிழமைகள் அழுத்தி வாரி இறுக்கிக் கட்டப்பட்ட தேங்காய் எண்ணெய் வாசம்கொண்ட தலைமுடியுடனும் மஞ்சள் முகத்துடனும் வானொலிப் பாடல்களுடனும் சில மணிநேரங்கள் என்னுடனும் கழிகின்றன. பிள்ளையார் சுழியாக அவள் நெற்றியில் நான் ஒரு முத்தமிடுவேன். அவளும் அதை ஓர் அச்சாரமென அறிவாள்.

அவஸ்தையின் சுருக்குக் கயிறில் மாட்டிக்கொண்டவர் களாக ஒருவரையொருவர் விழுங்கும் மலைப்பாம்புகளைப் போல் நாங்கள் மாறிக்கொண்டிருந்தோம். அவளுடைய உதடுகள் மேலும் மேலும் எதையோ யாசித்து என்னை மூழ்கடிக்கப் பிறந்தது போன்று ஊற்றெடுத்துக் கொண்டேயிருக்கும் மாயநதி. கடலின் சுழியில் சிக்கி, ஏதோ ஒரு மண் திட்டைத் தொட்டுவிட மூர்க்கத்தனத்துடன் முயல்கின்றன துடுப்புகள் போன்ற நான்கு கைகள். மலைப்பாம்புகள் விடுகின்ற பெருமூச்சு காற்றெங்கும் பரவி, அறையை நிறைத்து, நிமிடக் கம்பியை நகர்த்தி, நினைவை மயக்கிக்கொண்டிருந்தது.

அவளுடைய குறுகிய இடையைப் பற்றியிருக்கும் என்னுடைய கைகள் மெல்ல மெல்ல ஊர்ந்து கீழிறங்கும் திசையை அவள் நன்கறிவாள். மெல்லிய மூங்கில்களாய்த் தோன்றும் எலும்புகளால் கட்டியெழுப்பப்பட்டது அவள் உடல். பெரு மழைக்கும் கடுங்காற்றுக்கும் சவால்விடக்கூடிய உடல்வாகல்ல அது. எனினும் இன்னமும் பூரண மஞ்சளேறாத இளம் பச்சை மூங்கில்களை விலக்கியவாறே அவளுடைய இரகசிய அறையை நோக்கி நான் முன்னேறிக்கொண்டிருந்தேன். அவள் தன் அந்தரங்கங்களை ஒளித்துவைத்திருக்கும் அந்த அறைக்கான சாவியை நான் என் கையினுள் பொத்தி வைத்துக்கொண்டிருந்தேன் என்பதை அவள் அறியாதவளல்ல. ஆனால் அவளிடம் உள்ளாடைகளும் இல்லை. மறுப்புகளுமில்லை. காற்று விழுங்கும் கற்பூரமாக அவள் கரைந்துகொண்டிருந்தாள். வெட்ட வெட்டத் தழைக்கும் கருந்துளிர்களின் காட்டை, புளிக்கும் நீருற்றை, தேன் பொங்கித் ததும்பும் வதையையெல்லாம் தாண்டி நான் சென்றுகொண்டிருந்தேன். மரத்தை உலுக்கிப் பழங்களை வீழ்த்தும் அவசரம் அவளுக்கு. போதையின் கிறக்கம் கண்களில்

தெரிய, அவளுடைய கட்டைவிரலும் சுட்டுவிரலும் சேர்ந்து என்னுடைய நீளக் காற்சட்டையின் விப்பைத் திறக்க முயற்சித்தன. “வேண்டாம்... வேண்டாம்...” என்றேன் நான்.

“இல்லை... வேண்டும்” என்றாள் அவள்.

“இப்படியே நின்றவாறா? உன்னுடைய மம்மி தற்செயலாக எழும்பினால்?”

“அவ எழும்பமாட்டா. பில்ஸ் போட்டுக்கொண்டு படுக்கிறா. நீங்கள் சரியான பயந்தாங்கொள்ளி.”

‘ஸேர்’ என அழைப்பதை அவள் இப்போது மறந்துபோயிருந்தாள். வெளியே கரப்பந்தாட்டக்காரர்களின் ஆரவாரம் ஓங்கி ஒலித்துக்கொண்டிருந்தது. நாங்கள் இருவரும் போட்டி போட்ட வாறு மைதானத்தின் முடிவுப்புள்ளியை அண்மிக்கும் ஓட்டக் காரர்களைப் போல் மூச்சிரைத்துக்கொண்டிருந்தோம். பக்கத்தில் கரப்பந்தாட்டக்காரர்களைச் சுற்றிக் குழுவியிருப்போரின் ஆரவாரமும், ஆர்ப்பரிப்பும் அந்தக் கணத்தில் எங்களுக்கானவை போலவும் தோன்றின.

மலைப்பாம்புகள் சுக்கிய விஷம் நிலத்தில் சிந்திக்கிடந்தது. பழந்துணியால் அவள் நிலத்தைத் துடைத்துக்கொண்டிருந்த போது நான் வெறிச்சோடிய மனதுடன் வெளியேறிக் கூடத்தை நோக்கி வந்தேன். அங்கிருந்த பச்சைநிற ப்ளாஸ்டிக் கதிரை யொன்றில் அமர்ந்துகொண்டேன். என் உடலின் உட்கவரெங்கும் குருதி மோதி அதிர்ந்துகொண்டிருந்தது. கூடத்தின் வெளிச் சத்தைக் கண்கூசலுடன் எதிர்கொண்டேன். சிறிது நேரத்தில் ஜூலி வெளியே வந்தாள். என் முகத்தை நேரே பார்க்க நாணியவன்போல் இருந்தாள். தூங்கியெழுந்தவன்போல் தோன்றினாள். கலைநதிருந்த தலைமுடியை மறுபடியும் படிய வாரிக் கொண்டாள். என் பின்புறமாக வந்து கழுத்தை வளைத்து,

“கோஃபியா, ரீயா” எனக் கேட்டாள்.

“ரீ” என்று அவளை முன்புறமாக இழுத்து முத்தமிட்டேன்.

ஜூலி சமையலறைப் பக்கமாகப் போகும்போது மம்மியைத் தட்டி எழுப்பிவிட்டுப் போயிருக்க வேண்டும். கண்களில் இன்னமும் பாக்கியிருக்கும் தூக்கக் கலக்கத்துடனும் உப்பிய முகத்துடனும் மம்மி கூடத்தை நோக்கி வந்தாள்.

“குட் ஈவினிங்... வெரி ஸொரி ஸேர்... வந்து மிச்சம் நேரமா?” என்று கேட்கும்போதே ஒரு கொட்டாவியும் விட்டாள்.

“இல்லை, இப்போதுதான் வந்தேன். மகள் உங்கள் தூக்கத்தைக் குழப்பிவிட்டாளோ?”

“இல்லை ... இல்லை ... சில பில்ஸ்களைப் போட்டவுடனே தூக்கம் தானாக வந்துவிடுகின்றது.”

மம்மி அணிந்திருந்த ஆடை அவளின் பருமனான உடலுக்கு சற்றும் பொருத்தமானதாக இருக்கவில்லை. தலையணை உறை போன்ற அந்த மெல்லிய துணியாலான சட்டை இரண்டு மெல்லிய நாடாக்களின் தயவால் மம்மியின் தோளில் தொங்கிக் கொண்டிருந்தது. தன்னைப் போலவே மம்மியும் தன் பதின் பருவத்திலிருந்து நகராமல் அங்கேயே சப்பணமிட்டு அமர்ந்து விட்டவளோ என எனக்கு எண்ணத் தோன்றியது. கனவுகளையும் கற்பனை சுகத்தையும் குளிர்மையான மலர்களெனச் சொரியும் இளம் பிராயத்தின் அந்த விருட்சத்தின் அடிமடியை விட்டு அகல எவருக்குத் தான் மனம் வரும்? மம்மியின் ஓட்ட வெட்டப்பட்ட முடியெங்கும் நரையோடிப்போயிருந்தது. சற்று நாகரிக மோகங் கொண்ட மம்மி ஏன் தலைச் சாயத்தின் பால் அக்கறைகொள்ளவில்லை என எனக்குப் புரியவில்லை. கொன்வென்ட் ஆங்கில வாசனை இப்போதும் அவளிடமிருந்து வீசத் தவறவில்லை. ஜூலிகூட வயதாகி, வளர்ந்து தசை போடுங் காலத்தில் மம்மியின் இன்றைய தோற்றத்திற்குத்தான் வந்து சேர்வாள். ஆனால் மம்மியின் குணங்கள் அவளைத் தொற்றி விடக் கூடாதே எனக் கவலைப்பட்டேன்.

மம்மி பற்றி முதற்தடவை சந்தித்தபோதே எனக்குப் புரிந்துபோயிற்று. தன்மீதும் தன் குடும்பத்தின் மீதும் அனுதாபத்தை உண்டாக்கி அதன் மூலம் காரியம் சாதிக்கும் பெண். அந்தத் தடித்த உடம்பின் ரத்தத்தில் அனுபவங்கள் பல கசப்புகளின் துணிக்கைகளைக் கலக்கச் செய்திருந்தது. குளக்கரையில் தூண்டிலோடு நிற்கும் ஒருத்தியைப் போன்றவள் மம்மி. தூண்டிலில் அவள் பொருத்தி நீரில் இறக்கும் இரைகளாக அனுதாபமீட்டலையும் அநாதரவான தன்மையையும் பயன் படுத்தினாள். மத்தியக் கிழக்குவரை விரிந்த அவளுடைய உலகத்தில் பாசாங்கு, சாகசம், நடிப்பு, பகட்டு, தந்திரம் என்பவை இழிசெயல்களாக இருக்கவில்லை. ஆண்களைப் பற்றிய அவநம்பிக்கையும் வெறுப்பும் அவள் மனத்தில் இன்னமும் கனன்றுகொண்டுதான் இருந்தன. ஆண்கள் என்ற காரியவாதிகளை வீழ்த்தச் சாகச வலையை ஒவ்வொரு பெண்ணும் பயன்படுத்த வேண்டுமென்பது அவளது உள்ளார்ந்த இலட்சியமோ என்னவோ?

வளர்ந்த மூன்று பெண்பிள்ளைகள் இருக்கத்தக்கதாக ஏன் மம்மியின் கணவன் ஜூலியின் அப்பா சின்னையா குடும்பத்தை விட்டு ஓடிப்போனார் என்பதற்கு ஜூலியின் மம்மி எனக்குச் சொன்ன பதில் “அவன் ஒரு பெண் பித்தன்..”

ஆனால் ஊராரின் அபிப்பிராயம் வேறாக இருந்தது. 83 இனக்கலவரத்தின் பின் இடம்பெயர்ந்து இந்த ஊருக்கு இவர்கள் வந்து சேர்ந்ததும் முதன் முதலாக வாடகைக்குக் குடியமர்ந்த வீட்டின் சொந்தக்காரர் காதர் நானா எனக்குச் சொன்ன விஷயம் இது.

“அந்த மனிதன் மிகவும் நல்லவன். கடவுள் பக்திமிக்கவன். கடைசி நேரத்தில் மந்திர தந்திரம் என்று இறங்கிவிட்டான். இவளால், இவளுடைய ஊதாரித்தனத்தால்தான் அவன் கெட்டான். உழைத்த பணமொன்றும் மிச்சமில்லை. வரவுக்கு மிஞ்சிய செலவு. ஜோலி, ஆட்டம், பாட்டம் கொண்டாட்டம். அந்த நாட்களில் அவ போடும் உடுப்புகள் ஓவர். கழிசான் போட்டுக் கொண்டு இருபது இருபத்தைந்து வருடங்களுக்கு முன்னால் இந்த ஊரில் ஒரு பெண்பிள்ளை திரிந்ததை யோசித்துப் பாருங்கள். அவன் சொல்லிச் சொல்லிப்பார்த்தான். குவைத்துக்குப் போகப் போகிறேன் எனத் திடீரெனப் புருஷனையும் பிள்ளைகளையும் விட்டுவிட்டுக் கிளம்பினா. புருஷன் இன்னொரு பக்கமாகப் போய்விட்டான். அம்மம்மாக்காரிதான் இந்தப் பிள்ளைகளைக் கஷ்டப்பட்டு வளர்த்தாள். குவைத்து யுத்தம் தொடங்கிய பிறகு இந்தப் பெண்பிள்ளையிடமிருந்து எந்தத் தகவலுமில்லை. அதில் மாட்டிக்கொண்டு செத்துப்போனதாக ஒரு கதை. இன்னொரு கதையும் வந்தது. இவ ஹவுஸ்மெய்டாக இருக்கும் வீட்டுக்காரன் ஒரு ரிட்டையர்ட் பொலிஸ் ஒஃபிஸரோடு அங்கே சேர்ந்து வாழ்ந்ததாக. கனகாலத்துக்குப் பிறகு ஒரு நாள் வந்துசேர்ந்தா. கையில் எதுவுமில்லை. வெளிநாடு போனதற்கு ஒரு அர்த்தமுமில்லை. அம்மம்மாவுக்கு இவளைக் கண்ணில் காட்டக் கூடாது. அவளின் கண் மூடின பிறகுதான் இப்ப மறுபடியும் ஷோக் காட்ட வந்திருக்கிறா, அந்தப் பகடாமணிக்காரி...”

அதன் பின்னர் மம்மியைப் பார்க்கும்போதெல்லாம் காதர் நானா சொன்னதுதான் என் ஞாபகத்திற்கு வரும். ஓர் உலை கொதித்தற்கும் கொதித்தடங்கியதற்குமான எந்தத் தடயங்களையும் மேலோட்டமான பார்வையில் அவளிடமிருந்து எவராலும் அறிய இயலாது. ஆனால் எல்லாம் இழந்த, ஒன்றுமற்ற அந்தப் பாவனைக்குள் சதுரங்கக் காய்களை நகர்த்தும் சாதுரியமும் காரியம் சாதிக்கும் சாமர்த்தியமும் ஒளிந்திருப்பதைக் காலப்போக்கில் நான் உணர்ந்தேன்.

“எப்படி பிவினஸ் எல்லாம்?” என்று கேட்டாள் மம்மி.

“ஜூலி சொல்லியிருப்பாளே. நன்றாகப் போகின்றது.”

“ஜூலி அங்குள்ள கதையொன்றையும் இங்குச் சொல்ல மாட்டா. ஜூலி எப்படி, நல்லா வேலை செய்கிறாளா?”

“ஓ! அதிலெல்லாம் எந்தக் குறையுமில்லை.”

“நீங்கள் ஜூலியோடு பிரியமாக இருக்கிறீர்கள் என்று குயின்னி, அனோமா எல்லாருக்கும் சரியான பொறாமையாம்.”

“இருக்கலாம்” எனக் கூறி நான் புன்னகைத்தேன்.

ஜூலி அப்போது தேநீர் கொண்டுவந்தாள். தேநீரை என்னிடம் தந்துவிட்டுக் கொரிடோரில் அவள் சாய்ந்தபடி நின்றாள். தேநீரைப் பருகத் தொடங்கினேன். ஒரு குறும்பான பார்வையுடன் ஜூலியை நோக்கியவாறு மம்மி கேட்டாள்.

“ஸேருக்கு நான் சொன்னதைத் தெரிவிச்சீங்களா ஜூலி?”

“உங்களுக்குப் பைத்தியம் மம்மி” என்றாள் ஜூலி.

“இப்பவாவது சொல்லுங்களேன் ஜூலி.”

ஜூலி கோபத்தை முகத்தில் காட்டினாள். எனக்குப் புரிந்தது. மம்மி முடிச்சொன்றைப் போடுகின்றாள். அதை நான் அவிழ்க்க வேண்டுமென்பது அவளுடைய அவா.

நான் குறுக்கிட்டேன். “என்ன விஷயம் சொல்லுங்கள்?”

“ஜூலி சொல்லுங்களேன்” என்றாள் மறுபடியும் மம்மி. ஜூலியின் முகம் சற்றுக் கடுமையானது.

“நீங்கள் சும்மா இருக்கமாட்டீர்களா மம்மி?” என அவள் அதட்டினாள்.

“அவளை விட்டுவிட்டு நீங்கள் சொல்லுங்கள் மம்மி” என்றேன் ஒருவாய்த் தேநீரை உறிஞ்சியபடி.

ஜூலியைப் பொய்ப் பயத்துடனும் செயற்கையான தடுமாற்றப் பாவனையுடனும் பார்த்தபடி மம்மி சொன்னாள்.

“ஃப்ரிஜ் ஒன்று வாங்கினால் நல்லது என்று நினைக்கின்றோம். ஒவ்வொரு நாளும் மார்க்கெற்றுக்குப் போகின்ற சிரமம் இருக்காது.”

“ஃப்ரிஜ்ஜும் தேவையில்லை, ஒன்றும் தேவையில்லை. அதற்குக் கரண்ட் பில் கட்டுவது யார்?” என ஜூலி கோபத்துடன் கேட்டாள்.

நான் ஜூலியைச் சாந்தப்படுத்தினேன். “இதற்கேன் இப்படிச் சண்டைபோடுகின்றீர்கள்” என்பதுதான் அப்போதைக்கு நான் அங்கே சொன்ன பதில். மறுநாள் ஃப்ரிஜ் ஒன்று அந்த வீட்டிற்கு எனது நிறுவனத்தின் லொறியில் சென்றிறங்கியது.

இதுதான் மம்மியின் பாணி. ஜூலிக்குக் கூடத்தெரியாமல் மம்மிக்கு நான் பல உதவிகள் செய்திருக்கின்றேன். ஆனால்

அவளுக்குத் தேவைப்படும் உதவிகளின் பட்டியல் மிக நீளமானது. இந்தப் பிறவியில் அவற்றையெல்லாம் செய்து முடிக்கலாம் என எனக்குத் தோன்றவில்லை.

நான் ஜூலியிடம் ஒரு நாள் கேட்டேன்.

“உன்னுடைய மம்மிக்குத் தண்ணிபோடும் பழக்கம் உண்டா?”

“எப்படிக் கண்டுபிடித்தீர்கள்?” என வியப்புடன் அவள் கேட்டாள்.

“அந்தக் கண்களில் ஒரு நாள் நான் கண்ட கிறக்கம் அதை காட்டிக்கொடுத்தது.”

“ஓம். மலைநாட்டிலிருக்கும் இரண்டாவது அக்காவின் வீட்டுக்குப் போவதென்றால் அவளுக்கு இனி இல்லை என்ற சந்தோஷம். அத்தான் தண்ணிபோடுவார். இவ நாக்குக்கு ருசியாக நொறுக்குத் தீனிகள் தயாரிப்பான். ரெண்டு பேருடைய பாடும் கொண்டாட்டம்.”

“இவ்வளவுக்குப் பின்னும் அவளை நீ நேசிக்கின்றாயே அது எப்படி?”

“வேறு யார் எனக்கிருக்கின்றார்கள்?” என்றாள் ஜூலி.

“நான் இருக்கிறேன்” என என்னிடமிருந்து வரப்போகும் ஒரு பதிலுக்காக அவள் அந்தக் கணத்தில் காத்திருந்திருக்கலாம். ஆனால் நான் நெஞ்சைப் பாரமாக உறுத்திய மௌனத்துடன் அவள் கன்னங்களை வருடிக்கொடுத்தேன்.

மம்மி அடிக்கடி ஆஸ்பத்திரிக்குச் சென்று படுப்பதும் உதவிக்காக ஜூலி இரவுகளில் அங்கு போய்ப் படுப்பதும் நடைபெற்றுக்கொண்டிருந்தன. மம்மியை வலிப்பு அடிக்கடி தாக்கிற்று. ஜூலி என்னிடம் ஓடி வருவதும் நான் வைத்திய உதவிகளைப் பெற்றுக்கொடுக்குமாறு டொக்டர் கலாவைத் தொடர்புகொள்வதுமாக இருப்பேன்.

இரவெல்லாம் ஆஸ்பத்திரியிலிருந்துவிட்டு வீடு திரும்பிப் பகலில் தூங்கிய ஜூலியைச் சந்திக்க ஒரு வெள்ளிக்கிழமை வழக்கம் போல் சென்றேன்.

“மிகவும் கஷ்டப்படுகிறாய் அல்லவா?” என நான் அனுதாபத்துடன் கேட்டேன்.

“மூத்த அக்கா நாளைக்கு லீவில் வருகின்றாள். வந்து போகும்வரை அவள் ஆஸ்பத்திரியில் பார்த்துக்கொள்வாள்” என்றாள்.

“சரி ஓய்வெடு!” எனச் சொல்லிவிட்டுத் திரும்பிப் போக எண்ணியவனை அவள் தடுத்தாள்.

“இன்றைக்கு வெள்ளிக்கிழமையல்லவா? அக்கா வந்தால் இனி எப்போதோ? உங்களுக்குக் கஷ்டமில்லையா?” என்றாள்.

“என்னுடைய கஷ்டத்துக்காகத்தானா இதெல்லாம்...? என்றேன் நான் புன்னகைத்தபடி.

“அப்படியில்லை...” என்றபடி என்னை அவள் தழுவிக் கொண்டாள். அவளிடமிருந்த ஆஸ்பத்திரி மணம் என்மீது ஒட்டிக்கொண்டது. ஆனாலும் நான் விலகிக்கொண்டேன்.

“நீ மிகவும் களைத்துப்போயிருக்கிறாய். இன்றைக்கு வேண்டாம்” எனக் கூறி முத்தமிட்டேன். மதிய உணவு தயாரித்துக் கொண்டு அவள் ஆஸ்பத்திரிக்குக் கிளம்பும்வரை நான் அங்கேயே இருந்தேன். மறுநாள் ஆஸ்பத்திரியில் வைத்துத் தன் முத்த சகோதரியை அவள் அறிமுகம் செய்தாள்.

“இவதான் மூத்த அக்கா ஜெனி.”

அவள் மரியாதையுடன் புன்னகைத்தாள். பதிலுக்கு நானும் தலையை ஆட்டிப் புன்னகைத்தேன்.

நான் கிரமமாக நாட்குறிப்பு எழுதும் பழக்கம் கொண்டவனல்ல. வருஷ ஆரம்பத்தில் வந்து சேரும் நாட்குறிப்புகளைக் கண்டதும் ஓர் உத்வேகம் பிறக்கும். ஆனால் நாட்குறிப்புகளை எழுதும் உற்சாக மனநிலை இரண்டு வாரங்களுக்கு மேல் நீடித்ததில்லை. சில விலாசங்களை எழுதி வைக்கவும் தொலைபேசி இலக்கங்கள் சிலவற்றைக் குறித்துக் கொள்ளவுந்தான் எனக்குக் கிடைத்த அநேகமான நாட்குறிப்புகள் பயன்பட்டிருக்கின்றன. ஆனால் விதிவிலக்காக 2000 ஆண்டுக்கான நாட்குறிப்பேட்டில் தவறாமல் தினந்தோறும் எதையாவது நான் எழுதியிருந்தேன். வீட்டுக்கு அந்த நாட்குறிப்பேட்டை நான் எடுத்துச் சென்றதில்லை. அலுவலகக் குப்பையோடு குப்பையாக அது ஒரு நாள் எரியூட்டப்பட்டு விடலாம். ஜூலி சொல்லாமல் கொள்ளாமல் சென்றதன் பின்னர் ஒரு நாள் அதை எடுத்து ஓர் எழுத்துவிடாமல் வாசிக்கத் தொடங்கினேன். இவை முக்கியமான சில பகுதிகள்:

ஜனவரி 4, 2000

பயிற்சி முகாமொன்றுக்கு நானும் என்னுடைய சக ஊழியர்களும் சென்றிருந்தோம். 'வாடிக்கையாளர்களை எவ்விதம் திருப்திப்படுத்துவது' என்பது சம்பந்தமான பயிற்சி முகாம். பயிற்றுவிப்பாளர் கேட்ட கேள்விகளுக்கெல்லாம் ஜூலி கச்சிதமாகப் பதில்கள் சொன்னாள். எனக்குப் பெருமையாக இருந்தது. இன்று இரவு ஒன்றுகூடல். 45 கிலோ மீட்டர் தொலைவிலிருக்கும் கடல் நகரொன்றின் விடுதியில் நாங்கள் கூடினோம். அந்நிய தேசங்களிலிருந்து வந்த உல்லாசப் பயணிகள் சர்வசாதாரணமாகத் திரியும் ஊர் இது. பழ வகைகள்,

மதுபானங்கள், இறால், நண்டு போன்றவற்றின் அருகே உள்ளூர் வாசிகளாகிய நாம் சற்று தயக்கத்துடன் தான் நெருங்க வேண்டியிருந்தது. கடலலைகளின் ஓசை விடுதியை மூழ்கடிக்க வருவது போல் கேட்டது. கஞ்சா புகைக்கும் மணம் காற்றில் பரவிக்கொண்டிருந்தது. வெள்ளைக்கார ஜோடியொன்று தோள்களில் கைபோட்டபடி வெளிச்சம் தீண்டாத பற்றைகள் நிறைந்த பகுதியை நோக்கிச் சென்று மறைந்தார்கள். புகையும் சிகரெட்டுகள் அவ்வப்போது சிவந்த கண்களுடன் விழித்துப் பார்த்தன. சுமார் முப்பது பேர்கள் கொண்ட எங்கள் குழுவில் பெரும்பாலானோர் ஆண்கள். நாங்கள் குடித்துக்கொண்டும் தட்டில் இருந்த நொறுக்குத் தீனிகளைக் காலி செய்தவாறுமிருந்தோம். ஜூலி எனக்குப் பக்கத்து இருக்கையில் அமர்ந்திருந்தாள். பயிற்றுவிப்பாளர் ஜெயச்சந்திரன் ஜூலியைச் சுற்றிச் சுற்றி வந்தார். 'Clever girl' என்றார். அவளோ என் மறைப்பில் ஒதுங்கிய புறாவைப் போலத் தோன்றினாள். 'பெண்கள் எல்லோரும் சாப்பிட்டுவிட்டுப் போய்த் தூங்குங்கள்' என நான் சொன்னேன். அவர்கள் சென்ற பின்னரும் எங்களுடைய ஆட்டம் பாட்டம் நள்ளிரவுவரை தொடர்ந்தது. தள்ளாட்டத் துடன் ஜெயச்சந்திரன் என்னருகே வந்தார். 'நீர் ஒரு அதிருஷ்டசாலி. நல்ல உதவியாள் ஒருத்தி உமக்கு வாய்த்திருக்கிறாள். சில மரமண்டைகளுக்கு எவ்வளவுதான் கொத்தினாலும் ஏறாது. இன்னொரு விஷயத்தையும் சொல்ல விரும்புகின்றேன். I like her. சிட்டியிலிருக்கும் ஒருவன் அங்குக் காணாததா? இப்படிக் கேட்கிறானே என யோசிக்கிறீரா? ஹேய், நாட்டுக் கோழியில் நாம் பிரியப்படுவதில்லையா? அப்படித்தான் இதுவும்' என்றார். 'ஜூலி நாட்டுக் கோழியாம். நீ சீமைக் காளைபோல் இருந்தாலாவது பரவாயில்லை. கடுவன் பூனை மாதிரியல்லவா இருக்கிறாய்' என அந்தப் போதையிலும் மனதிற்குள் நினைத்துக் கொண்டேன்.

ஜனவரி 6, 2000

ஜெயச்சந்திரனிடமிருந்து இன்றும் தொலைபேசி அழைப்பு வந்தது. அலுவலக விவகாரங்களில் தொடங்கி ஜூலியில் வந்து முடிந்தது பேச்சு. நாட்டுக் கோழிக் கறியில் ரொம்பவும் ஆர்வமாகத்தான் அவர் இருக்கின்றார். அவருடைய தற்போதைய அந்தஸ்து, எதிர்காலத்தில் அவருக்காகக் காத்திருக்கும் பிரகாசமான வாய்ப்பு, அவரிடமுள்ள முன்னிருக்கையின் இடதுபக்கம் காலியாகவுள்ள கார் வண்டி... இவற்றையெல்லாம் ஜூலிக்குப் பக்குவமாக எடுத்துக்கூறி அவளுடைய சம்மதத்தைப் பெற்றுத்தர வேண்டுமென்பது அவருடைய கோரிக்கை. நாட்டுக்கோழியை மடக்குவது சம்மந்தமான பயிற்சி முகாம் ஒன்றை எனது நிறுவனம் ஏற்பாடு செய்திருக்கலாம்.

ஜனவரி 7, 2000

அலுவலகத்திலுள்ளவர்களுக்குக் 'காலை வணக்கம்' தெரிவிப்பதற்கு முன்னரே ஜெயச்சந்திரனின் தொலைபேசி அழைப்பு வந்துவிட்டது. ஜூலி சம்பந்தமான எட்டாவது அழைப்பு இது. இன்று இது பற்றிய ஒரு முடிவைத் தெரிவித்து விடுவதாக ஜெயச்சந்திரனுக்கு உறுதியளித்தேன். மதிய உணவு இடைவேளையின்போது ஜூலியிடம் விஷயத்தைத் தட்டுத் தடுமாறிச் சொன்னேன். அவள் வேலையில் மும்முரமாக இருப்பதைப் போல காட்டிக்கொண்டாலும் நான் கூறுவதை உன்னிப்பாக உள்வாங்கிக் கொண்டிருந்தாள். நான் கூறி முடித்து விட்டு "அவருக்கு நான் என்ன பதில் சொல்வது?" என்று கேட்டேன். லேசான சிரிப்புடன் அவள் "மம்மியிடம் கேளுங்கள் ஸேர்" என்றாள். எனக்கு லேசான ஏமாற்றமாக இருந்தது. 'அக்காவுக்கு முதலில் முடிய வேண்டும் ஸேர்' எனச் சொல்வாள் என நினைத்தேன். மம்மியிடம் இன்று மாலையே இது பற்றிச் சொன்னேன். அவளுடைய முகம் பிரகாசமானது. ஜெயச்சந்திரனின் காருடைய பின்னிருக்கை தனக்கானது என அவள் எண்ணத் தொடங்கியிருக்கக் கூடும். ஜெயச்சந்திரனின் கோரிக்கை சம்பந்தமாக மம்மிக்கு எந்த ஆட்சேபனையுமிருக்க வில்லை. 'சீக்கிரமாகவே அதைப் பேசி முடித்துவிட நீங்கள் தான் உதவ வேண்டும்' என்றாள் மம்மி.

ஜனவரி 8, 2000

இன்று காலை அலுவலகம் சென்று ஆசனத்தில் அமரும் முன்னர் ஜெயச்சந்திரனின் அழைப்பு வந்துவிட்டது. தொடர்ந்து மணியொலித்துக்கொண்டிருந்தபோதும் தொலைபேசியின் வாங்கியைத் தூக்குவதற்கு நான் தயங்கினேன்.

"ஜூலி, ரிஸீவரை எடுத்து நீயே பதிலைச் சொல்லிவிடு" என்று சொன்னேன்.

"இல்லை ஸேர் ... நீங்களே பதிலைச் சொல்லிவிடுங்கள்" என்றாள் ஜூலி.

என் முகம் வெளிறிப்போவதைக் கண்ணாடியில்லாம லேயே உணர்ந்தேன். ஜூலி சலனமற்ற முகபாவனையுடன் இருந்தாள். நடுங்கும் விரல்களுடன் வாங்கியை என் காதருகே எடுத்துச்சென்றேன்.

"குட்மோர்னிங் மிஸ்டர் ஜெயச்சந்திரன்."

ஜெயச்சந்திரன் சற்றுச் சுற்றி வளைத்துப் பல விவகாரங்களையும் பேசிவிட்டுக் கடைசியில் முக்கியமான மையப்பகுதியில் காலூன்றினார்.

“விசாரித்தீர்களா?”

“விசாரித்தேன்” என்று பதிலளிக்கையில் என் குரல் சற்று நடுங்கவும் தடுமாறவும் தொடங்கியது.

“காயா, பழமா மிஸ்டர் விஜயராகவன்?”

அருகிலிருந்த ஜூலியை நேருக்கு நேர் பார்ப்பதைத் தவிர்த்துக்கொண்டு ஜெயச்சந்திரனுக்குப் பின்வருமாறு கூறினேன். அப்படிச் கூறுவது என்குரல் போலல்லாமல் ஏதொ ஒரு குரல்போல் ஒலித்தது.

“அது சரிவராது மிஸ்டர் ஜெயச்சந்திரன். இப்போதைக்கு அதைப் பற்றி யோசிப்பதற்கில்லை எனக் கூறிவிட்டார்கள்.”

ஜெயச்சந்திரனிடமிருந்து சற்று நேரத்திற்குப் பதிலேது மில்லை. பிறகு “ஏனாம்” எனக் கேட்டார்.

“அக்கா கல்யாணம் பண்ண வேண்டியிருக்கின்றது. அதோடு வெளியே சொல்ல முடியாத ஏதேனும் காரணங்களும் இருக்க லாம். நாம் வற்புறுத்த இயலாதே. வெரி ஸாரி மிஸ்டர் ஜெயச் சந்திரன்?”

“அதுக்கென்ன இட்ஸ் ஒகே. ஆனால் கடைசியாக ஜூலி யிடம் ஒரு தரம் நான் நேரடியாகப் பேசிப் பார்க்கட்டுமா?”

“ஜூலி இன்றைக்கு லீவு மிஸ்டர் ஜெயச்சந்திரன்.”

தொலைபேசி உரையாடல் அத்துடன் முடிவடைந்தது. ஜூலி தன் முகத்தில் எவ்விதச் சலனமுமின்றி என்னையே உற்றுப்பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள். நான் நரகத்தினுள் என் வலதுகாலை எடுத்துவைத்துவிட்டதைப்போல் உணர்ந்தேன். அவளைப் பார்க்கக் கூசிக்கொண்டிருந்தேன். கூனிக் குறுகிப் போயிருந்தேன். தொடர்ந்து அலுவலகத்திலிருக்க என்னிடம் தைரியம் இல்லை. மோட்டோர் சைக்கிளைக் கிளப்பிக் கொண்டு ஓர் இலக்கற்று அலையத் தொடங்கினேன். இறுதியாக நான் அடைந்தது, கடற்கரையருகேயிருந்த ஒரு மதுபானச் சாலையை. குடிப்பதற்கு ஒவ்வாத தருணம் அதுவெனத் தெரிந்திருந்தும் ‘வைற் டயமண்ட்’ அரைப்போத்தலைக் கொண்டுவருமாறு விடுதிப் பரிசாரகனைப் பணித்தேன். அபத்தமான காரியங்களை ஒன்றன் பின் ஒன்றாகச் செய்து கொண்டிருப்பதை உணர்ந் திருந்தேன். எவரும் என்னுடன் தொடர்புகொள்ள முடியாதபடி கைத் தொலைபேசியை செயலிழக்கவைத்திருந்தேன். கேவலமான காரியமொன்றைச் செய்த மனவலி என்னை நெருப்பில் வீழ்த்தித் துடிக்க வைத்தது. ‘வைற் டயமண்டை’ ஊற்றி நான் அணைக்கப் பார்த்தாலும் தீ வீறுகொண்டெழுந்து என்னை விழுங்கிக்

கொண்டிருந்தது. வாடிக்கையாக அங்கு வந்து போவோர் என்னை ஆச்சரியத்துடன் பார்த்துச் செல்லும் விதத்தால் நான் மேலும் நாணினேன். மறுகணம் அவர்களுடைய பார்வையை அலட்சியம் செய்துவிட்டு அங்கிருந்து அகலாமல் குடித்துக் கொண்டிருந்தேன்.

இன்னொரு துயரத்தை நானே கைநீட்டி வரவேற்கத் தயாராகின்றேனா? கண்கள் விழித்திருந்தும் இன்னொரு பள்ளத்தில் இடறி விழ நான் தீர்மானித்துவிட்டேனா?

இன்றைய நாள் முடிவற்று நீண்டும் வளர்ந்தும் இரவைத் தேடியவைவதுபோல் தோன்றியது.

ஜனவரி 9, 2000

இன்று காலை அலுவலகத்திற்கு நான் செல்வதற்கு முன்பே ஜூலி வந்து சேர்ந்திருந்தாள். மஜந்தா வர்ணத்தில் சட்டை அணிந்திருந்தாள். அவள் முகம் மேகங்களற்ற நீலவானம் போல் தெளிவாக இருந்தது. எனக்குக் காலை வணக்கம் தெரிவித்துவிட்டுப் பணப்பதிவேட்டைப் புரட்ட ஆரம்பித்தாள். அதில் எதையோ எழுதியவாறு “ஸேர் இன்று காலையில் ஜெயச்சந்திரன் மறுபடியும் கோல் எடுத்தார். நான்தான் ரிஸீவரைத் தூக்கினேன். ஏன் சம்மதமில்லை எனக் கேட்டார்?!”

நான் சற்றுப் படபடப்புடன் ஜூலியை ஏறிட்டுப் பார்த்தேன்.

“ஸேரிடம்தான் சொல்லிவிட்டேனே. சம்மதமில்லை என்றால் சம்மதமில்லை. அதற்கு என்ன காரணம் தேடுவது? சொல்வது? என நான் அவருக்குச் சொன்னேன்” என்றாள் ஜூலி.

அவள் சொன்ன தோரணை ‘இப்போது உனக்குத் திருப்தியா?’ என்பதுபோல் இருந்தது.

“ஏன் அப்படிச் சொன்னாய்? நீயோ உன்னுடைய மம்மியோ ஒருபோதும் என்னிடம் அப்படிச் சொல்லவில்லையே. உன் மனத்திலுள்ளதை அப்படியே அவருக்குச் சொல்லியிருக்க லாமே” என்றேன்.

“இல்லை. உங்களுக்குப் பிடிக்காத ஒன்றை நான் சொல்லப் போவதுமில்லை. செய்யப்போவதுமில்லை ஸேர்” என்றாள் ஜூலி.

துருப்பிடித்து, பாவனையற்றுப் போய்க் கிடந்த என்னுடைய மனக்கதவு திறந்துகொண்ட நிமிஷம் அதுதான்.

இன்று இரவு குளியலறையில் நுழைந்து ஷவரைத் திறந்து விட்டு அதன்கீழ் நேரம் போவது தெரியாமல் நின்றேன், மன அழுக்குகள் அகல்வதற்கான வழியேதும் இல்லையென்று அறிந்தும்.

பனிப்பாறைகள் கரையுங்காலம் என் கண்முன்னே உருவாவதையும் இரும்பு முட்டைகளை உடைத்துக்கொண்டு விநோதப் பறவைகள் எட்டிப் பார்ப்பதையும் நான் உணரத் தொடங்கினேன். இன்றைக்கு என் கண்களை மூட இமைகள் அனுமதிக்க மாட்டா. தூர்கனவுகளை ஏந்தியவாறு குட்டிப்பிசாசுகள் கண்களின் வாசலை மறைத்தபடி நிற்கின்றன.

பெப்ரவரி 7, 2000

எனது அலுவலக ஊழியர் யேசுராஜாவின் குழந்தைக்கு இன்று பிறந்ததினம். மாலையில் இடம்பெற்ற கொண்டாட்டத் திற்கு அலுவலகத்தைச் சேர்ந்த அனைவரும் போயிருந்தோம். அந்தோனியார் தேவாலய வீதியில் அவனுடைய வீடு இருந்தது. இரண்டு கார்கள் எதிரெதிரே வரத் திணறும் சற்றுக் குறுகலான வீதி. ஆனால் வேறு வழியில்லாமல் காரை நிறுத்திவிட்டு உள்ளே போனோம். சிறுநண்டிகள், பானம், ஆடல், பாடல் எல்லாம் முடிந்த பிறகு புகைப்படமெடுக்கும் சடங்கு. யேசுராஜா தம்பதிகளருகே குழந்தையைத் தூக்கி வைத்துக்கொண்டு புன்னகைக்க நான் தயாராகிக்கொண்டிருந்தபோது, ஜூலியும் என்னருகே வந்து நின்றனாள். இது நான் எதிர்பாராதது. ஜெஸ்மின், அனோமா, ஜேம்ஸ், நிமலன் ஆகியோர் தனித்தனி யாகப் படமெடுத்து முடிந்து, நாங்கள் அங்கிருந்து கிளம்ப இரவு ஏழரை ஆகிவிட்டது. என்னுடைய காரிலிருந்த மூன்று பெண்களையும் அவரவர் வீட்டில் கொண்டுபோய்விட வேண்டிய பொறுப்பு என்னுடையதாக இருந்தது. செல்லும் வழியில் குறுக்கிடும் முதலாவது வீடு ஜூலியுடையதாக இருந்த போதிலும் அவள் கடைசியாக இறங்கிக்கொள்வதாகக் கூறிவிட்டாள். “ஸேர், திரும்பிவரும்போது என்னை இறக்கி விடுங்கள்” என்றாள்.

காரின் பின்னிருக்கையில் மூவருமிருந்தனர்.

நகர மயானத்துக்கு அருகிலிருக்கும் கொஸ்தாப்பர் வீதியில் அனோமாவை முதலில் இறக்கிவிட்டேன்.

ஜெஸ்மினின் வீடு நகரின் மேற்புறத்தில் வயல்களை அண்டிய பூங்கொடி வட்டையில் இருந்தது. அவளும் விடை பெற்றுச் சென்றதன் பின்னர் காரினுள் தனிமையின் அமைதி பூதாகாரமாகச் சூழ்ந்தது. அங்கே ஒலித்த பழைய தமிழ்ப்

படப் பாடலொன்று வேற்றுக்கிரகத்திலிருந்து கேட்பதுபோலிருந்தது. நான் காரின் வேகத்தை மிகவும் மட்டுப்படுத்தினேன். மருதமரங்களும் வயல்வெளிகளும் நிறைந்த, நாங்கள் செல்கின்ற அந்தப் பாதை விடியலென்ற ஒன்றில்லாமல் நீண்டு நீண்டு மாயப்பாயாகி விரிந்து செல்லக் கூடாதா என அந்தக் கணத்தில் ஏங்கினேன். அவள் இறங்கப்போகும் இடத்திற்கான இடைவெளியும் காலப்பரப்பும் அப்படியே ஸ்தம்பித்துவிடக் கூடாதா என சிறுபிள்ளைபோல மனத்திற்குள் மன்றாடினேன்.

தெருவிளக்குக் கம்பங்களின் ஒளியும் செல்லும் வழியின் இருட்டும் மாறி மாறிக் காரினுள் வந்து விழுந்து மறுகணம் மறைகின்றன. கார்க்கண்ணாடியினூடாகப் பின்புறமிருந்த ஜூலியை நான் பார்த்தேன். பின்னிடுக்கையில் என் முதுகுக்கு சரி நேரே அவள் ஒடுங்கிப்போய் உட்கார்ந்திருந்தாள். அவள் மிகவும் சந்தோஷமாக இருந்த ஒரு மாலைப்பொழுது அது. ஊடுருவும் பார்வையும் சேவலின் கேவலொலி போன்ற சிரிப்பும் அவளிடமிருந்து புறப்பட்டால் சந்தோஷமாக இருக்கின்றாள் என அர்த்தம். இந்த இரவும் இந்தத் தனிமையும் தன்னை அப்படியே விழுங்கி செரித்துவிடக்கூடாதா என ஏங்குபவள் போல் அவள் இருந்தாள். கழுத்தளவு சந்தோஷக்கடலில் அவள் தலை மறைந்து மறைந்து உயர்வதுபோல் தெரிந்தது. வீட்டைதலை மறந்தவளாகக் காணப்பட்டாள். அவள் முகம் சந்தோஷமான வீடொன்றின் முற்றமாகி மஞ்சள் கொன்றைப் பூக்களால் நிறைந்துபோயிருந்தது.

நகரின் நாற்சந்தியைக் கடந்து, வைத்தியசாலை, கொன் வென்ட் கட்டிடங்களைத் தாண்டிப் பிரதான வீதியிலிருந்து வலப்புறமாக ஊர்வீதியை நோக்கி வாகனத்தைச் செலுத்தினேன். அம்மன் கோயில் பெருவெளியைச் சுற்றிவரும் வீதியில் கார் போய்க்கொண்டிருந்த வேளையில் ஜூலி முதன் முதலாக வாய்திறந்தாள். அப்போது ஒலித்துக்கொண்டிருந்த 'கண்ணா ளனே' பாடலின் சத்தத்தை நான் தாழ்த்தினேன் என்னைப் போலவே கோயில் பெருவெளியில் அத்தனை ஆலமரங்களும் தம் மோனத்தவம் கலைத்து அவள் சொல்லப்போகும் வார்த்தை களுக்காகக் காதுகளை நீட்டியும் தீட்டியும் கொண்டனவாகத் தோன்றின.

“ஸேர், நான் ஒன்று கேட்பேன். தப்பாக நினைக்க மாட்டீர்கள்தானே?”

“என்ன விஷயம்?” என்று கேட்டேன்.

“எனக்கொரு சத்தியம் செய்து தர வேண்டும்.”

“என்ன சத்தியம்?”

“நீங்கள் சிகரெட் பிடிப்பதையும் குடிப்பதையும் இன்றி
லிருந்து நிறுத்த வேண்டும்.”

‘அன்னத்தைத் தொட்ட கைகளினால் மதுக்கிண்ணத்தை
இனி நான் தொடமாட்டேன்’ என வாணிழியை நோக்கி
சிவாஜி கணேசன் மாதிரி நானும் ஏதாவது பாடிவிடுவேனோ
எனப் பயந்தேன். அப்படி அபத்தமாகப் பாடுவதைவிட
தேவதாஸைப்போல குடித்துக் குடித்து, இருமி, செத்து விடுவதை
மேலானது என எனக்குத் தோன்றியது.

அவளுடைய மெல்லிய கரம் வளையோசை எழுப்பியபடி
முன்னே நீண்டு இடப்பக்கமாக என்னை நோக்கி நகர்ந்தது.
ஒரு கையால் ஸ்ரியரிங்கைப் பிடித்து ஓட்டியபடி என் இடது
கையால் அவள் கையைப் பற்றியபோது அதன் மென்மையும்
வியர்வையின் கசிவும் என்னை ஊடுருவித் தாக்கின.

“உனக்காக இந்தச் சத்தியம்.”

சத்தியத்தைக் காப்பாற்றும் அளவுக்குத் திடமனமுள்ள
வனா நான் என எனக்கே தெரியவில்லை. ஆனால் அவளுடைய
அந்தச் சந்தோஷத்தை மேன்மைப்படுத்த எண்ணி மீண்டும்
அந்தக் கையை இறுக்கமாகப் பற்றி “சத்தியம்... சத்தியம்...
சத்தியம்” என்றேன். அதற்குள் ஜூலியின் வீட்டுவாசல் வந்து
விட்டது. ஜூலி காரிலிருந்து இறங்கி என்னிடம் விடைபெறுவதை
மம்மி பெருமையுடன் பார்த்துக்கொண்டிருந்தாள். மகளின்
தாமதம் சம்பந்தமான எந்தப் பதட்டமோ பரபரப்போ இல்லாமல்
என்னைப் பார்த்துப் புன்னகை புரிந்து கையசைத்தாள். நான்
காரைக் கிளப்பினேன்.

பெப்ரவரி 8, 2000

அவளுடைய சேமிப்புப் புத்தகத்தை எடுத்து வரச்சொன்
னேன். 380 ரூபா அவளுடைய வங்கிக் கணக்கில் நிலுவையாக
இருந்தது. அவள் பெயரில் ரூபா பத்தாயிரத்தை அன்று வங்கியி
லிட்டேன். அவளுக்கு ஏதாவது செய்ய வேண்டுமென என்
மனம் துடித்துக்கொண்டேயிருந்தது.

பெப்ரவரி 16, 2000

இன்று காலை 7:45 அளவில் சாமான்கள் தாறுமாறாக
அடுக்கப்பட்டிருந்த களஞ்சியச் சாலையின் இடுக்கில் வைத்து
நெருக்கமாகச் சந்தித்துக் கொண்டோம். பயத்துடனும் பதட்டத்
துடனும் அவளை நான் முத்தமிட்டேன். தோளில் இறக்கைகள்
முளைத்தது போன்ற வடிவிலமைந்த சாம்பல்நிறச் சட்டையை
அவள் அணிந்திருந்தாள். அவளுடைய உதடுகள் விரியாமல்

என் கண்களை உற்றுப் பார்த்தன. அலுவலகத்தின் மற்ற ஊழியர்கள் வருவதற்கு 15 நிமிடங்கள் இருந்தன. இரண்டு பேருமே சீக்கிரமாக வந்திருந்தோம். காட்சியறைக்கும் களஞ்சியச் சாலைக்கும் நடுவிலான பிறவுளும் மஞ்சளும் கலந்த திரைச் சீலை காற்றுக்கு அசைந்துகொண்டிருந்தது. அவள் திரைச்சீலையைச் சுட்டுவிரலால் மெல்ல விலக்கி, யாராவது வருகின்றார்களா என அந்த இடுக்கினூடாகப் பார்த்தாள். கடற்குளிப்பும் கரையேறலும்போல் அந்தப் பதினைந்து நிமிடங்களும் கழிந்தன. அகலும்போது பிரிய மனமற்றவன்போல அவளுடைய விலா எலும்புகளை நொறுக்குவது போன்று நான் இறுக்கி அணைத்தேன். “ஆய்” என்றாள் அவள்.

பெப்ரவரி 19, 2000

முத்தங்களுடன்தான் எங்களுடைய காலைப்பொழுதுகள் இப்போதெல்லாம் ஆரம்பிக்கின்றன. பத்துப் பதினைந்து நிமிடங்களுக்கு முன்பாகவே வேலைக்கு வந்துவிடுவது எங்கள் வழக்கமாகி இருந்தது. எல்லாமே அரங்கேற்றத்துக்கு முந்திய ஒத்திகை போல் ஆகிக்கொண்டிருந்த வேளையில் இன்று கூச்சத்தைவிட்டு அவளிடம் கேட்டுவிட்டேன். “உன்னை எப்போது முழுமையாக எனக்குத் தரப்போகின்றாய்?” அவள் என் கேள்வியைக் கேட்டு நாணவோ மறுதலிக்கவோ இல்லை. என் கைப்பிடிக்குள் இருந்த அவள் என்னுடைய காதோரம் கிசகிசத்த பதில் இது. “நான் மாட்டேன் என எப்போதாவது சொன்னேனா?” காமத்தியில் என்றென்றும் வெந்துகிடக்க எண்ணினோமா அல்லது மோகப் புனலில் எப்போதும் உடம்புகளை நீராட்ட நினைத்தோமா சரியாகப் புரியவில்லை. இது காதலா காமமா? முப்பது நாட்களில் தீர்ந்துவிடும் மோகமா? தடுமாறிக்கொண்டிருந்தோம். முத்தங்கள், ஸ்பரிசங்கள், விரல்விதையெல்லாம் சலித்துப்போன நிலையில் மதிலேறிக் குதித்து மற்றொரு சாகஸத்துக்குத் துணிபவர்கள் போலானோம். அம்மா வெளியூர் போகும் நான் வந்ததும் சொல்கிறேன் என்றாள் ஜூலி.

மார்ச் 6, 2000

நான் பதினைந்து நாட்கள் இடைவெளிக்குப் பின்னர் இன்று இதை எழுதுகின்றேன். வலது காலில் பெரிய பேன்டேஜ் கட்டுடனும், 21 தையல்களுடனும் ஆஸ்பத்திரியிலிருந்து வெளியேறி வீட்டுக் கட்டிலில் கிடக்கின்றேன். Walker இன் உதவியோடுதான் நடக்கின்றேன். வடக்கேயுள்ள நெடுஞ்சாலை யொன்றின் இரண்டாம் பாலத்தின் நடுப்பகுதியில் வைத்து எதிரே வந்த மோட்டர் சைக்கிள் ஒன்றுடன் மோதியதில் என் காலில் பலத்த அடி. பக்கத்திலிருந்த ஆற்றில் நான்

விழாமல் போனது என் அதிருஷ்டம் என்றே சொல்ல வேண்டும். விபத்து நடப்பதற்கு 45 நிமிடங்களுக்கு முன்னர்தான், அந்த வெள்ளிக்கிழமை ஜூலியின் அழைப்பின்பேரில் அவளுடைய வீட்டுக்குப் போயிருந்தேன். மம்மி மலைநாட்டுக்கு, மகளிடம் போயிருந்தா. வீட்டுக் கேற்றின் உட்பக்கமாக ஜூலி கொழுக்கியை மாட்டினாள். நாங்கள் உடனடியாகவே படுக்கையறைக்குள் புகுந்துவிட்டோம். ஜூலி ஜன்னலை இழுத்துச் சாத்தி மின் விசிறியைச் சுழல விட்டாள். விளக்கை அணைத்தாள். முன் விளையாட்டுகள் எவற்றிலும் ஈடுபடாமல் நேரடியாக விஷயத்தில் இறங்கிவிடும் அவசரத்தில் ஏனோ அன்று இருந்தேன்.

இந்தக் கால்குட்டுன் கட்டிலில் இருந்து இன்று யோசிக்கும் போது அது ஒரு மோசமான நாளும் அனுபவமும் என்பதில் எவ்வித ஐயமுமில்லை. அவளும் நானும் நடந்துகொண்டவிதம் அப்படி.

முகத்தில் ஒரு குழந்தைத் தனத்துடன் கட்டிலில் அந்த ஒல்லிப்பெண் மல்லாந்து படுத்துக் கொண்டாள். அவள் தன் வெள்ளை நைற்றியை தொடைக்கு மேலே உயர்த்திவிட்டுக் கொண்டாள். கணவாய் இருட்டின் முன்னே பேதலித்து நிற்கும் பயணிபோல அவளுடைய அந்தரங்க உறுப்பின் முன்னே நின்றேன். கரி உமிழும் என் எச்சிலைத் தாங்குவதற்கு தன் முகத்தை நீட்டிக் கொண்டிருப்பதைப்போல எனக்கு அது தோன்றியது. அவள் தன் வாளிப்பற்ற மார்புப் பகுதிகளையும் திறந்து வைத்திருந்தாள். சிறு குழந்தைகளின் கைப்பிடி ஈர மணல்போல அவை குவிந்திருந்தன. நான் சரியானவனாக இருந்திருந்தால் திரும்பிப்போயிருக்க வேண்டும். ஆனால் நான் அவசர அவசரமாக உள்ளாடையை இழுத்து விலக்கிவிட்டு அவள் மேல் பரவினேன். அவள் தன் உதட்டைப் பல்லால் கடித்தபடி தாங்கிக்கொண்டிருந்தாள். முடிந்ததும் அவள் குளியலறையை நோக்கி விரைந்து சென்றாள். ஊதிப் பெருப்பித்த பலூன் ஒன்று திடீரென வெடித்து அதன் ரப்பர் துண்டுகள் மாத்திரம் கடைசியில் கையில் மிஞ்சியதைப்போல் இருந்தது அந்த மோசமான அனுபவம். அவளுடைய முகம் சலனமற்றுப் போயிருந்தது. அங்கிருந்து குற்ற உணர்வுடன் மோட்டோர் சைக்கிளைக் கிளப்பிக் கொண்டு மிக வேகமாகச் சென்றபோது அடுத்த 45 நிமிடங்களுக்குள் வழியில் அந்த மோசமான விபத்துக்குள்ளானேன்.

என்னைப் பார்க்க ஆஸ்பத்திரிக்கு வந்த இளங்கவிஞன் லாஃபீர், அகஸ்மாத்தாகத்தான் இவ்வாறு கேட்டான். “இது எந்தப் பாவத்துக்குரிய தண்டனை?” எனக்குச் சுருக்கென்றது.

மார்ச் 7, 2000

ஜூலி என்னைப் பார்க்க ஆஸ்பத்திரிக்கு வரவில்லை. இன்று நெஸ்டோமோலற்றுடன் அலுவலகம் முடிந்து நேரே வீட்டுக்கு வந்தாள். என் கோலத்தைப் பார்த்துக் கண்கலங்கினாள்.

“நான் நொண்டி ஆகிவிடவில்லை. அழாதே. என்னைப் பார்க்கத் துடித்துக்கொண்டு ஆஸ்பத்திரிக்கு வருவாய் என நான் நினைத்தேன். ஆனால் நீ வரவே இல்லையே..?”

“உங்களை இப்படி ஒரு கோலத்தில் பார்க்க என் மனத்துக்குத் திராணியில்லை” என்றாள். பக்கத்தில் யாருமில்லாத தைரியத்தில் “எனக்கு ஒரு முத்தம் தந்துவிட்டுப் போ. இந்த நெஸ்டோமோல்ட் தேவைப்படாது” என்றேன்.

“உங்களுக்குப் பைத்தியம் ஸேர்” என்றாள்.

“எனக்குத் தலையிலே அடியொன்றுமில்லை. காலில்தானே அடி” என்றேன்.

“ஒன்று சொன்னால் கோபிக்கமாட்டீர்களே. அன்று நாம் நடந்துகொண்டது கடவுளுக்கே பிடிக்கவில்லைபோலும். இல்லாவிட்டால் ஒரு முக்கால் மணிநேரத்துக்குள் இப்படியெல்லாம் நடந்திருக்குமா?”

அவள் பதில் என்னைச் சங்கடப்படுத்தினாலும் நான் சூழ்நிலையைத் தமாஷாக்க விரும்பினேன்.

“கடவுள் அப்படித் தண்டனை கொடுத்திருந்தால் என்னுடைய ஆணுறுப்பை அடிபட வைத்து அகற்றியிருப்பார் அல்லவா? அத்தோடு நீயும் அந்தப் பாவத்தின் பங்குதாரர் இல்லையா... உனக்குத் தண்டனை கிடைக்கவில்லையே அது ஏன்? கடவுளும் பாரபட்சம் காட்டுபவரா... பேயுடன் சேர்ந்து கடவுளரும் பெண்ணென்றால் இரக்கம் காட்டுவாரோ?”

மே 27, 2000

இரு மாத இடைவெளிக்குப் பின்னர் நான் இன்று அலுவலகத்துக்குத் திரும்பினேன். படிகளில் காலான்றும்போது நான் தடுமாறினேன். ஜூலிதான் ஓடிவந்து தாங்கிக்கொண்டாள். என் கால் நகங்கள் வளர்ந்திருப்பதாகக் கூறி வெட்டிச் சீராக் கினாள். என்னுடைய சீப்பை எடுத்துச் சென்றாள். கசங்கிய ஆடைகளை நான் அணிவதாகக் குறைபட்டுக் கொண்டாள். என் அழுக்கான ஆடைகளைக் கழவி, இஸ்திரி போட்டுத் தருவதாகச் சொன்னாள். தன் கைபோன திசையெல்லாம் என் தரிசு நிலத்தில் அளவற்ற விதைகளை அவள் சொரிந்து

கொண்டிருந்தான். அவளுடைய பேரன்பு என்ற சமுத்திரத்தில் நான் கரைந்துபோனேன். ஒரு ஜோடி தங்க வளையல்களை அவளுக்கு நான் வாங்கிக் கொடுத்தேன். அவள் உடம்பில் முதன் முதலாக ஏறிய தங்க ஆபரணங்கள் அவைதான். அவளுடைய முகத்தில் ஏற்பட்ட மலர்ச்சிக்கு அளவில்லை.

ஜூன் 03, 2000

தன்னுடைய சம்பளப் பணத்தில் சேமித்து உள்ளூர் பொற் கொல்லன் ஒருவனிடம் செய்ததென மோதிரமொன்றை என்னிடம் ஜூலி இன்று காண்பித்தான். விஜயராகவன் என்ற எனது முழுப்பெயரின் வி என்ற முதலெழுத்தின் வடிவத்தில் செய்யப்பட்ட அந்த மோதிரத்தை நான் அவளுக்கு அணிவிக்க வேண்டுமெனக் கேட்டுக்கொண்டான். களஞ்சிய அறையில் வைத்து அந்த மோதிரத்தை அவளுக்கு அணிவித்தேன்.

சிறு குழந்தைபோல் தனக்குக் குறிப்பிட்டதொரு வகை ஐஸ்கிரீம் வாங்கித்தர வேண்டுமென அடம்பிடித்தாள். உள்ளூரில் கிடையாமல்போன அந்த ஐஸ்கிரீமை வாங்குவதற்காக இன்று மாலை அவளைக் காரில் ஏற்றிக்கொண்டு மூன்று கிலோ மீட்டர் தொலைவிலிருந்த ஊருக்குப் போனேன். அவளுக்காக நான் எதையும் செய்வேனா என்பதைப் பரீட்சிக்கத் தொடங்கி யிருக்கின்றாள் என்பதைப் புரிந்துகொண்டேன்.

ஜூலை 10, 2000

கதிர்காம யாத்திரிகர்கள் கால் நடையாகச் செல்லுங்காலம் ஆரம்பித்துவிட்டது. என் குடும்பத்தினரும் தலயாத்திரை மேற் கொண்டு இன்று கிளம்பியாயிற்று. அவர்கள் திரும்பிவர மூன்று நாட்கள் ஆகும். எங்கள் காதல் காவியம் வெள்ளித்திரையில் பகல் காட்சியுடன் மகத்தான ஆரம்பம். ஜூலி வெள்ளிக்கிழமை யான இன்று காலை பதினொரு மணிக்கு சைக்கிளில் வந்தாள். பேசிக்கொண்டபடி பின்வாசல் கதவைத் திறந்து வைத்திருந்தேன். சைக்கிளை உள்ளே அவள் அவசர அவசரமாக ஏற்றியதும் கதவைத் தாளிட்டேன். நாங்கள் இருவருமே மிகவும் தாபங் கொண்ட மனநிலையிலிருந்தோம். சோபாவில் உட்கார்ந்த மறுகணமே என் மடியில் வந்து விழுந்து முகம் புதைத்துக் கொண்டாள். நான் அவள் தலையையும் சற்றுக் கூனலான அந்த முதுகையும் வருடிக் கொடுத்தேன்.

“மிகவும் கஷ்டமாக அவஸ்தையாக இருக்கின்றது... தூங்கப் போனால் என்னை மிகவும் கஷ்டப்படுத்துகின்றீர்கள்...” என்றாள் அவள்.

“எனக்கும் அப்படித்தான்” என்றேன்.

“இப்படிப் பயந்து பயந்து சந்திப்பதும் சாவதும் நரக வேதனையாக இருக்கிறது” என்றாள்.

“எனக்கும் அப்படித்தான்” என்றேன்.

“இது எங்கே போய் முடியப்போகின்றது..?”

“தெரியவில்லை...”

“தெரியாத ஒன்றை நோக்கியா நாம் பயணம் செய்கின்றோம்?”

“காதலில் வீழ்ந்த குருடர்களின் பயணம் அப்படித்தான் இருக்கும். ஒரு குருட்டுக் கிழவன், ஒரு குருட்டுச் சிறுமி...”

இன்றைய தினம் எங்களுக்குள் நிகழ்ந்த உறவு அலாதி யானது. முதல் உறவு தந்த கசப்பான அனுபவக் கறையை இது அடித்துக் கழுவிச் சென்றுவிட்டது.

படுக்கையறையை நோக்கி அவளை உப்பு மூட்டையாய்த் தூக்கிச் செல்லும்படி கேட்டுக்கொண்டாள். அந்த ஒல்லிப் பிச்சான் காற்றிலும் பாரங்குறைந்தவளாக இருந்தாள். நிலைக் கண்ணாடி முன்னால் நாங்கள் நின்றிருந்தோம். காமவிருட்சம் தந்த இனிய கனிகளின் தோல்களை உரித்து அகற்றுவதுபோல பரஸ்பரம் ஆடைகளை அகற்றிக்கொண்டிருந்தோம். ஆடைகளையும் கூச்சங்களையும் துறந்தவர்களாக நிலைக்கண்ணாடியில் எங்கள் முழுமைகளைப் பார்த்தோம். கட்டுடைந்த மாரிக்காலக் குளமாக அவள் மாறிக்கொண்டிருந்தாள். என்னுடைய புரவியின் கடிவாளத்தையும் குளம்பொலிகளையும் கட்டுப்பாட்டில் வைத்திருக்க வெகு பிரயத்தனப்பட்டுக்கொண்டிருந்தேன். தூவானத்தில் தொடங்கிப் பெருமழைவரை நனைந்து, இறக்கைகளைச் சிலுப்பிக்கொள்ளும் வெண்ணிறப் பறவைகளாக ஆகியிருந்தோம்.

அருட்தந்தை ஸ்ரீபனைத் தொலைபேசி மூலம் தொடர்புகொண்டு, அவரைச் சந்தித்துப் பேசும் என் விருப்பத்தைத் தெரிவித்தேன். காலை தன்னுடைய விடுதிக்கு வரும்படி அவர் கூறினார். எது சம்பந்தமாக என அவர் முன்கூட்டியே எதுவும் கேளாதது எனக்கு நிம்மதியைத் தந்தது.

ஃபாதரை சந்திப்பதற்கு எனது இருப்பிடத்திலிருந்து மேற்குப் புறமாக ஏறத்தாழ நான்கு கிலோ மீட்டர்வரை செல்ல வேண்டும். வைக்கோல் சிந்திச் செல்லும் மாட்டு வண்டிகளாலும் உழவு இயந்திரங்களாலும் கிறவல் மண் ஏற்றிச் செல்லும் பார ஊர்திகளாலும் காயப்பட்ட வீதி அது.

மேற்குப் புறப் பரந்த வயல்வெளிகளுக்கும் குடியேற்றக் கிராமங்களுக்கும் ஒரு திறவுகோல்போலிருக்கும் பாலத்தின் வழியாகப் பயணம் செய்வது அலுப்பூட்டும் அனுபவம். வாகனங்கள் போடும் குலுக்கலில் உடம் பெல்லாம் அதிரும். மாரிக்காலங்களில் பெருக்கெடுக்கும் வாவி நீர் அந்தப் பாலத்தை மறைத்துவிடுகின்றது. ஆற்றை மறைக்கும் சல்லீனியா பச்சைக் கம்பளத்தின் வேலைப் பாடுகள்போல அங்கே பரவியிருக்கும் ஊதாப் பூக்கள் தென்படும். பாலத்தைக் கடக்கையில் ஆங்காங்கே நிற்கும் மனிதர்கள் மீனுக்காக வலை வீசி ஆற்றில் கண்களை வைத்துக்கொண்டிருப்பார்கள்.

கற்கள் துருத்திக்கொண்டிருக்கும் குண்டுங் குழியுமான அந்தப் பாலத்தைக் கடந்து சற்று தூரம் சென்றால் ஒரு நாற்சந்தி வரும். அங்கே இடது புறமாகத் திரும்பிச் செல்லும் நீண்ட நெடும் பாதையில் முதலில் குறுக்கிடும் ஊரிலேயே ஃபாதர் இருக்கின்றார்.

குடங்களைத் தலையில் சுமந்தபடி சில பெண்களும் விறகு களை வெட்டியபடி பாதையோரங்களில் சில மனிதர்களும் தென்படுகின்றனர். தொலைவிலிருக்கும் சந்திக்கு வரும் வாகனத் தைப் பிடிக்கப் பெண்கள் கைக்குழந்தைகளுடன் ஓட்டமும் நடையுமாக விரைகின்றனர். வழியில் தென்படும் அனைத்து மாந்தருமே சூரியனால் சபிக்கப்பட்டு, வெயிலால் தின்னப் பட்டவர்களைப் போலிருந்தார்கள். அவர்களை நிறுத்திக் கேட்டால் தங்களுடைய ஊருக்கு 350 வருட வரலாறு இருப்பதாக அந்தக் கொளத்தும் வெயிலிலும் சொல்வார்கள். இயேசு மரித்த சிலுவையின் துண்டொன்று அவர்களுடைய ஊர்த் தேவாலயத்திலே இருப்பதாகக் கூறுவதில் பெருமைப்படுபவர்கள் அவர்கள்.

நான் செல்லும்போது தென்பட்டவர்கள் எவருமே பெரிய வெள்ளியன்று காட்டிய திருப்பாடுகளின் பொம்மைக் காட்சி களின் நினைவுகளிலிருந்து மீண்டதாகத் தெரியவில்லை. வெயிலில் வதங்கிய குருத்தோலைகள் தேவாலயம் செல்லும் வீதியில் காற்றுக்கு இன்னமும் ஆடிக்கொண்டிருந்தன. தெருச் சந்திகளில் உயர்த்திக் கட்டப்பட்டிருந்த பதாகைகள் அசைந்து கொண்டிருந்தன.

நான் செல்லும் பாதை சரியானதுதானா என ஊர்ஜிதம் செய்துகொள்ளும் நோக்கில் கடையொன்றினருகே மோட்டோர் சைக்கிளை நிறுத்தி அங்கிருந்த பெண்ணிடம் “ஃபாதர் ஸ்ரீபனின் குவார்ட்டர்ஸ் இந்தப் பக்கந்தானே?” எனக் கேட்டேன்.

அவள் வெளியே வந்து கையைநீட்டி, பார்வை எல்லைக் குள்ளிருந்த மதிலொன்றைச் சுட்டிக்காட்டி “அதுதான் ஃபாதரின் குவார்ட்டர்ஸ்” எனக் கூறினாள். எனக்குச் சற்று படபடப்பாக இருந்தது. ‘ஃபாதருடனான முதல் சந்திப்பு எவ்விதம் அமையப் போகின்றது?’ தொலைபேசியில் கேட்ட ஃபாதரின் குரல் சற்றுச் சோர்வுடனும் அசுவாரஸ்யத்துடனுமிருந்ததாகத் தோன்றி யது. அவரைச் சந்தித்த கணத்தில் தடுமாற்றத்தில் உளறல்கள் என் வாயிலிருந்து உதிரப்போகின்றனவா? அல்லது உணர்ச்சிப் பெருக்கு தொண்டையை அடைத்து, இறுக்கி வார்த்தைகளை அமுக்கிவிடுமா? தாளாத துயரத்தில் பத்து வருட அழுக்குப் பொதியைச் சுமந்துகொண்டு பாவக் கழுதையொன்றைப் போல ஒரு வேகத்தில் புறப்பட்டுவிட்டேன். ஆனால் இடம் நெருங்க நெருங்க மனம் குமிழிகள் துள்ளிக் குதிக்கும் கொதி கடலைப் போலிருந்தது.

நான் மோட்டோர் சைக்கிளை ஃபாதரின் விடுதி வாசலில் நிறுத்திவிட்டு வளவுக்குள் நுழைந்தேன். வளவினுள்ளே ஆங்காங்கே துப்புரவுப் பணியாளர்கள் கூட்டிப் பெருக்கிச்

சுத்தம்செய்துகொண்டிருந்தார்கள். சூழ நிற்கும் மாமரங்கள் விடுதியை வெயில் அண்ட விடாமல் காவல் காத்துக்கொண்டிருந்தன. நிழலின் குளுமையில் அந்த விடுதி நிழல்தொட்டிலில், கண்ணயர்ந்த சிறு குழந்தைபோலிருந்தது.

நான் நுழைவதைக் கண்ட உயரமான, கறுத்த, இறுக்கமான உடற்கட்டையுடைய வெள்ளையங்கியணிந்த ஓர் இளைஞர் அங்கிருந்த அரைச்சுவர் மண்டபமொன்றிலிருந்து வெளியேறி என்னை நோக்கி வந்தார். தயக்கம் கலந்த புன்னகையுடன் “நான் ஃபாதர் ஸ்ரீபன்” எனக் கூறிக் கைகுலுக்கிக் கொண்டார். நான் என்னை அவருக்கு அறிமுகப்படுத்தியதும் “உள்ளே போய்ப் பேசலாமே” என என்னை அறைப்பக்கமாக அழைத்துச் சென்றார். நான் பர்தணிகளைக் கழற்றி வாசலுக்கு வெளியே விட்டுவிட்டு அவர் பின்னால் சென்றேன்.

அந்த அறையின் நடுவே இருந்த மேசையைச் சுற்றிவர நான்கு நாற்காலிகள் போடப்பட்டிருந்தன. ஒன்றில் என்னை அமரச் செய்த ஃபாதர் ஸ்ரீபன் எனக்கு வலப்புறமாக இருந்த நாற்காலியில் அமர்ந்துகொண்டார். அவருடைய கண்கள் என்னை உற்றுப்பார்த்தன. “என் மனத்தில் உள்ள பெரும்பார மொன்றை இறக்கிவைக்க இங்கே வந்திருக்கின்றேன் ஃபாதர் ... அனுமதிக்க முடியுமா?” என மிகவும் தாழ்மையான தொனியில் நான் கேட்டேன்.

“தாராளமாக. எந்தத் தயக்கமுமில்லாமல் சொல்லுங்கள்.”

அவர் தன் நாற்காலியை நகர்த்தி, எனக்கு நெருக்கமாக உட்கார்ந்துகொண்டார்.

“சொல்லுங்கள் ...”

அங்கு நிலவிய இறுக்கமான சூழ்நிலை சற்றுத் தளர்வுற்றது போலிருந்தது. நான் கண்களை மூடியபடி மிகவும் தணிவான குரலில் பேசத் தொடங்கினேன்.

“ஃபாதர், இது பத்து வருஷத்துக் கதை. சம்பிரதாயத்துக்குப் புறம்பான ஒரு காதல் கதை. எனக்கு ஐம்பத்தியிரண்டு வயது. இரண்டு தடவைகள் திருமணமானவன். மூன்று பெண் பிள்ளைகள். மூத்தவளுக்குச் சமீபத்தில்தான் திருமணமானது. பிள்ளைகளுடன் சுமுகமான உறவில்லை. கடைசி இரண்டு பிள்ளைகளுக்கும் என்னோடு மனக்கசப்பு. நான் நல்ல தந்தை என்று என்னைச் சொல்லமாட்டேன். பொறுப்புக்களை நான் சுமந்த தில்லை. காலம் முழுக்க மேய்ச்சல் நிலத்திலேயே நேரத்தைப் போக்க நினைக்கும் ஒரு கால் நடை. அவர்கள் வீடென நினைத்தது எனக்கு வீடில்லை. எல்லாம் இருந்தும் ஒன்றுமில்லா

தது போன்ற உணர்வு. ஒரு காட்டுப் பாதையில் இருட்டு வேளையில் மாட்டு வண்டியொன்றில் தனியாக நான் பயணம் செய்வது போன்ற உணர்வு. மாடுகளின் சலங்கைச் சத்தமும் பின்புறத்திலிருந்து ஆடிக்கொண்டேயிருக்கும் ஹரிக்கேன் விளக்குந்தான் என் வாழ்வின் கடைசிக்கணம்வரை என்னுடன் துணைக்கு வரும் என்பது போன்ற அனுமானம். அவநம்பிக்கை என் முன்னே ஒரு பாதையை விரித்து வைத்திருந்தது. என் சமவயதில் எனக்கு நண்பர்கள் இல்லை. நான் சிருஷ்டித்த சிறு வீடொன்றினுள்ளே என்னை முடக்கிக்கொண்டு அதன் கதவுகளையும், ஜன்னல்களையும் இறுகச் சாத்தி உட்புறமாகத் தாளிட்டுக்கொண்டேன். சொந்த வீட்டில் ஒரு வருகையாளன் போன்று என்னை நான் ஆக்கியிருந்தேன். எனது ஒப்பாரியும் சரி, சிரிப்பொலியும் சரி வெளியுலகத்திற்குக் கேட்டுவிடக் கூடாதே என்பதில் கவனமாக இருப்பேன். என்னைச் சுற்றி யிருந்தவர்களெல்லாரும் சந்தோஷமாக இருந்தார்கள். அவர்கள் கோயில்களுக்குச் சென்றார்கள். அவர்கள் கோயில் விழாக்களைத் தவறிவிடுவதில்லை. சினிமாக்களை நாடுவார்கள், சுற்றுலாக்கள் போனார்கள். நகைக் கடைகள், புடவைக் கடைகள் என அலுப்படையாமல் அலைந்தார்கள். அவர்கள் பார்த்து ரசிக்க எப்போதும் ரீவி சேனல்கள் இருந்தன. தொலைக்காட்சி பார்த்து அவர்கள் கிண்டிய உப்புமாவும் சுவையாகத்தானிருந்தது. கேட்டுத் தாளம்போடப் பாடல்கள் இருந்தன. கொஞ்சி விளையாடக் குழந்தைகள் இருந்தனர். கூடிக் களிக்கக் கொண்டாட்டங்களும் கட்டிப் பிடித்து மாரடிக்க சாவிடுகளும் உண்டு. என் நிராசைகளையும் துயரங்களையும் தொலைக்கவும் காலம் என்ற பெரும் பாறையை உந்தி நகர்த்தவும் நான் என்னைக் கரைத்துக்கொண்ட இடம் வியாபாரம். என் சுயத்தைக் கறையான் போல் அரிப்பதும் அதுதான் என எனக்கு நன்கு தெரியும். என் உணர்வுகளைப் பங்கிட யாருமில்லை என்பதா? அல்லது உட்புறமாகத் தாளிட்ட எனது அறைக்குள் நுழைய யாருக்கும் தைரியமில்லை என்பதா? என் பதினேழு வயதில் மறைந்து போன தந்தையைத்தான் தனிமையில் இருக்கும் பலவேளைகளில் நான் வைவேன். தந்தையே, உன்னைப்போல் ஒருவனாக ஏன் என்னையும் படைத்தாய்... காதலினால் அல்ல. காமத்தின் குழந்தையாய் அல்லவா பிறந்தவன் நான்...”

இந்த இடத்தில் சற்று நிறுத்தி மௌனமாக இருந்தேன். ஆனால் கண்களைத் திறக்கவில்லை. இருமிவிட்டுத் தொடர்ந்தேன்.

“வெறிச்சோடிய என் வாழ்க்கையில் மூன்றாவதாக ஒரு பிஞ்சுப்பெண் நுழைந்தாள். கடவுள் அனுப்பி வைத்தவளாக,

பூங்கொத்துகளை எனக்குத் தரவந்தவனாக, தலை தாழ்ந்த என்னுடைய தோட்டத்துப் பூஞ்செடிகளுக்கு நீர் பாய்ச்ச வந்தவனாக, நான் சிருஷ்டித்த வீட்டில் பட்டர்ந்த ஓட்டடைகளைத் தட்டி அகற்றப் போகின்றவனாக அவள் அப்போது எனக்குத் தெரிந்தாள். அவளுடைய பெயர் ஜூலி. அவள் என்னைத் தேடிவந்த அன்றைய தினம் எனக்கு இன்னமும் ஞாபகமிருக்கின்றது, ஃபாதர். 10. 01. 1999. ஜனநெரிசலால் கடைத்தெரு உற்சாகங்கொண்டிருந்த தைப்பொங்கல் காலம்...

“...அவளுடைய கெட்டித்தனம் அங்கு வேலை செய்த மற்றவர்களுக்குப் பொறாமையூட்டியது. நான் அவளுக்குக் கற்றுக்கொடுத்தவை சொற்பம். அவள் தானாக முயன்று தேர்ச்சி பெற்றவை ஏராளம். எங்கள் அலுவலகத்துக்கு வருகை தரும் வாடிக்கையாளர்களின் முகங்களைப் பார்த்த மாதிரத்திலேயே அவர்களுடைய கணக்கிலக்கங்கள் எவையெனக் கூறும் அனுபவத் திறமையை அவள் கொண்டிருந்தாள். ஒருபோதும் முகஞ்சுளித்ததில்லை. சில வேளைகளில் நடு இரவுவரை விழித்திருந்து அலுவலக வேலையைச் செய்து முடித்துவிட்டே தூங்கப் போவாள் என அவளுடைய மம்மி கூறியிருக்கின்றாள். ஆனால் மறுநாள் வேலைக்கு வரும்போது அவள் முகத்தில் தூக்கமின்மையின் சுவடுகள் இருந்ததில்லை...

“எங்களிடையேயான உறவு எப்படியோ இருந்திருக்க வேண்டும். அவள் என்னில் எதை எதிர்பார்த்தாளோ? அவளிடம் நான் எதை எதிர்பார்த்தேனோ... நாங்கள் நினைக்காத திசைக்கு எங்கள் பாதங்கள் பிசகி, நகரத் தொடங்கியிருந்தன. எங்களுக்குள் இருந்தது மிக நெருக்கமான ஓர் உறவு. ஃபாதர் விலாவரியாக நான் விபரிக்கத் தேவையில்லை. அவளுடைய மம்மி வீட்டைவிட்டு அடிக்கடி வெளியேறிவிடுவாள். அப்போ தெல்லாம் என்னுடைய நேரம் அங்குதான் கழிந்தது. ஒரு நாள் ஜூலி என்னிடம் கேட்டாள் ‘என்னை என்ன செய்யப் போகிறீர்கள்?’

“அந்த கேள்விக்கு என்னிடம் பதிலில்லை. கடற்பயணத்தின் பாதியில் மாலுமியொருவனிடம் பயணி கேட்கும் அபத்தமான கேள்வியாகவே அது எனக்குத் தோன்றியது. கல்யாணம் என்பது ஒரு பொய்யான ஒப்பந்தமும், சடங்கும் என்பதை அனுபவபூர்வமாக உணர்ந்த நான் அதை அவளுக்குப் புரியவைக்கச் சிரமப் பட்டேன். திருமண உறவுகள் ஏற்கனவே தோல்வியில் முடிந்த எனக்கு மீண்டும் ஒரு ‘கல்யாணராமன்’ வேஷம் தரிப்பது அருவருப்பாகவிருந்தது. என்னுடைய கருத்துகள் அவளுக்கு அதிர்ச்சி ஊட்டியிருக்க வேண்டும். அவள் கண்கலங்கிக் கொண்டிருந்தாள். நான் ஒரு முடிவுக்கு வந்தவனாக அப்படி

யானால் இந்த உறவு இனி மேல் வேண்டாம். நாம் விலகிக் கொள்வோம். நீ வேறொரு வாழ்க்கையில் செட்டிலாகிவிடு என்று மனதைக் கல்லாக்கிக்கொண்டு சொன்னேன்.

“எனக்கா? இனி இன்னொரு வாழ்க்கையா?” என அவள் மனமுடைந்துபோய்ச் சொன்னாள். ஒரு வாரம்வரை அவளுடைய முகம் இறுகிப்போயிருந்தது. ஆனால் ஒருவரையொருவர் விலக்கிச் செல்வது அவ்வளவு எளிதான காரியமாக இருக்கவில்லை. காலை எட்டு மணியிலிருந்து, இரவு ஏழு மணிவரை தினசரி பதினொரு மணித்தியாலங்கள் அவள் என்னருகில் இருந்தாள். ஒரு மாயக்கயிறு எங்களை மென்மேலும் இறுக்கிப் பிணைத்துக்கொண்டேயிருந்தது. ரகசியமான ஓர் உறவைப் பேண அவள் இணங்கினாள். என்னுடைய ஆளுகைக்குள் அவள் வந்துவிட்டாள் என்று அதைச் சொல்வதா அல்லது அவள் என்னைத் தன் வசப்படுத்தி ஆண்டுகொண்டிருந்தாள் என்று கூறுவதா? என இப்போது புரியவில்லை. ஆனால் அவள் இந்த வாழ்க்கை முறையை மனப்பூர்வமாக ஏற்றுக் கொண்டாள் என்பது மட்டும் உண்மை. அவள் தன்னுடைய தேவைகள் எல்லாவற்றையும் என்னிடம் சொல்லியும் கேட்டும் பெற்றுக்கொண்டாள். அவற்றை இங்கு நான் பட்டியலிட விரும்பவில்லை.

“கிட்டத்தட்ட எட்டு ஆண்டுகள் இப்படிக் கழிந்தன. இந்த இரகசிய உறவின் எட்டாவது வருடத்தில் அவளுடைய நடவடிக்கைகளில் மெல்ல மெல்ல மாற்றங்கள் தென்படத் தொடங்கின. அவள் என்னுடைய நேசத்தைத் துஷ்பிரயோகம் செய்கின்றாளோ என்ற ஐயம் அடிக்கடி என்னுள் தோன்றியது. ஆனால் காமமும் காதலும் என் இரு கண்களையும் திரை கொண்டு மூடியிருந்தன. ஆனால் அவளோ தனதுடலை என்னை ஆட்டிப் படைக்கும் அலைக் கழிக்கும் மைதானமாக ஆக்கிக் காரியம் சாதிக்கும் ஒரு திசையில் நகர்ந்துகொண்டிருந்தாள். அவனைப் பொறுத்தவரையில் நான் போதையின் ஈர்ப்பில் அரை மயக்கத்தில் அலைபவன். அவளுடைய பிஞ்சு விரலால் வீழ்த்தப்பட்டு படுகுழியில் கிடக்கும் சதுரங்கக்காய்...”

இந்த இடத்தில் மூடிய என் கண்களையும் மீறி நீர்த்துளிகள் கொட்டிக்கொண்டிருந்தன. உதட்டில் உப்புக்கரித்தது. ஃபாதர் என் வலது கரத்தின் பின் புறத்தை தடவி ஆறுதல்படுத்தினார்.

“அமைதியடையுங்கள் மிஸ்டர் ராகவன் ... ப்ளீஸ் ...”

நான் சிறிது நேர மௌனத்தின் பின்னர் பேசத் தொடங்கினேன்.

“...அவள் நடத்தையில் பல மாறுதல்கள். எடுத்தற்கெல்லாம் கோபப்பட்டாள். எரிந்துவிழுந்தாள். தூக்கியெறிந்து பேசினாள். நான் அவள் மீது கொண்டிருந்த கண்முடித்தனமான காதலால் அவற்றையெல்லாம் சகித்துக்கொண்டேன். வழக்கமாக நாங்கள் சந்தித்துக் கொள்ளும் வெள்ளிக்கிழமைகளில் வீட்டிலிருப்பதைத் தவிர்க்கத் தொடங்கினாள். தன்னைத் திருமணம் செய்வதற்கான நெருக்குதல்களைக் கொடுத்து, அதன் அசாத்தியம் காரணமாக, தந்திரமாக விலகிச் செல்லும் ஒரு முயற்சியில் அவள் இறங்கி விட்டாளா? அல்லது சற்றுக் காலம் இளைப்பாறிய ஒரு நிழல் மரத்தை விட்டு நீங்கி இன்னொரு திசையில் மற்றொரு விருட்சம் நோக்கி அவள் நகர ஆரம்பித்துவிட்டாளா? அவள் மனத்தில் பொத்திவைத்திருந்த மூடு மந்திரங்களின் ஓசையோ அர்த்தமோ புரிபடாமல் நான் தடுமாறத் தொடங்கினேன். அந்நாட்களில் நான் பட்ட துயரத்துக்கு அளவில்லை ஃபாதர் ... வாழ்க்கையின் கடிவாளமே என் கையில் இருப்பதாகக் கர்வப் பட்டுக்கொண்டிருந்தவன் நான். ஆனால் அதுவோ ஒரு கணத்தில் குப்புறத் தள்ளி, உருட்டிப் போட்டிருந்தது. வாழ்க்கை தன் சம்பிரதாயப் பாதையை விட்டு விலகாதபடி என் செவியைத் திருகி அழைத்துச் செல்வதில் முனைந்துகொண்டிருந்து. வேலை நேரத்தில் அலுவலகத்தின் மேல் தளத்தில் படுத்துக் கிடந்தேன். சரியாகச் சாப்பிடவில்லை. அந்நாட்களில் நான் தூக்க மாத்திரைகளைப் பயன்படுத்தத் தொடங்கினேன். என்றாலும் அதிகாலை மூன்று மணிக்கே விழிப்பு வந்துவிடும். கூரையை வெறித்துப் பார்த்தபடி வெளிச்சம் வந்து மறுபடியும் என்மீது உதிர்க்கப் போகும் துன்ப வினாடிகளை எதிர்கொள்ளப் பயந்து நடுங்கிப் போய்க்கிடப்பேன். ஆனால் ஒவ்வொரு நாளும் துயரங்களின் அடுக்குகள் என் தலையைத் தாண்டி உயர்ந்துகொண்டே சென்றன. திரும்பவும் மீளமுடியாத ஒரு வழிப்பாதையின் விளிம்புக்கு நான் வந்து சேர்ந்துவிட்டதாகத் தோன்றும். மேலும் ஒரு காலடி எடுத்து வைக்க இயலாதபடி எதிரே கடலின் பேரலைகள். நான் தவித்துக்கொண்டிருப்பேன் ...

“அவளிடம் நான் ஒரு நாள் சொன்னேன்.

‘நீ இப்படியெல்லாம் மாறுவாய். என் முதுகில் குத்துவாய் என்று ஒருபோதும் நான் எதிர்பார்க்கவில்லை?’

“அவள் உதட்டுச் சுழிப்போடு எனக்குப் பதிலாகத் தந்தது வெறும் மௌனம்.

“மம்மி மறுபடியும் வீட்டுக்கு வந்திருக்கின்றாள் என்பதை அறிந்த நான் ஒருநாள் அங்கே போனேன். மம்மி இன்னமும் சற்றுக் கொழுத்து, கையில் ஒரு தடியுடன் இருந்தாள். குளியலறையில் வழக்கி விழுந்ததை விபரித்துக்கொண்டிருந்தாள்.

என் மனம் அந்தப் பேச்சில் ஈடுபாடு காட்டாமல் எங்கெல்
லாமோ அலைந்துகொண்டிருந்தது.

“என்ன நன்றாக மெலிந்து விட்டீர்கள் ஸேர்” என்றாள்
மம்மி.

“என்னைக் கொத்திக் கொத்தி உடல், மனம் எங்கும்
துளைகள் போடும், கூரான அலகுகள் கொண்ட அந்த மரங்
கொத்திப் பறவை ஒன்றுமறியாத பாவனையுடன் நாங்கள்
பேசுவதைக் கேட்டபடி ‘கெரிடோரில்’ சாய்ந்து நின்றன
கொண்டிருந்தது.

“மம்மி கடைசியாகக் கேட்டாள்.

“ஸேர், ஜூலிக்கு ஒரு மனவருத்தம். அவளையொத்த
பாமினி எல்லாம் ஸ்கூட்டரோட்டுகின்றார்களாம். தான்
மட்டும் சைக்கிளில் வேலைக்குப் போய்வர வேண்டி இருக்கின்ற
தாம். ஒரு ஸ்கூட்டர் வாங்கிக்கொடுக்க மாட்டீர்களா ஸேர்?”

ஜூலி பேய்பிடித்தவன்போல் அப்போது கத்தினாள்.

‘எனக்கு ஸ்கூட்டரும் வேண்டாம், மண்ணும் வேண்டாம்.’

ஜூலியைச் சமாதானப்படுத்துவதற்காக ஸ்கூட்டர் பெறு
மதிக்கு நிகரான விலையில் நெக்லஸ் ஒன்றை அன்று மாலையே
ஜூலிக்குப் பரிசாகக் கொடுத்தேன். அதை வாங்கிக்கொள்வதற்கு
அவள் மறுக்கவில்லை. மம்மி பூரிப்புடன் அதைப் பார்த்துக்
கொண்டு நின்றாள்.”

“மிஸ்டர் ராகவன், மம்மிக்கு உங்களுடைய விவகாரம்
தெரிந்திருந்ததா?” என குறுக்கிட்டுக் கேட்டார்.

“ஆம், அவளுக்கு நிறையத் தெரிந்திருந்தது. ஆனால்
தெரியாததுபோல் நடித்தாள். ஒருநாள் எல்லாவற்றையும்
அவளிடம் சொல்லும்படி ஆயிற்று. அதிர்ச்சியடைந்ததுபோல்
அவள் காட்டிக்கொண்டாள். ஆனால் அது ஒரு கணந்தான்.
உங்களுடையச் சொத்துகளை விற்றுவிட்டு வாருங்கள், எங்காவது
கண் காணாத இடத்திற்குப் போய்க் குடியேறிவிடலாம் என்று
சொன்னாள்.”

“நீங்கள் அதற்கு என்ன சொன்னீர்கள்?”

“அது சாத்தியமில்லாத விஷயம் என்று எனக்குத் தெரியும்.
நான் ஒன்றும் சொல்லவில்லை. கிட்டத்தட்ட ஐம்பது வருடங்
களாக இந்த மண்ணில் வேர்விட்டவன் நான். எல்லாவற்றையும்
ஓர் இரவில் பிய்த்துப் பிடுங்கிக்கொண்டு வெளியேறுவது
அவ்வளவு சுலபமான ஒன்றல்ல என எனக்குத் தெரியும்.

ஜூலியை ஒருபக்கம் இயக்கிக்கொண்டு மறுபுறம் எனக்கு அழுத்தங்கள் கொடுக்க ஆரம்பித்தாள் ...

“... திடீரென மம்மியை அழைத்துக்கொண்டு போய்த் தன் மூத்த அக்காவின் வீட்டில் விட்டுவிட்டு வந்தாள் ஜூலி. ஒரு வாரங் கழித்துத்தான் திரும்புவேன் என்று சென்றவள் மறுநாள் மாலையே ஊர் திரும்பிவிட்டாள். இரவுச் சாப்பாடு வாங்கிக் கொண்டு அவளைச் சந்திக்கச் சென்றேன். அவசர அவசரமாகத் தான் திரும்பியதற்கான காரணத்தை அவள் என்னிடம் சொன்னபோது அதிர்ச்சியாக இருந்தது. அவள் போன அன்றிரவு அக்காவுடைய புருஷன் தப்பாக நடக்க முயன்றிருக்கின்றான். நான் அவளைத் தேற்றினேன். அழுது கொண்டிருந்த அவள் மறுநாளே மீண்டும் பாரையாக இறுகி விட்டாள்.

“டிசம்பர் 27, 2007ஆம் ஆண்டு. சுனாமி நினைவு தினத்திற்கு மறுநாள். என்னால் என்றுமே மறக்கமுடியாத நாள். எட்டுவருட அன்புக்கும் நெருக்கத்துக்கும் எந்த அர்த்தமுமில்லாமல் சொல்லாமல்கொள்ளாமல் வீட்டைப் பூட்டிவிட்டு அவள் ஓடிப்போயிருந்தாள். இன்றுவரை அதை என்னால் ஜீரணிக்க முடியவில்லை. நடைபிணமாகிப் போனேன். அவள் இரண்டா வது அக்காவுடன் மலைநாட்டிலிருப்பதாகப் பின்னர் அறிந்தேன்.”

“அதன் பின்னர் நீங்கள் அவளுடன் பேசியதில்லையா?”

“தொலைபேசியில் பேசினேன். தான் நிம்மதி தேடிவந்து விட்டதாகச் சொன்னாள். நான் உன் நிம்மதியைக் குலைத்தவனா எனக் கேட்டதற்கு அவளிடமிருந்து எந்தப் பதிலுமில்லை. நான் ஒரு திசையை நோக்கிச் செல்கின்றேன். என்னைத் தடுக்காதீர்கள் என்றாள். கண்களைக் குத்திக் குருடனாக்கி விட்டா? என நான் பதிலுக்குக் கத்தினேன். அவன்மீது நான் கொண்டிருந்த அன்பினதும் இரக்கத்தினதும் விசாலம் எனக்குத் தான் தெரியும். மலைநாட்டுக்குப் போன பின்னரும் ஜூலி தொலைபேசி மூலம் என்னிடம் பேசிக் கொண்டிருந்தாள். பிரிட்டிஷ் கவுன்ஸில் நடத்தும் ஆங்கில வகுப்புகளுக்குப் போகத் தீர்மானித்திருப்பதாகச் சொன்னாள். நான் இங்கிருந்து மாதா மாதம் பணம் அனுப்பிக்கொண்டிருந்தேன். என்னிடம் இருந்து கிடைக்கும் பணத்தை அவள் ஏற்றுக்கொள்ளத் தயாராக இருந்தாள். தொலைபேசியில் என்னுடனான அவளது உரையாடல்கள் என்னை சாந்தப்படுத்தி மௌனமாக்கும் முயற்சி என்பது எனக்குத் தெரியாமலில்லை. ஒரு நூலில் எங்கள் உறவு தொங்கிக்கொண்டிருப்பதை உணர்ந்தேன். நான் அதிர்ச்சிக்குள்ளான நாள் சென்ற ஏப்ரல் 3ஆம் திகதி. ஒரு மூன்றாம் நபர்மூலம் அதை அறிந்த நான் பட்டபாடு எனக்குத்

தான் தெரியும். நான் பேதலித்துப்போயிருந்தேன். பல முடிச்சுகள் அவிழ்ந்து விட்டன. அவளுடைய ஒரு வருடத்திய அலட்சியம், பிடிவாதம், பராமுகம் எல்லாவற்றுக்குமான விடை ஓரளவுக்குக் கிடைத்துவிட்டது. இரண்டு தடங்களில் அந்த எட்டுக்கால் குதிரை ஓடியிருக்கின்றது. இரண்டுபேரை ஒரே சமயத்தில் ஏமாற்றும் சாகசம். எனக்குப் புரிந்துபோய்விட்டது. அம்புகள் தன்னைத் தாக்காமலிருக்க புத்திசாலித்தனமாக ஏற்கனவே ஜூலி தடுப்புச் சுவர் எழுப்பிவிட்டான். லண்டனில் இருந்து அமர்தீப் என்னிடம் அன்று அதனால்தான் ஆத்திரத்துடன் கேட்டான். ‘அந்த சின்ன அப்பாவிப் பிள்ளையை நீ கெடுக்க முயற்சி செய்தாயாமே... அதனால்தானாமே ஊரைவிட்டே ஓடிப்போனான்? உம்முடையதை இழுத்துவைத்து அறுக்க வேண்டும்...’ என்றெல்லாம்...

“...என் முகத்தை அவன் சிதைத்து இருக்கின்றான் ஃபாதர். கடைசி நேரம்வரை என் இரத்தத்தை உறிஞ்சுவதைப்போல் உருவி அனுபவித்தவன். இன்றைக்குப் போடுகின்ற வேஷத்தையும் ஆடுகின்ற நாடகத்தையும் எதிர்பார்க்கவில்லை ஃபாதர்.”

நான் விம்மி விம்மியழுதேன். ஃபாதர் என் கையை வருடி “உலகம் அப்படித்தான் இருக்கின்றது” எனப் பெருமூச்சு விட்டுக்கொண்டார்.

“இந்த அமர்தீப் யாரென்று தெரியுமா மிஸ்டர் ராகவன்?”

“உங்களுக்கு உறவுக்காரப் பையன் என்று தெரியும். ஆனால் எப்படியான உறவு எனத் தெரியாது ஃபாதர். அதனால்தான் உங்களிடம் இதையெல்லாம் சொல்ல வந்தேன்.”

“என்னுடைய சகோதரியைத்தான் அவருடைய அண்ணன் முடித்திருக்கிறார்.”

“அவ்வளவு நெருக்கமான உறவு என்று எனக்குத் தெரியாது... ஃபாதர் நான் பாவியாக இருக்கலாம். என்னுடைய குற்றங்களுக்குத் தண்டனை கிடைக்கலாம். நான் செய்தது பாவமென்றால் எனக்கு நரகம் கிட்டலாம். ஆனால் இந்தக் குற்றத்திலும் பாவத்திலும் சமபங்குள்ள ஒருத்தி என்னைக் கைகாட்டிவிட்டு சாமர்த்தியமாகத் தப்பிச் செல்லப் பார்க்கின்றாள். ஒரு சொகுசான வாழ்க்கைக்கு ஆசைப்பட்டு சகலதையும் தலைகீழாகச் சொல்கின்றாள். நடந்து என்ன என்பது அவளுடைய மனசாட்சிக்குத் தெரியும்.”

“மிஸ்டர் ராகவன்... உங்கள் நோக்கம் என்ன? மனத்தில் உள்ள பாரத்தை இறக்கிவைப்பதா அல்லது அவளைத் தண்டிப்பதா?”

“அவளைத் தண்டிக்க நான் யார் ஃபாதர்?”

“நீங்கள் கிறிஸ்தவரா மிஸ்டர் விஜயராகவன்..? ஏன் கேட்கிறேன் என்றால் உங்கள் வார்த்தைப் பிரயோகங்கள் அப்படியிருக்கின்றன.”

“இல்லை. நான் ஓர் இந்து. ஆனால் கோயில்களுக்குப் போவதில்லை.”

“நான் கொஞ்சம் பேசலாமா மிஸ்டர் விஜயராகவன்...? நீங்கள் எவர் எவருடைய குற்றங்களை மன்னிக்கின்றீர்களோ அக்குற்றங்கள், பரலோகத்திலும் மன்னிக்கப்படும். இயேசுபிரான் தன் சிஷ்யர்களுக்குச் சொன்னது இது. திருச்சபையில் இன்று ஒரு தேவ திரவிய அனுமானமாக, வரப்பிரசாதமாக இது அனுஷ்டிக்கப்படுகின்றது. ஒப்புரவுச் சாதனம் என்றும் அது பொருள்படும். பிறருடைய பாவங்கள் மன்னிக்கப்பட வேண்டியவை, நீங்கள் யாவருடனும் சமாதானமாக இருக்க வேண்டும் என இயேசுபிரான் மக்களை வேண்டிக்கொண்டவர்...

“உங்களுக்கு ஒரு கதை சொல்லட்டுமா?... நீங்கள் இந்தக் கதையை அறிந்திருக்கலாம். அறியாமலும் போயிருக்கலாம். ஓர் அரசன். அவனுக்கோர் அழகிய மனைவி. அரசன் வேட்டையாடக் கானகம் சென்ற காலங்களில் அரண்மனை வேலையாளோடு கள்ள உறவு வைத்திருந்தாள் அரசி. திடீரெனச் சொல்லாமல் கொள்ளாமல் வந்த அரசனிடம் அந்த இருவரும் மாட்டிக் கொள்கின்றனர். அரசன் இருவரையும் மன்னித்தானா? அல்லது வேலைக்காரனைத் தன் வாளுக்கு இரையாக்கினானா? அல்லது இருவரையும் இணைத்துவிட்டுத் துறவறம் பூண்டானா? கதையின் முடிவை உங்கள் ஊகத்துக்கே விட்டுவிடுகின்றேன் மிஸ்டர் ராகவன்.”

விடைபெறுவதற்கு முன்பாக ஃபாதர் எனக்காக ஜெபித்தார்.

மம்மியைப் போலவே ஜூலியும் தன் கூந்தலைத் தறித்துக், குட்டையாக்கிவிட்டாள். எளிமையின் அழகு மறைந்து, வயதான சூனியக்காரியின் வாரிசுபோல் அவள் ஆகியிருந்தாள். பணிவு மறைந்துபோய்விட்டது. வசதிகள் வந்து சேர்கையில் ஒருத்தியின் நடையுடை பாவனைகளில் எப்படியெல்லாம் மாற்றங்கள் ஏற்படும் என்பதை ஜூலி எனக்கு நிரூபித்துக்கொண்டிருந்தாள். அவளுடைய கைகளுக்குச் செல்லிடத் தொலைபேசி வந்துவிட்டது. டெனிம் ஜீன்ஸ் அணிவதில் ஆர்வம் காட்டத் தொடங்கினாள். தொப்பியணிந்து ஊதுபத்திபோல் சைக்கிளில் வரும் அவள் இப்போது ஆட்டோவுக்கு மாறியிருந்தாள். என்னுடைய பல கேள்விகளுக்கு எடுத்தெறிந்த பதில் களும் பாராமுகமும் அலட்சியமும் அவளுடைய பதில் நடவடிக்கைகளாக இருந்தன. தேவையான கோப்பு ஒன்றைப் பற்றி விசாரித்தால் “அலுமாரியில் இருக்கும். தேடி எடுங்கள்” என்று முகம்பாராமல் பதில் சொன்னாள். நான் ஊற்றிய பாலால் வளர்ந்த பாம்பு என் உடல்பூராவும் கொத்திக் குதறிக் கொண்டேயிருந்தது. காலைச் சுற்றிச் சுற்றி வந்த பூனை இப்போது இருளில் மறைந்து கண்கள் பளபளக்கத் தன் நகங்களால் என் முகத்துக்குக் குறிவைக்கின்றது.

கடந்துவந்த விதியைக் காலால் அழித்துப் புதிய தொரு காட்சியை எழுதி உருவாக்குகின்றாள் அவள். நான் இப்போது நாயகன் அல்ல. வில்லன். அரை நூற்றாண்டைக் கடந்த காழக வில்லன். அதிகார துஷ் பிரயோகம் செய்து அவளைப் பாலியல் வன்முறைக்கு ஆளாக்கப் பார்ப்பவன். கடந்த எட்டு வருடங்களாக ஓர் அம்மிக்கு அடிமேல் அடியாகப் போட்டு நாக்கைத் தொங்கப்போட்டுக்கொண்டிருக்கின்றேன். ஆனால்

அவளோ தன் சுற்பைப் புல்லுக்கட்டுப்போல் தலையில் வைத்து சுமந்தபடி, அதற்கு எந்தச் சேதாரமும் வராமல் காப்பாற்றி, முப்பது வயதுவரை வந்து சேர்ந்து விட்டாள் ... அரும்பாடு பட்டுக் காப்பாற்றி முப்பது வயதுவரை வந்து சேர்ந்து பெருமூச்சு விடுகிறாள். ஆனால் இந்தக் கிழப் புலியோ விடுவதாக இல்லை. புலியின் பற்களிலிருந்து வரும் ரத்தவாடை அவளை நடுங்க வைக்கின்றது. புலி அவளை முன்னும் பின்னுமாகச் சுற்றுகின்றது. தேவாலயங்களின் நான்கு சுவர்களுக்கும் நடுவே அவள் ஓடி ஒளிக்கின்றாள். விடிய விடியப் பிரார்த்தனை செய்து மெழுகு வர்த்திகளுடன் சேர்ந்து உருகுகின்றாள். கடந்த எட்டு வருடங்களாக எந்தத் தப்பும் செய்யாமல் சுற்றிச் சுற்றி மட்டுமே வந்த புலியின் மர்ம உறுப்பு ஒன்பதாவது ஆண்டில் மட்டும் ஏன் புடைத்தெழுந்து விறைப்புற்றது என்பது தேவாலயப் பாதிரியாருக்கும் கர்த்தருக்குந்தான் வெளிச்சம்.

மாற்றி மாற்றி அவள் காட்சிகளைத் தங்கு தடையின்றி உருவாக்கிக்கொண்டேயிருக்கின்றாள். குகை வாயிலை மூடியிருக்கும் பாறாங்கல்லை உருட்டித் தள்ளிவிட்டு கிழ அசுரனிடமிருந்து தப்பிச் செல்ல முயலும் மருதநாட்டு இளவரசி அவள். திடீர் திடீரெனப் பாத்திரங்கள் உருமாறும் மாயங்கள் நிகழ்கின்றன. ரத்தத்துளிகள் தெறித்துக் கிடக்கும் சுவரோரம் கண்களில் கருணைப் பிச்சையேந்தி நிற்கும் வெள்ளாடு அவள். நான் கத்திகளை உரசி நெருப்புப் பொறிகளைப் பறக்கவிடும் கொடுவா மீசைக் கசாப்புக் கடைக்காரன். அவள் ஒரு வண்ணத்துப்பூச்சி ஆகிப் பறக்கப் பார்க்கையில் நான் பல வர்ணங்களின் தொகுப்பு போன்ற அதன் இறக்கைகளைப் பிடுங்கிக்கொண்டிருக்கும் கொடூரன்.

காமத்தின் பாடல் வரிகள் சற்று முன்புவரை காற்றெங்கும் நிறைந்திருந்த இந்த அரங்கத்தில் இப்போது எஞ்சியிருப்பது வெறும் நிசப்தம். எட்டடி பாய்ந்த தாயின் தந்திரத்தைக் கற்று, அவள் நெஞ்சையே துவக்கப்புள்ளியாக்கி எம்பி, துரோகம் பற்றிய எந்தக் குற்றவுணர்வுமில்லாமல் பதினாறடிகள் தாண்டிப் பாயக் குட்டிக்கு முப்பது வருடங்கள் தேவைப்பட்டிருக்கின்றன. ஆற்றைக் கடந்தவள் திரும்பிப் பாராமலேயே மரங்களுள் ஒளிந்திருக்கும் குடியிருப்புகளினுள் சென்று மறைகின்றாள். ஆற்றில் படகுடனும் ஏகாந்தப் பாடலுடனும் அலைகிறான் படகோட்டி.

“உன்னிடம் தனியாகப் பேச வேண்டும்” என்று ஒருமுறை அவளிடம் கேட்டேன்.

“தனியாகப் பேச என்ன இருக்கின்றது?” என்றாள் ஜூலி அசுவாரஸ்யமாக.

“வெள்ளிக்கிழமை வீட்டுக்கு வருகின்றேன். கொஞ்சம் பேசவேண்டும்” என்றேன் நான் விடாமல் மறுபடியும்.

“நான் வெள்ளிக்கிழமை நிற்கமாட்டேன். சேர்ச்சுக்குப் போய்விடுவேன். முழுநாள் பிரார்த்தனை” என்றாள்.

“எனக்காக அன்று மட்டும் நிற்க முடியாதா?”

“யாருக்காகவும் முடியாது. ஸொரி.”

அந்தத் தருணத்தில் என் கையில் ஒரு கத்தி கிடைத்திருந்தால் குடலற்றுதுபோல் தோன்றும் அவளுடைய அடிவயிற்றில் பாய்ச்சியிருப்பேன். கோபத்தை அடக்கிக்கொண்டு அங்கிருந்து நகர்ந்தேன்.

ஆனால் அந்த வெள்ளிக்கிழமை நான் ஜூலியின் வீட்டுக்குப் போகாமல் விடவில்லை. எதிரே சலூனிலிருந்தவர்கள் என்னை ஒரு தரம் நிமிர்ந்து பார்த்துவிட்டுப் பத்திரிகைகளில் மறுபடியும் புதைந்து கொண்டார்கள். பக்கத்துக்கடை ஆசீர்வாதத்தின் சிறு உழவு இயந்திரம் வழக்கம்போல் ஜூலியின் மதிலருகே நிறுத்தி வைக்கப்பட்டிருந்தது. நான் ஜூலியின் வீட்டுக்குள் நுழைவதை ‘ராயட்டர்’ பார்த்துக்கொண்டிருந்தாள். ஊர் வம்பையெல்லாம் அக்கம் பக்கம் பரப்பும் பணியைச் செய்வதால் அந்தத் தடித்த, கறுத்த பெண்ணுக்கு ஜூலி வைத்த பட்டப் பெயர் அது. ஆனால் ‘ராயட்டர்’ பரப்பிய செய்திகளிலேயே தப்பானதும் விபரீதமானதும் என நான் கருதியது ‘நான் ஜூலியுடன் சேர்த்து ஜூலியின் மம்மியையும் வைத்துக் கொண்டிருக்கின்றேன்’ என்பதாகும்.

என்னிடம் ஏற்கனவே சொன்னபடி ஜூலி ஒன்றும் தேவாலயத்திற்குச் செல்லவில்லை. ஆனால் சுவாரஸ்யமாகக் கைபேசியில் எவருடனோ பேசிக் கொண்டிருந்தாள். என்னைக் கண்டதும் அவளுடைய முகத்தின் மலர்ச்சி ஒரு கணம் மறைந்து மறுபடியும் இயல்புக்குத் திரும்பியது. அந்தத் தொலைபேசி உரையாடலை அவசர அவசரமாக முடிப்பதற்கு முயன்று கொண்டிருந்தாள் என எனக்குத் தோன்றியது.

கூடத்திலிருந்த பச்சை நாற்காலியில் அவள் சொல்லாமலேயே நான் உட்கார்ந்தேன். சோர்வுடன் கூரையை அண்ணாந்து பார்த்தபடியிருந்தேன். தொலைபேசி உரையாடலை முடித்துக் கொண்டு என் முன்னே அவள் வந்தாள்.

“சேர்ச்சுக்குப் போகவில்லையா?”

“இல்லை.”

“போகப் போவதாகச் சொன்னாய்.”

“சொன்னேன். இப்போது போகவில்லை.”

“ஐந்து நிமிஷம் மனம்விட்டுப் பேசலாமா?”

“பேச ஒன்றுமேயில்லை...”

“எனக்கு நிறைய இருக்கின்றது... நான் உனக்குச் செய்த தப்பென்ன?”

“நான்தான் தப்பு செய்துவிட்டேன். என்னில்தான் பிழை.”

“என்னுடைய அன்பு முழுவதையும் உன் மீது அப்படியே கொட்டி வைத்திருக்கின்றேன். அது உனக்குத் தெரியுமா?”

“தெரிய வேண்டிய அவசியமில்லை.”

உரையாடல் மேலும் தொடர்வதற்கான எந்த சாத்தியமும் இல்லை என்பதை நான் உணர்ந்தேன்.

“ஒரு கப் தேனீர் கிடைக்குமா? முன்பெல்லாம் நீயாகக் கேட்பாய். இப்போது நானே வாய்விட்டுக் கேட்கின்றேன். தேனீர் கிடைக்குமா?”

ஒரு வேண்டாத விருந்தாளியை எதிர்கொள்ளும் முகபாவம் அவளிடமிருந்தாலும் கண்களில் தேங்கியிருந்த மருட்சியுடன், பிச்சைக்காரனுக்குப் பழஞ்சோறு தேடியெடுக்கப் போவது போல சமையலறைப் பக்கம் சென்றாள். இரண்டு நிமிடங்களின் பின்னர் நானும் சமையலறை நோக்கிச் சென்று பால்மா கரைத்துக்கொண்டிருந்த ஜுலியைப் பின்புறமாகப்போய் அணைத்தேன்.

அவள் “விடுங்கள்” என்று திமிறினாள்.

“இல்லை” என்றேன்.

“நான் பீரியட். வேண்டாம்” என்றாள். நாகரிகமும் விவஸ்தையும்ற்று என்னுடைய கைகள் அவள் இறுக்கி வைத்துக் கொண்டிருந்த தொடைகளை விலக்கின.

“பொய்... பொய் சொல்லுகிறாய்...”

அவளைத் தூக்கிக்கொண்டு போய்க் கட்டிலில் கிடத்தினேன்.

“ஏன் இப்படியெல்லாம் நடக்கின்றாய்? நான் உனக்கு என்ன பிழை செய்தேன்?” எனக் கேட்டேன். ஆரம்பத்தில் திமிறினாலும் என் கை பட்டதுமே பணிக்கட்டியாக அவள் உருகத் தொடங்கியிருந்தாள். மூர்க்கத்துடன் அவளை முத்தமிட்டேன்.

“சொல் ... இப்போது சொல் ... என்னை விட்டுப் பிரிய உன்னால் இயலுமா? பொய்யான சுவரொன்றை உருவாக்குகின்றாய்.” அதற்கு அவளிடமிருந்து எந்தப் பதிலுமில்லை. உடலுறவின்போது எப்போதும் கண்களை அகலத் திறந்து வைத்திருக்கும் அவள் இப்போது மூடியிருந்தாள். அதையும் மீறி இரண்டு கண்களின் ஓரங்களிலும் நீர் கசிந்திருந்தது. அகன்றிருந்த காலை ஒடுக்க மறந்தவளாக அப்படியே கிடந்தாள். கடைசியாக நான் அவளை முத்தமிட்டபோது அந்தக் கண்கள் மீண்டும் விழித்துக்கொண்டன. சற்றுக் குரூரத்துடன் என்னைப் பார்த்துக் கேட்டாள்.

“வெற்றிக் களிப்பா?”

“ஏன் இப்படியெல்லாம் பேசுகிறாய்?”

“நான் சொன்னேன்தானே, வராதீர்கள் என்று.”

ஆடைகளை அணிந்துகொண்டே அவளை வெறித்துப் பார்த்தேன். வெளியே வந்து கூடத்தில் அமர்ந்தேன். அவள் அறையை விட்டு வெளியே வருவதாகத் தெரியவில்லை. படுக்கையறை வாசலுக்கு மறுபடியும் போய் ‘ஜூலி’ என அழைத்தேன்.

கீழே கிடந்த ஆடைகளை எடுப்பதற்கு அவள் அவ்வளவு அவசரம் காட்டவில்லை.

“நான் உன்னைத் தொந்தரவுபடுத்துகின்றேனா?”

தன் கீழுதட்டைச் சற்று வெளியே தள்ளி நெளித்து ஒரு விதமான பாவனை காட்டினாள் “இந்தப் பேச்செல்லாம் கேட்டுக் கேட்டு எனக்குப் புளித்துப் போய்விட்டது” என்பது அந்த நெளிப்பின் அர்த்தமாக இருக்கலாம்.

நான் அவளையே பார்த்துக்கொண்டிருந்தேன்.

அவள் ஆடைகளை அணியத் தொடங்கினாள். “சமைத்து விட்டாயா?” எனக் கேட்டேன். “இல்லை” என்று தலையசைத்தாள்.

“நான் போய்ச் சாப்பாடு வாங்கிக்கொண்டு வருகின்றேன்...”

அவள் எதுவும் சொல்லவில்லை.

நான் மறுபடியும் கூடத்து நாற்காலியில் வந்தமர்ந்தேன். அவள் எதிரே உள்ள நாற்காலியில் உட்கார்ந்தாள்.

“மனத்திறந்து சொல் ... உனக்கென்ன பிரச்சினை?”

“ஒன்றுமில்லை ...”

“இல்லை ... மறைக்காமல் சொல். உன்னை யாராவது மிரட்டினார்களா?”

“அப்படியொன்றுமில்லை.”

“என்னுடைய மனைவியிடமிருந்து ஏதாவது அச்சுறுத்தலா?”

“இல்லை ...”

“அப்படியானால் என்னதான் உன்னுடைய பிரச்சினை?”

“நான் வெறுக்கத்தக்க ஒரு வாழ்க்கையை வாழ்ந்து கொண்டிருக்கின்றேன் போலிருக்கின்றது. என் வயதை ஒத்த பிள்ளைகள் எல்லாம் எவ்வளவு சந்தோஷமாக வாழ்கிறார்கள். எனக்கு மட்டும் ஏன் இப்படியொரு ரகசியமான, பயந்து கொண்டே வாழும் வாழ்க்கை.”

“இந்த வாழ்க்கைக்கு நீதானே உடன்பட்டாய்?”

அவள் இந்தக் கேள்வியோடு தன் பேச்சை நிறுத்திவிட்டாள். நான் அவளுக்குச் சாப்பாடு வாங்கிவரச் சென்றேன்.

அன்று விடைபெறும்போது அவளை முத்தமிட எண்ணி நான் அருகே போனபோது வாசற்கதவை சாத்திக்கொண்டிருப்பதைப் போல் தன் உதடுகளை இறுக மூடிக்கொண்டு நின்றாள். தன் கன்னத்தின் வலது புறத்தையும் இடது புறத்தையும் எடுத்துக் கொள்ள என்னை அனுமதித்தாள். வாய்வழி முத்தம் மனவைராக்கியத்துக்குக் கேடாகலாம் எனக் காமசூத்திரத்தில் எங்காவது எழுதப்பட்டிருக்கின்றதோ என்னவோ? அவள் படித்திருந்தாளோ என்னவோ? காலங்கடந்து அவள் பிரயோகிக்கும் தற்காப்புக் கலையை எண்ணி மனத்திற்குள் சிரித்துக் கொண்டேன்.

ஜூலியின் வீட்டுக் கூடத்தில் இருந்த நாற்காலி யொன்றில் நான் உட்கார்ந்திருந்தேன். வீட்டினுள் நன்கு வெளிச்சமும் காற்றும் வரும் விதத்தில் ஜன்னல்களையும் கதவையும் மம்மி திறந்து வைத்தாள். ஊரார் தப்பாகத் தன்னோடு சேர்த்து பேசுவதைத் தவிர்க்கும் முன்னெச் சரிக்கை நடவடிக்கையாகவும் அது இருக்கலாம். மம்மி என்னை உட்காரவைத்துவிட்டு சாவகாசமாகத் தன் வீட்டுவேலைகளில் ஈடுபட்டுக்கொண்டிருந்தாள். அதன் உள்நோக்கம் எனக்குப் புரியாமலில்லை. மனத்திற்குள் பல ஊகங்களுக்கு இடமளித்து என்னைப் பரபரப் படையச் செய்வதே அதன் இலக்கு.

கதிரையில் உலராமல் கிடக்கும் டவலை எடுத்துக் கொண்டு போய்க் கொடியில் காயப்போட்டாள். தும்புத் தடியை எடுத்துப் படிக்கட்டைக் கூட்டிப் பெருக்கினாள். மதிலில் இருந்து கரைந்துகொண்டிருந்த காகத்தை 'சூ' வென்று ஓசையெழுப்பிக் கைதட்டி விரட்டினாள். எந்த வேளையிலும் வெடிக்கப்போகும் குண்டொன்றை அவள் தன் மடியில் ஒளித்து வைத்திருந்தாள் என்பது எனக்கு நன்கு தெரிந்தது. பொலிஸ் நிலைய வாங்கொன்றில் கவனிப்பாரற்ற விதத்தில் உட்கார்ந்திருப்பதைப் போல் உணர்ந்தேன். மம்மி ஒரு வழியாக என்னிடம் வந்தாள்.

“ஸேர், என்ன குடிக்கின்றீர்கள் ... ரீ ... கோஃபி?”

“ஒன்றுமே தேவையில்லை ...”

மம்மியின் சக்தி மிகுந்த ஆயுதங்களான போலிக் குழைவும் சுயபச்சாதாபமும் செல்லப் பேச்சும் மறைந்து போயிருந்தன. இயல்புக்கு மாறான துயரத்தையும் இருளையும் அவள் தன் முகத்திலிருந்து போக்கடிக்க முயன்ற

போதும் தோற்றுக் கொண்டேயிருந்தாள். கேள்விகளுக்கான ஒத்திகையை அவளும் இந்நேரம்வரை மனத்தினுள் நிகழ்த்தி யிருக்கவேண்டும். அந்தக் கேள்விக் கணைகளால் நான் அறைக் குள் புகுந்த வெளவாலாகி நான்கு சுவர்களிலும் முட்டிமோதித் திணறப்போகின்றேனோ, என்னவோ?

மூன்று பேர் ஆடும் பகடையாட்டம். கடைசியில் ஜெயித்தது யார், தோற்றது யார் எனப் புரியாமல் போய்விட்டது. ஆறு கால்களும் சதுப்பு நிலத்தினுள் இறங்கியதுதான் மிச்சம்.

“கொஞ்சம் உண்மை பேசுவோமா ஸேர்...?”

“பேசுவோம்” என்றேன் நான். அவளுடைய கலங்கிப்போன விழிகளை என்னால் எதிர்கொள்ள முடியாமலிருந்தது.

“கெட்டுப்போய்விட்டாயா என நான் கேட்டபோது பாவி மகள் தலையைப் பரிதாபமாக மேலும் கீழுமாக ஆட்டுகின்றாள். கனவில்கூட நான் நினைக்கவில்லை ஸேர்... இந்தப் புத்தி கெட்டவள் இப்படி சீரழிந்துபோய் நிற்பாள் என்று...”

மம்மி பேசிமுடிக்கட்டுமென்று நான் மௌனமாக இருந் தேன்.

“ஆண்களைப் பற்றி எனக்கு நன்றாகத் தெரியும் ஸேர்... அவர்கள் கவிழ்த்துவிடுவார்கள் என எத்தனைதரம் அவளுக்குச் சொல்லியிருப்பேன். காரியம் முடிந்ததும் அவர்கள் கைகழுவி விட்டு விடுவார்கள்...”

“நான் அப்படியல்ல. நான் அப்படியொன்றும் கைகழுவி விட்டுவிடவில்லை...”

“என்ன ஸேர் சொல்கிறீர்கள்? ஒன்றா, இரண்டா... எவ்வளவு பிரச்சினை... இருக்கின்ற சிக்கல்கள் போதாதென்று இன்னொரு புதுச்சிக்கலா? ஏற்கனவே இரண்டு பெண்கள். மூன்று பெண் பிள்ளைகள்... இவர்களுையெல்லாம் எப்படிச் சமாளிக்கப்போகின்றீர்கள்?”

“மம்மி, நான் இப்போது என்ன செய்ய வேண்டுமெனச் சொல்கின்றீர்கள்...?”

“நான் என்ன சொல்வது ஸேர்... எடுத்தேன், கவிழ்த்தேன் எனச் செய்கின்ற காரியமா இது. இது உங்களுடைய ஊர்... நாங்கள் வந்தான் வரத்தான்... எங்களைச் சுமமா விடுவார்களா... அக்கம் பக்கத்துக்கு தெரியவந்தால் எவ்வளவு அவமானம்!”

“அயல் வீடுகளுக்கு இந்த விவகாரம் தெரியாது என நீங்கள் நினைத்துக்கொண்டிருக்கிறீர்களா? முதலில் நீங்கள் மறைக்காமல் உண்மையைச் சொல்லுங்கள். உங்களுக்கு

இப்போதுதான் இந்த விவகாரம் தெரியும் என்பதை நம்பச் சொல்கிறீர்களா மம்மி?”

மம்மியின் முகம் வெளிறியது.

“இப்படியெல்லாம் நடந்தது என்பதை என்னால் நம்ப முடியாமல் இருக்கிறது.”

“இப்படியெல்லாம் நடக்குந்தான் என்றாவது உங்களுக்குத் தெரியாதா...? தனியாக அவளை விட்டுவிட்டுப் போகும்போது இதற்கெல்லாம் வாய்ப்புண்டு என நீங்கள் நினைக்கவில்லையா?”

“நான் உங்களை அப்படி நினைக்கவில்லை. நீங்கள் ஒரு பெரிய மனிதர் என நினைத்தேன்.”

“நான் அப்படியல்ல. கேவலமான மனிதன். சராசரிக்கும் கீழே” என நான் வெறுப்புடன் சொன்னேன்.

“ஸேர் ... நடந்ததெல்லாம் நடந்துவிட்டது. இனி நடப்பதைப் பற்றி யோசிப்போம். இப்போது சொல்லுங்கள் ... ஜூலியை என்ன செய்யப் போகின்றீர்கள்?”

மம்மி எதை நோக்கி நகர்கின்றாள், குடைராட்டினத்தின் ஒரு குதிரைப்பொம்மை கடைசியாக எந்த இடத்தில் வந்து தரிக்கும் என்பது பற்றி ஓரளவு நான் யூகித்திருந்தேன்.

“அவளும் நானும் பேசி அது சம்பந்தமாக முடிவெடுத்திருக்கின்றோம்...”

“ரகசியமான வைப்பாட்டி வாழ்க்கையை அவள்மேல் சுமத்தப்போகின்றீர்களா?”

நான் எதுவும் பேசாமல் இருந்தேன்.

சிறிது நேர மௌனத்தின் பின்னர் “ஏன் மம்மி, நீங்கள் மனந்திறந்து சொல்லுங்கள் ... எனக்கும் அவளுக்கும் இப்படியொரு ரகசிய உறவு இருப்பது உங்களுக்கு உண்மையிலேயே தெரியாதா?”

மம்மி இந்தக் கேள்விக்கு நேரடியாகப் பதில் சொல்வதைத் தவிர்த்தாள்.

“வேண்டாம் ஸேர் ... அந்தப் பிஞ்சின் மேல் அப்படியொரு பாரத்தைச் சுமத்திவிடாதீர்கள் ஸேர் ... அப்பா ஓடிப் போன பிறகு அவளுடைய வாழ்க்கையில் எல்லாமே நீங்கள்தான் அவளுக்கு. நீங்கள் வாங்கிக்கொடுத்த உடுத்துணிகளை, நகைகளை எல்லோருக்கும் பெருமையுடன் காட்டுவாள். அவளுக்கு மனம் குமைந்து குமைந்து சாகும் அப்படியொரு வாழ்க்கை வேண்டாம்...”

“மம்மி, நீங்கள் இப்போது என்ன சொல்ல வருகின்றீர்கள்?”

ஜன்னலூடாக வெளியே தெரிந்த வேப்பமரத்தை வெறித்துப் பார்த்தபடி “இவ்வளவும் நடந்து முடிந்துவிட்டது. இனி நடப்பதைப் பார்ப்போம்... இப்போதைக்கு இந்த விஷயம் யாருக்கும் தெரிய வேண்டாம்” என்றாள். மம்மி புதிய ஆட்டமொன்றுக்குத் தயாராகிவிட்டாள் என்பது எனக்குப் புரிந்தது.

“ஸேர், மாயா என்றொரு டெலி ட்ராமா போகிறதே... அதை நீங்கள் பார்ப்பதுண்டா?”

“பொதுவாக டெலி ட்ராமாக்கள் என்றாலே நான் பார்ப்பதில்லை...”

“இதை நீங்கள் அவசியம் பார்க்க வேண்டும். ஒரு பெரிய பிஸினஸ்மேன். குடும்பத்தில் அவனுக்கு ஒட்டுதல் இல்லை. மனைவி சதா எரிந்து விழுகின்றாள். பிள்ளைகள் தங்கள் தங்கள் போக்கு. அந்த மனிதனுக்கும், அவனுடைய அந்தரங்கச் செயலாளரான மாயாவுக்கும் தொடர்பு ஏற்பட்டுவிடுகின்றது. வீட்டிலே பயங்கரப் பிரச்சினை...”

“மாயாவின் வீட்டிலுமா?” என நான் கேட்டேன்.

“இரண்டு வீட்டிலுந்தான். ஆனால் அவர்கள் எதிர்த்து நிற்கின்றார்கள். யாருக்கும் பயப்படவில்லை.”

“கட்டாயம் அந்த டெலி ட்ராமாவை உங்களுக்காக நான் பார்க்கின்றேன்.”

ஜூலிக்கும் எனக்குமான, இருள் ஆக்கிரமித்த ரகசிய மேடையில் இன்னொரு பாத்திரமாகத் தீவட்டி ஒளியுடன் மம்மி நுழைந்தாயிற்று.

நவரசங்களையும் வெகு சுலபமாகக் கொட்டித் தீர்க்கக் கூடிய அந்தப் பாத்திரம் எங்களிருவரையும் மேடையிலிருந்து வெளியேற்றிப் பார்வையாளர் இருக்கைகளுக்குத் தள்ளி அனுப்பி விட்டது.

“தம்பி, நான் ஒரு யோசனை சொல்லுகிறேன். உங்கள் சொத்துகளையெல்லாம் விற்றுக் காசாக்குங்கள்... ட்ரான்ஸ்பர் ஒன்றை எடுங்கள்... கண்காணாத ஊரொன்றுக்குப் போய் நிம்மதியாக இருக்கலாம்...”

மம்மியின் சுருக்குக்கயிறு என் கழுத்தை மெல்ல மெல்ல இறுக்கிக்கொண்டிருப்பதை நான் உணரத் தொடங்கினேன்.

நான் சற்று நேரம் மௌனத்துடன் இருந்துவிட்டு எழுந்தேன்.

நடுவீட்டில் கிடத்தப்பட்டிருக்கும் பிண மொன்றுடன் காலந்தள்ளுவதற்கொப்பான மனப்பாரம் என்னை அழுத்திக்கொண்டேயிருந்தது. யாரையாவது கட்டிப்பிடித்து அழ வேண்டும் என்ற ஏக்கமும் என் சட்டையைக் களைந்து முதுகில் பதிந்துபோன ரத்த விளாறுகளைக் காண்பிக்க வேண்டுமென்ற ஆதங்கமும் அதிகரித்துக்கொண்டே சென்றன. கருமுகில்களாக மாறி என்னை யாரிடமாவது மழையாகக் கொட்டித் தீர்க்கும் வேட்கையில் உழன்றுகொண்டிருந்தேன். என் நட்பு வட்டம் மிகச் சிறிது. யாரிடம் என் துயரத்தைப் பகிரலாம் எனக் குழம்பிப்போய் இருந்தேன். அந்த 'யார்' எவராக இருக்க வேண்டுமென்பதில்ல்தான் எனக்குக் குழப்பம்.

சோமசுந்தரம் என்ற மூத்த கவிஞர்தான் என் ஞாபகத்தில் முதலில் வந்தவர். (மூத்த கவிஞர் எனத் தன்னை அழைப்பதை அவர் அவ்வளவாக விரும்பவில்லை. 'மூத்த கவிஞரும்... கவிஞரும்' என்ற எதுகை மோனையில் அவர் ஒரு தடவை எரிந்து விழுந்துவிட்டார்.) கிறிஸ்தவ இல்லத்தின் முன்றலில் வயோதிப மாதாவின் தோற்றத்தில் நின்ற ஆலமரத்தின் கீழ் ஒரு நாள் சோமசுந்தரத்தோடு பேசும் சந்தர்ப்பம் வாய்த்தது. அது ஒரு முன்னிரவு வேளை.

“நான் மிகவும் மனக்குழப்பத்தோடும் தாங்க இயலாத மனவேதனையோடும் நடமாடிக்கொண்டிருக்கின்றேன்” என்று தொடங்கினேன்.

சோமசுந்தரம் ஒரு மணிக்கூட்டு மனிதர். காலம் பொன் போன்றது என அடிக்கடி சொல்வார். இப்போதும் அப்படித்தான்.

“சரி ... சரி ... நான் இப்போது புறப்பட வேண்டும் ... இருட்டாகிவிட்டது. செக் போஸ்ற்றில் நிறைய நாய்கள் நிற்கும். துரத்திக் கொண்டு நேற்றும் வந்தன. அருந்தப்பு ...” என்று கூறியவாறு புறப்படுவதிலேயே குறியாக இருந்தார். அப்போதைய எரிச்சலில் எனக்கே அவரைத் துரத்தித் துரத்திக் கடித்தால் என்ன என்று தோன்றியது. என் உள்ளுணர்வை அடக்கிக் கொண்டு ஒரு சிகரெட்டைப் பற்றவைத்துக்கொண்டேன். அவருக்கும் ஒன்றைக் கொடுத்து, தீ மூட்டிக்கொள்ள உதவினேன். புகையை வெளியே விட்டபடி “என்ன பிரச்சினை?” எனக் கேட்டார் அவர்.

“வேறென்ன பிரச்சினை?... ஒரு பெண்தான்” என்றேன்.

“மறுபடியும் பெண்ணா ... யார் அது ...?” என ஹாஸ்யம் கேட்ட ஒருவரைப் போல அவர் விழுந்து விழுந்து சிரித்தார்.

“என்னோடு வேலை செய்தவள் ...”

“யார் ... அந்த ஒல்லியான பெட்டையா ...?”

“ஓம் ... அவளேதான் ...”

அவர் வியப்புடன் என்னை உற்றுப்பார்த்தார்.

“மிகவும் வயது வித்தியாசம் இருக்குமே ...”

“இருக்கட்டுமே ... யார் இல்லையென்று சொன்னார்கள்?”

“இதென்ன பைத்தியக்காரத்தனம் ...? சமூகம் என்ன சொல்லும் ... உங்களுடைய கௌரவத்தைப் பற்றி யோசித்துப் பார்த்தீர்களா?”

“நான் அப்படி ஒன்றும் கெட்ட காரியம் செய்ததாகத் தெரியவில்லை. ஓர் இளம்பெண்ணுக்கும் எனக்கும் காதல். அவள் ஒரு நாள் என்னை விட்டுச் சொல்லாமல் கொள்ளாமல் ஓடிப்போய்விட்டாள். ஆனால் இப்போதோ எல்லாவற்றையும் தலை கீழாக்கிச் சொல்லுகின்றாள். நான் அந்த அதிர்ச்சியில், துயரத்தில் நடைபிணமாகிவிட்டேன். அந்த நடைபிணம் கௌரவத்துடனிருந்தால்தான் என்ன? கௌரவம் கெட்டால் தான் என்ன ...?”

“சீச்சீச்சீ ... அதையெல்லாம் மறந்துவிட்டுக் காரியத்தைப் பாருங்கள். பெண்கள் காரியவாதிகள். தங்கள் விஷயத்தை முடிக்க எப்படியெல்லாமோ நடிப்பார்கள். எனக்கும் இப்படித் தான் நடந்தது. நாற்பத்தைந்து வருடங்களுக்கு முன்னால் ஒருத்தியை மனப்பூர்வமாக விரும்பினேன். அன்றைய நிலையில்

பல காரணங்களால் அது கைகூடாமல் போய்விட்டது. அவன் கன்னியாஸ்திரியாகிவிட்டான். அவனை இன்றுவரை தேடிக்கொண்டிருக்கின்றேன். அவன் என்ன ஆனான் என்றே தெரியவில்லை. என் உயிரைக் கொட்டி அவனைப் பற்றி ஒரு கவிதை எழுதினேன். அவன் அதைப் பார்த்தானோ தெரியாது...”

அவன் அந்தக் கவிதையைப் படித்துவிடக் கூடாது எனக் கடவுளை மனத்திற்குள் வேண்டினேன். அவன் படித்தால் கன்னியாஸ்திரி கோலத்தையும் கைவிட்டு விட்டு கடலில் பாய்ந்துவிடக்கூடும்.

நான் அதிகம் பழகும் இன்னொருவர் கவிஞர் காட்டுப்புலி. ஆனால் அவருக்குப் பொருத்தமான பெயர் ஆற்றுப்புலிதான். அவரை அணுகுவதில் எனக்கு நிறையத் தயக்கங்களிருந்தன. எல்லாவற்றையும் கேட்டுவிட்டுச் சுருக்கமாக ‘மிகவும் அயோக்கியத்தனமாக இருக்கின்றதே’ என முகத்திலடித்தாற் போல் எனக்குச் சொல்லிவிடக்கூடும். தவிரவும் அவர் வீட்டில் இருக்கும் தருணங்கள் குறைவு. விரால், பனையான், செப்பலி மீன் வகைகள் என்றால் அவருக்குயிர். அவற்றைத் தேடி ஆற்றங்கரையில்ல்தான் அவருடைய பெரும்பாலான பொழுதுகள் கழிகின்றன. அவரைக் கடைசியாகச் சந்தித்தபோதுகூட முருங்கை இலைச் சுண்டலினதும் கூனிப் பாலாணத்தினதும் மகிமையைப் பற்றித்தான் அவர் பிரசங்கம் செய்தார். இன்றைய நிலையில் சமையல் சம்பந்தமான ஆலோசனைகளுக்காகவே அவரை நாடலாம்.

செந்தூரன்கூட நெருங்கிய நண்பன்தான். ஆனால் தண்ணி போட்டால் மாத்திரந்தான் அவன் வாய் திறப்பான். பின் அவன் கலகக்காரன். த. பி. யில் (தண்ணிக்குப் பிறகு) என்னை ஒரு புரட்சிக்காரன் என்றுகூட அவன் வர்ணிக்கக்கூடும். கல்யாணம் என்பது அங்கீகரிக்கப்பட்ட விபச்சாரம், நிபந்தனை களுக்குட்பட்ட அர்த்தமற்ற ஒப்பந்தம் என்றெல்லாம் அவன் முழங்குவான். போதை தெளிந்தபின் நிச்சயமாக அதே வாயால் நான் ஓர் ஆணாதிக்கவாதியென்று திட்டவும்கூடும்.

எனது இன்னொரு நண்பரான ஞானசம்பந்தனை இது குறித்து அணுகுவதில் எந்தப் பயனும் கிடைக்கப் போவதில்லை. ‘தெரியமாகச் சொல்! நீ மனிதன்தானா?’ என்ற தலைப்பில் பல ஆண்டுகளுக்கு முன்பாகவே அவர் நூலெழுதி வெளியிட்டு விட்டார். அந்நூலில் மது, கஞ்சா, புகையிலை போன்ற வஸ்து களுக்கு அச்சில்கூட இடமேயில்லை. கட்டியவளின் முகமும் மனமும் கோணாமல் வைத்துக் காப்பாற்றுவது எப்படி என்று ஓர் அத்தியாயம். முதலிரவில் மனைவியை எந்த விரலால் தொட்டு முன்னேறுவது என்பதற்கான ஆலோசனைக் குறிப்பு

களுடன் இன்னொரு அத்தியாயம். மனைவி தவிர்ந்த பிற பெண்களைத் தெருவில் காணும்போது குருடனைப் போல் மாறிப் பேண வேண்டிய விதி ஒழுங்கு முறையுடன் மேலும் ஓர் அத்தியாயம். மித மிஞ்சிய காம உணர்வுகளைத் தவிர்ப்பதற் கான உணவு முறையும் அந்நூலில் காணப்பட்டது. (நாளாந்தம் கீரையையும் கிழங்கையும் சாப்பிடச் சிபாரிசு செய்திருந்தார்.) நானோ அசலான மாமிசப்பட்டசணி. எனக்கும் கிழங்குக்கும் பொருந்திவரப்போவதில்லை.

இப்படியெல்லாம் தயங்கி, குழம்பி இறுதியில் ஜினோவிடம் சொல்லிவிடலாம் என்ற முடிவுக்கு வந்தேன். ஜினோவுக்கு என்னைப் பற்றி என்ன தெரியும்? அரை நூற்றாண்டைக் கடந்த, காலிப் பெருங்காய டப்பாவான ஒரு முன்னாள் எழுத்தாளன். நிதி நிறுவனமொன்றின் சிரேஷ்ட முகாமையாளன். அறிமுகமான இந்த ஈராண்டுகளில் ஜினோவைப் பற்றி எனக்கென்ன தெரியும்? அவளுடைய கவிதைகளால் அண்மைக் காலமாக நான் ஈர்க்கப்பட்டிருந்தேன். செழுமையான மொழியில் காதலின் வலிகள் பற்றி அவளுடைய கவிதை வரிகள் பேசின. அசாத்தியமான சித்திரங்களை மனவெளியில் அவள் வரைந்து காட்டுகின்றாள். நம் கைப்பிடித்து புராதன நகரங்களுக்கு அழைத்துச் செல்கின்றாள். பனிப்புதை மிகுந்த சாலைகளில் நம்மை நடக்கவிட்டு கிளைப்பாதையொன்றில் மின்னல் மோகினியாய் மறைகின்றாள். புரவிகளின் குளம்பொலி எம் மனத்தில் தடம்பதிக்கையில் அவள் அரசிபோல் தோன்றி ஆணையிடுகின்றாள். பாம்பாகி வழுவழுத்த உடலுடன் நெளி கின்றாள். கருமையின் பளிச்சென்ற அழகுக்கொண்ட திருநீறு பூசிய குறப்பெண் அவளுக்குச் சாத்திரம் பார்க்கின்றாள். பெண்களின் உடலெங்கும் வரலாறு சொடுக்கிப்பார்த்த சவுக்குத் தழும்புகளை அவள் காண்பிக்கின்றாள். வகுப்பறை அனுபவம் போதாது, ரீயூஷன்தான் வேண்டும் எனக் கேட்கும் இளந்தடியர் களின் முதுகுகளுக்குப் பின்னால் அவள் கலகலவென நகைக்கின்றாள். காதலும், காமமும் கலந்த ரசம் என நாக்கைச் சொட்டுபவர்களுக்காக மிளகு ரசம் தயாரிக்கச் சமையலறைக்குள் நுழைகின்றாள்.

நாங்கள் இருவரும் பயணிக்கும் நதி ஒன்றாகவும் படகுகள் வெவ்வேறாகவும் இருந்தன. நான் வெயிலை வெறுமை எனச் சொன்னபோது, அவளோ தன் பதிலாக வெயிலின் நிறம் தனிமை என்பாள்.

என்னுடைய 'முதிர் காதல் கதை'க்கு அவளுடைய கணிப் பில் என்ன இடம் வாய்க்கும் என எனக்குப் புரியவில்லை. குப்பைகளால் நிரம்பி வழிந்த என் கூடையை ஜினோவின் தலையில் கொட்டிப் பார்ப்பது எனக்கு சங்கடத்தையே தந்தது.

ஒரு நாள் தொலைபேசியில் ஜினோவுடன் தொடர்பு கொண்டேன். வாசலைச் சாத்தி வைக்காமல் சகலரையும் வரவேற்கும் தொனி கொண்ட ஜினோவின் குரல் எனக்குத் தெம்பைத் தந்தது.

“ஜினோ, நான் ஒரு சங்கடத்திலிருக்கிறேன். அது பற்றிக் கொஞ்சம் பேசலாமா?”

“தாராளமாக...”

“கேட்டுவிட்டு என்னைப் பற்றிக் கேவலமாக எண்ணக் கூடாது.”

“என்ன, பீடிகையெல்லாம் பலமாக இருக்கின்றது.”

“தயக்கந்தான் காரணம்...”

“அதெல்லாம் தேவையில்லை. நீங்கள் தாராளமாகக் கதைக்கலாம்.”

“என்னைப் பற்றி உங்களுக்கு என்ன அபிப்ராயம்?”

“ரொம்பவும் மரியாதை வைத்திருக்கின்றேன்...”

“நான் இப்போது சொல்லப்போவதால் அந்த மரியாதை சில வேளைகளில் குறைந்துபோய்விடக்கூடும்.”

“அப்படியெல்லாம் ஒன்றுமில்லை. நீங்கள் தாராளமாகச் சொல்லலாம்.”

“கொஞ்ச நாட்களாகவே நான் வதை பட்டுக்கொண்டிருக்கின்றேன். ஒரு சிறு பெண் என்னை ஏமாற்றிவிட்டாள். என் அன்பையெல்லாம் அவளிடம் கொட்டி வைத்திருந்தேன்...”

வழக்கமாக ஜினோ தொலைபேசி உரையாடலின் போது ‘உம்’ சொல்லியவாறு ஆர்வமாகச் செவி மடுப்பது வழக்கம். ஆனால் நான் இதைச் சொன்னதும் அவளுடைய ‘உம்’ நின்று போய்விட்டிருந்தது.

“ஹலோ” என்றேன் சந்தேகத்துடன் நான்.

“சொல்லுங்கள் ... நான் கேட்டுக்கொண்டுதானிருக்கிறேன்...”

“அவளுக்கு என்னக்கும் நடுவே இருபத்திரண்டு வயது வித்தியாசம். வெளியுலகு இதைக் கேலியாகப் பார்க்கும்... அவதூறு செய்யும் என்று எனக்குத் தெரியும்.”

“நான் அப்படி நினைக்கவில்லை. வயதுக்கும் மனத்துக்கும் என்ன சம்பந்தம்? வயசானால் உணர்வுகள் செத்துவிடுமா? இப்போ என்ன பிரச்சினை எனச் சொல்லுங்கள்.”

எல்லாவற்றையும் நான் கொட்டித்தீர்த்தேன். ஜினோ எல்லாவற்றையும் கேட்டுவிட்டு இறுதியாகக் கேட்டான்.

“நான் இதில் என்ன செய்ய வேண்டுமென எதிர்பார்க்கிறீர்கள்?”

“அவளோடு ஒரு தடவை பேசிப் பார்க்க முடியுமா? என் மனம் படும் அவஸ்தையை அவளிடம் சொல்லுங்கள். அப்படி ஒரு பொய் சொல்ல உனக்கு எப்படி மனம் வந்தது என்று கேளுங்கள்.”

“நிச்சயமாக... அவளுடைய நம்பரைத் தாருங்கள்.”

நான் தொலைபேசி இலக்கங்களைக் கொடுத்தேன்.

“சரி. நான் அவளுடன் பேசிவிட்டு உங்களுடன் மறுபடியும் தொடர்புகொள்கிறேன்.”

தொலைபேசி மணி ஒரு கட்டத்தில் ஒலித்தது. ஆனால் பேசியது ஜினோ அல்ல. எமது நிறுவனத்தின் வட்டிவிகிதம் பற்றிய விசாரிப்பு அது. அகவாரஸ்யத்துடன் அந்த அழைப்புக்குப் பதிலளித்தேன்.

சிறிது நேரத்தில் ஜினோவின் தொலைபேசி அழைப்பு வந்தது. நான் மிகவும் ஆவலுடன் அவளுடைய பதிலைக் கேட்கத் தயாரானேன். ஆனால் ஜினோவின் குரலில் வழக்கமான உற்சாகமில்லை.

“ஒருவழியாகப் பிடித்துக் கதைத்துவிட்டேன்.”

“ஊம்...”

என் நெஞ்சு படபடத்துக்கொண்டிருந்தது.

“ச்சீ... அது என்ன பெண்... அந்தக் குரலில் இருந்த வன்மத்தையும் சினத்தையும் இப்போதும் என்னால் மறக்க முடியவில்லை...”

“ஜினோ, என்ன நடந்தது?”

“நீங்கள் மனமுடைந்துபோயிருப்பதையும் உங்களுடன் கொஞ்சம் பேசினால் மனம் ஆறுதல் படும் என்பதையும் சொன்னேன். ஆனால் அந்தப் பெண் பேச்சைத் தொடர்வதை விரும்பாமல், ‘நான் யாருடனும் பேசத் தயாரில்லை. என்னை யாரும் வற்புறுத்த முடியாது’ என்று கூறிப் போனை வைத்து விட்டாள்.”

“அப்படியா சொன்னாள்?” எனக் கம்மிப் போன குரலில் நான் கேட்டேன்.

“ஜினோ, இதற்கு மேல் நான் என்ன செய்வது?” என முனகினேன் நான்.

“நீங்கள் மனத்தைத் தேற்றிக்கொள்ள வேண்டும். உறுதியாக இருக்க வேண்டும். இத்தகைய ஒரு பெண்ணிடம் அன்பை வைத்ததற்காக உங்களை நீங்களே கேலிசெய்யுங்கள். அவள் வெறுக்கத் தகுந்தவள் அல்லது செத்துப்போய்விட்டாள் என்ற எண்ணத்தை உருவாக்கிக்கொள்ளுங்கள்.”

“முயற்சிக்கின்றேன். ஆனால் முடியும் என்று தோன்ற வில்லை. எங்காவது விழுந்து படுக்க வேண்டுமென்பதுபோல் இருக்கின்றது. நான் தொலைபேசியை வைத்துவிட்டுமா?”

தொடர்ந்து வந்த ஒவ்வொரு நாளும் ஜினோவைத் தொலை பேசியில் அழைத்துப் பிதற்றிக் கொண்டிருந்தேன். ஜினோ எல்லாவற்றையும் பொறுமையுடன் கேட்டவாறிருந்தாள். இந்நாட்களில் ஜூலி சம்பந்தமாக நான் சொன்ன மலரும் நினைவுகளைத் தொகுத்து ‘ஜினோவுக்கு போனில் சொன்ன ஆயிரத் தொரு கதைகள்’ என்ற தலைப்பில் மாபெரும் நூலாக்கலாம்.

நான் இன்னொருவன்போல் ஆகியிருந்தேன். அந்த இன்னொருவனின் முகம் கோரமடைந்திருந்தது. சுழல் காற்றின் நடுவே நின்று எட்டுத்திக்கும் சுற்றியபடி வாள் சுழற்றிக் கொண்டிருக்கின்றான். கைவாள் அயர்வுடன் ஓயும் கணத்தில் திடீரென மண்ணிலிருந்து முளைத்தெழுகின்றனர் எதிரிகள். உறக்கத்திலிருந்தபோது தன் முதுகைத் துளைத்தேறிய குத்துவாளைப் பிடுங்க இயலாதவனாகத் தடுமாறிக்கொண்டிருந்தான். ரத்தம் படிந்த கையோடு அவன் ஓடி மறைந்த பாலைவெளியின் மணற்பரப்பில் அவளுடைய தலைக் கறுப்பைத் தேடுகின்றான். அவன் பார்வையிலிருந்து தப்பிச் செல்லும் விஷம் பதுக்கிய நாகக்கன்னிகை அவள். எப்படிப் பாலருந்துவது, எவ்விதம் விஷங்கக்குவது என எட்டு வருடங்களில் கற்றுத் தேறிய நாகம் தன் பூர்வீகமான புற்றை நோக்கி மறுபடியும் சென்றுவிட்டது.

காற்றுக்கூடப் புக இயலாத நெருக்கங் கொண்டவர்கள் என்ற கூற்றைக் காலம் தன் துடைப்பானால் கூட்டித்தள்ள வெறும் ஒரு கணம் போதுமாயிருந்தது. காற்று திசை மாற்றிய இலவம் பஞ்சு அவன். தன் வாழ்வின் இறுதிப் பகுதியில் தன் தலைமேல் இறங்கிய ஆயுள்காலத் தண்டனையின் கொடூரத்தை எண்ணி அவன் விம்மினான். இடையே வந்த ஒருத்தி அவனுடைய தோட்டத்தின் வண்ண வண்ணப் பூக்களையெல்லாம் ஒன்றுவிடாமல் கொய்து, கிள்ளிச் சிறு சோறு, கறி சமைத்து விளையாடி விட்டுச் சென்றிருக்கின்றாள். அவளுடைய பார்வையில் அவன் இப்போது நில வெடிப்புகள் கொண்ட ஒரு வெற்றுநிலம். அங்கே எந்தப் பச்சையுமில்லை. நெளிந்த மண்புழுக்களையும் கவ்விக் கொண்டு, பருவகாலக்

கனவுடன் பறவைகள் பிறிதொரு தேசம் நோக்கி மேலெழும்பிப், புள்ளியாகி மறைகின்றன.

இன்னொரு வகையில் அவன் எட்டு வருடங்கள் நிழல் தந்த ஒரு மரம். மரங்களின் கனிகளை அறியும் சில பறவை களுக்கு அதன் துயரத்தைப் பற்றி என்ன அக்கறை? இறக்கைகள் தரும் நம்பிக்கையில் அவை இன்னொரு தேசம், இன்னொரு மரம் நாடி உயரப் பறந்து அகல்கின்றன. வெயில், மழை, புயல், வெள்ளம், இடி என எல்லாவற்றையும் தாங்கிப் பல வருடங்களைக் கண்ட மூத்த மரம் இனியும் பாதுகாப்பான தல்ல என்பது பறவைக்குத் தெரிந்திருக்கும். இனி வருங்காலத்தில் இலைகள் உதிர்ந்து, பட்டைகள் உரிந்து ஒரு சொறிநாயின் தோற்றத்தை அந்த மரம் எய்திவிடலாம். அல்லது கடுமையான புயலும் மழையும் இனி வரும் நாளொன்றில் ஒரு மதயானை யைப் போல வீதியின் குறுக்காக அதைச் சரித்துவிடலாம். பறவைகளின் வாசம் தொலைந்த மரம் தன் ஆயிரம் கிளைகளைக் கைகளாய் வான்வரை பரப்பி அரற்றுகின்றது.

குப்புறப்படுப்பவன் முதுகில் கூரான கத்தியை ஓசைப்படா மல் ஏற்றும் கலையைத் தன் மனத்திற்குள் அவள் ஓராயிரந் தடவைகள் ஒத்திகை பார்த்திருக்கக் கூடும். பச்சோந்தி மனத்தின் வர்ணஜாலங்களை அப்பாவிபோல் வாய் விரியத் தூங்கியவன் எங்ஙனம் அறிவான்?

இந்த எட்டு வருடங்கள் அவளை உருமாற்றிவிட்டன. அதிருஷ்டமாலை கழுத்தில் விழுந்த ராஜகுமாரி அவள். மேல் மாடத்திலிருந்துதான் அவள் குனிந்து பார்க்கின்றாள். அவள் சூடியிருக்கும் ஆபரணங்களைப் போலவே மிடுக்கும் திமிரும் அவள் உடம்பில் இந்த எட்டு வருடங்களில் பிரிக்க முடியாத அம்சங்களாகிவிட்டன. அந்தக் பாடகனொருவன் கீழ் வாசலில் நின்று தன் வாத்தியத்தை மீட்டிச் சோகக் கீதமிசைக்கின்றான். உடன் நிற்கும் அவளுடைய தோழியர் அதன் பொருளறியாது இகழ்ச்சியாய்ச் சிரிக்கின்றனர். இவனுக்குச் சிறு புன்னகையையா அல்லது சில்லறைகளையா வீசுவது என ராஜகுமாரி நெடுநேர மாய் யோசிக்கின்றாள். கை நடுக்கத்தில் தடுமாறும் அவனுடைய வாத்தியம் கடிவாளத்திற்கு அடங்காத குதிரைபோல் திமிறு கின்றது. கண் இழந்த பழங்கதையின் நினைவுகள் பணிப்புக் கா ரெனப் படிந்த பாதையில் இருளும் வெயிலும் மழையுமறி யாமல் அவன் ஸ்தம்பித்துப்போய் நிற்கின்றான். அவன் அடுத்த வாசலை நோக்கி நகராமல் அங்கேயே நிற்பது ராஜகுமாரிக்குக் கோபத்தை வரவழைத்துவிடலாம். அவள் சினங்கொண்டு வேட்டைநாய்களை ஏவி விடக்கூடும். முகத்தில் அறைந்தாற் போல் கதவுகள் சாத்தப்படல் நிகழலாம்.

அப்படித்தான் நடந்தது.

அவன் அந்த செய்தியை அறிந்த மாத்திரத்திலேயே பதட்டத்துக்குள்ளானான். பரபரப்படைந்தான். அவன் மனத்தின் ஈரமெல்லாம் ஒரு கணம் வறண்டு வற்றி, உயிர் என்பது காற்றாகிப் பாதத்தின் வழியே இறங்கி வடிந்ததைப் போலவும் உணர்ந்தான். அவன் கையிலிருந்த தொலைபேசி மாத்திரமே அப்போது உயிருடன் இருந்தது.

“ஜூலி... நான் கேள்விப்பட்டதெல்லாம் உண்மையா?”

அவள் அலட்டிக்கொள்ளாமல் மிகவும் சாதாரணமான குரலில் சொன்னாள்.

“யார் உங்களுக்குச் சொன்னது? ஜெயாவா?”

“உண்மையா பொய்யா?”

“உண்மைதான். பாரதிதான் இந்தப் ப்ரொப்பஸலை டிஸைற் பண்ணினாள். மேயில் எங்கேஜ்மென்ட். ஜனவரிக்கு லண்டன் போய்விடுவேன்.”

அவன் அதிர்ந்துபோயிருந்தான்.

“இவ்வளவு காலமும் நாம் பேசிக் கொண்டவையெல்லாம் வெறும் வெற்று வார்த்தைகள் ஆகிவிட்டனவா?”

அவள் தணிந்த குரலில் செயற்கையான இரக்க பாவத்துடன் கூறினாள்.

“அதேயளவு வலி எனக்கும் இருக்கின்றது.”

“நான் உனக்காக இழந்தவைகள் பற்றி நீ அறிவாயா...?”

எதிர்முனையில் மௌனம் நிலவியது. தொடர்பைத் துண்டித்துவிட்டாளோ என்ற ஐயத்துடன் அவன் மீண்டும் ‘ஹலோ’ என்றான்.

அசுவாரஸ்யமான குரலில் அவள் “ஊம்” என்றாள்.

“சென்றவாரம்வரை நீ என்னுடன் பேசிக்கொண்டுதானே இருந்தாய். நான் பணமனுப்பிக் கொண்டுதானே இருந்தேன். இதைப் பற்றி ஒரு வார்த்தைகூட நீ சொல்லவில்லையே. அது ஒரு நம்பிக்கைத் துரோகமாகத் தெரியவில்லையா?” எதிர்முனையில் மீண்டும் மௌனம்.

“ஹலோ!” என்றான்.

“நான் என்ன செய்வது? எனக்கு வேறு வழி தெரிய வில்லை...”

“என்னை ஏன் ஏமாற்றினாய்? நான் உனக்கு என்ன தப்பு செய்தேன்?”

“ஆமாம். என் மீதுதான் தப்பு...”

“அப்படிச் சொன்னால் எல்லாம் சரியாகிவிடுமா? என்னுடைய மனம் படும்பாடு உனக்குத் தெரியுமா? வெளிப்பார்வைக்குத்தான் இது உடம்பு. உள்ளுக்குள் துண்டுகளாகி, துகள்களாகி வெடித்துச் சிதறிக்கொண்டிருக்கின்றேன் ... உனக்கது தெரியுமா?”

அந்தகப் பாடகன் உருகி உருகிப் பாடுகின்றான். ஒரு பசங்காலத்தில் அவனுடைய பாடல்களுக்காக ஏங்கிய ராஜகுமாரியின் காதுகளில் இன்று அது அபஸ்வரமாகக் காதுகளில் கொதி ஈயம்போல் வந்து விழுகின்றது.

“எல்லாவற்றையும் மறந்துவிட உன்னால் முடிகின்றதா?”

“மறக்க முயற்சிப்பேன்.”

“நேரில் வந்து உன்னை ஒரு தடவை நான் சந்திக்கலாமா? புறப்பட்டு நான் வரட்டுமா?”

இதைக் கேட்ட மாத்திரத்தில் அவனுடைய குரலின் தொனி மாறிப் பதட்டத்துடன் இறுக்கமடைந்தது.

“அதற்கு அவசியமில்லை. இது சம்பந்தமாக மேற்கொண்டு பேச ஒன்றுமேயில்லை. எல்லாம் முடிந்துவிட்டது...”

எது முடிந்தது?

எதை முடித்தாய்?

ராஜகுமாரி கோட்டை வாசந்தைவை முடிவிட்டாள். ஆயிரம் யானைகளைக் கொண்டும் அதை இனி இழுத்துத் திறக்க முடியாது. அக்கினித் திராவகத்தைத் தொலைபேசி வழியாக அவன் முகத்தில் வீசிக் கொட்டிவிட்டாள். வியர்வை பெருக்கெடுத்து உடலை நனைத்தது. உடம்பு அதிர்ந்து, நடுங்கிக் கொண்டிருந்தது. உதடுகள் ஒன்றுடன் ஒன்று பொருந்தாமல் துடித்துக்கொண்டிருந்தன. மறுபடியும் அவளுடன் தொலைத் தொடர்பை ஏற்படுத்தி ‘வேசியே’ என அழைத்துப் ‘பணத்துக் காகவோ’ என்னோடு படுத்தாய்’ எனத் தொடங்கி வாய்க்கு வந்தபடியெல்லாம் திட்ட வேண்டும்போலிருந்தது. ஆனால் அவன் நிலைகுலைந்துபோவதையும் ஆத்திரத்தில் தடுமாறுவதையும், அதிர்ச்சியில் உறைவதையும் அவள் உள்ளூர ரசிக்க விரும்பும் ஒருத்தியாக இருக்கலாம். ராஜகுமாரி சவுக்கைச் சொடுக்குகின்றாள். உடல்பூராவும் மண் அப்பிக்கொள்ள

அவன் உருண்டு புரளும் தருணங்கள் அவளுடைய கண்களுக்கு விருந்தாகி, குருரமான சந்தோஷத்தை அளிக்கலாம்.

அவன் தன் அலுவலகத்தின் இரண்டாம் தளத்திலிருந்து குளியலறையினுள் சென்று உட்புறமாகத் தாளிட்டுக் கொண்டான்.

துளிகளாய்த் தொடங்கிய கண்ணீர் பெருக்கெடுத்துக் கன்னங்களை நனைத்தது. கட்டுப்படுத்த இயலாமல் விம்மல்கள் வெளிப்பட்டு ஒரு கட்டத்தில் ஒவென்று வாய்விட்டழத் தொடங்கினான். சதுரங்கத்தின் காய்களைத் திறம்பட நகர்த்துபவன் என்ற பெருமிதம் நொறுங்கிய நிலையில் சதுரங்கத்தின் குழி யொன்றுள் தான் வீழ்த்தப்பட்டுப் பரிதாபமாகக் கிடப்பதை உணர்ந்தான்.

“துரோகி... நம்பிக்கைத் துரோகி...” என அம்பேறி உயிர் பிரியும் தருணத்து விலங்குபோல அவன் முனகினான்.

தான் நிற்பது குளியலறை என்பதையும் தன்னைப் பின் தள்ளி நகர்ந்து செல்லும் காலத்தையும் மறந்துபோயிருந்தான். சற்று முன்பு அவன் பேசிய ஒவ்வொரு வார்த்தையும் விஷம் கக்கும் பாம்புகளாகி அவனைத் துரத்தித் துரத்திக் கொத்தின.

அவனைப் பொறுத்தவரையில் அவனோடு பழகிய நாட்களும் நினைவுகளும் மலையின் உயரச் செல்லும் நெளிவுப் பாதைகளில் வாகனப் பயணத்தின்போது, அடியில் சிறுபச்சைத் திட்டாகத் தெரியும் மலையடிவாரத்துச் சிற்றூர். அவன் ராஜாளி. திரும்பிப் பார்க்க இனி அவளுக்கு நேரமுமில்லை. மனமுமில்லை. மலையுச்சியைக் கடந்து, சிகரங்களைத் தாண்டி ஒரே தாவலில் வான் பரப்பின் கிரஹமொன்றை எட்டிப்பிடித்து, பட்டொளி வீசும் கொடியொன்றை அங்கே ஏற்றப்போகின்றான். ஈவிரக்க மற்ற அரசியின் ரதம் குவிந்துகிடக்கும் சடலங்கள் மீதேறி நகர்ந்து செல்கின்றது.

அவனைப் பொறுத்தவரையில் அடிக்கடி அவனுடன் பகிர்ந்துகொண்ட படுக்கை என்பது நினைவிடம் அல்ல. அவளுடைய பயிற்சி மைதானமாக அது இருந்திருக்கக்கூடும். காதல் மயக்கத்தில் அவனுடன் பேசிய வார்த்தைகளெல்லாம் ஜமுக்காளத்தை உதறி விரித்த அடுத்த கணத்திலேயே உதிர்ந்து போயிருக்கவும்கூடும். ஒரு மின்னல் வெட்டில், மாயநதி யொன்றின் சுழிப்பு தேவதையை மோகினியாகவும் காதலைச் சாகசமாகவும் மாற்றி விடுகின்றது. அவன் சதையின் சிலைபோல் குளியலறையில் உறைந்துபோயிருந்தான்.

சாகசத்திற்கும் துரோகத்திற்கும் தந்திரத்திற்கும் அவன் பலியாகிவிட்டானா? வரலாற்றுப் புத்தகத்தில் பல நூற்றாண்டு களாகப் புரட்டப்படும்; பக்கங்களுக்குள் அவனும் ஒரு நகங்கிய பூச்சியா? சிறு செம்பு முலைகளும் குதிரை அசைவு பிருஷ்டங்களும் நிலை கொள்ளாமல் சிறகடிக்கும் பட்டாம்பூச்சி விழிகளும் நிகழ்த்திய 'சாதனைகளுக்கு' சாட்சியங்களாக வரலாற்றின் பூர்வீக நெடும்பாதையில் கழன்று வீழ்ந்த கிரீடங்களும் இடையை விட்டு நழுவின உடைவாட்களும் கவிழ்ந்த சிம்மாசனங்களும் கேட்பாரற்ற பொருட்களாக அநாதரவாகக் கிடக்கின்றன.

அவன் குழாய்த் தண்ணீரைத் திறந்து கைகளில் அள்ளி முகத்தில் அடித்தான். கழுவினான். மேலும் மேலும் கழுவினான். கண்கள் சிவந்துபோயிருந்தன. முகம் சற்று ஊதிப்போயிருந்தது.

கண்ணாடியில் தெரிந்த தன் முகத்திடம் அவன் மெல்லிய குரலில் கேட்டான். "துன்பங்களைத் தேடி, துன்பங்களுடன் வாழ்வதில் உனக்கு அவ்வளவு விருப்பமா? அளவற்ற அன்பு துன்பத்தைக் கொண்டுவந்து சேர்க்கும் என்பது உனக்குத் தெரியாதா?"

"எனக்குத் தெரியாது. நான் அந்தளவு புத்திவானோ தந்திர சாலியோ அல்ல."

"அவரவர் தங்கள் இலக்குகளை நோக்கி விரைந்து கொண்டிருக்கின்றார்கள். நீ ஒரு நாடோடிபோல் ஏன் நிலை கொள்ளாமல் அலைந்து கொண்டிருக்கின்றாய்?"

"நீ என்னை நாடோடி என்கின்றாய். ஆனால் பலருக்கோ நான் ஒரு குற்றவாளி."

"விதிக்கப்பட்ட பாதையை மறுத்துப் புறம்பாகச் செல்கின்றவன் குற்றவாளிதான்."

கண்ணாடியில் தெரிந்த அவனிடம் இவன் ஆத்திரத்துடன் கேட்டான்.

"குற்றங்களைத் தீர்மானிப்பவர்கள் எந்த உத்தமர்கள்? அவர்கள் யார், என் வாழ்க்கை குறித்துக் கட்டளையிட?"

"நீ குற்றவாளி மட்டுமல்ல. உன் பலவீனங்களை மறைத்து, பலதும் பத்தும் பேசி மண்ணுக்குள் தலை புதைக்கும் தீக்கோழி."

"தீக்கோழியான இந்தக் குற்றவாளிக்குக் கருணை காட்டுங்கள் கனவானே. ஒன்று கேட்கலாமா? நீங்கள் சொல்கின்றீர்களே குற்றம். அதை நான் மட்டுந்தானா செய்தேன்? அவளும் இதன் பங்குதாரர் அல்லவா?"

கண்ணாடி முகம் ஏளனமாகச் சிரித்தது.

“ஆண்களின் இந்த உலகத்தில் பெண்களுக்கு சில அற்பச் சலுகைகள் உண்டு. மன்னிப்பு உண்டு. அவர்கள் அபலைகள். ஆண்களால் வஞ்சிக்கப்படுபவர்கள். அப்பாவிகள். அவர்களுக்குத் தருணம் கிட்டும்போது இப்படித்தான் திருப்பித் தாக்குகின்றார்கள்...”

“நான் வஞ்சகனா? கெட்டவனா?”

“இல்லை... நீ ஒரு கோமானி. அவளுடைய சர்க்கஸ் கூடாரத்தில் பல்படியடித்துக் காட்டிய கோமானி.”

அவன் பற்களைக் கறுவியபடி, “I am not a joker” என முணுமுணுத்துக்கொண்டான். கதவைத் திறந்து கொண்டு வெளியே வந்தான். தூரத்தே தெரிந்த மைதானத்தில் கிரிக்கெட் சுற்றுப்போட்டி நடந்து கொண்டிருந்தது.

இரண்டாம் தளத்தில் அடுக்கப்பட்டிருந்த கோப்புகள் யாவும் அவளுடைய பொய்களால் நிரப்பப்பட்டிருப்பதைப் போல தோன்றியது.

அவன் கீழ்த்தளத்தை அடைவதற்காக ஒவ்வொரு அடியாக எடுத்துவைத்துப் படிகளில் இறங்கிக் கொண்டிருந்தான். பாதாளத்தையோ அல்லது நரகத்தையோ நோக்கி அந்தப் படிகள் நீண்டு, தன்னை இட்டுச் செல்வதுபோல் தோன்றிற்று. அவன் என்னைப்போல் ஆகியிருந்தான்.

என் இடது புற நெஞ்சிலிருந்து சுள்ளென ஒரு வலி தாக்கியது. நெஞ்சினுள்ளே முரட்டுக்கரமொன்று நுழைந்து பிசையத் தொடங்குவதுபோலிருந்தது. என் முகம் கோரமடையத் தொடங்கியது.

அந்த இன்னொருவன் நானாகியிருந்தேன்.

சக்கரநாற்காலியில் என்னை அமரவைத்தபோதே நான் பாதி இறந்துவிட்டேன். தொள தொளவென்றிருந்த பைஜாமாவொன்றை எனக்கு அணிவித்திருந்தார்கள். என் முகத்தில் உருவாகியிருந்த மரணக் களையைக் கண்ணாடி பாராமலேயே யூகிக்கக்கூடியதாக இருந்தது. கண்ணாடி ஜன்னல்களின் பனிப்பெரு மூச்சின் ஈரலிப்புக்குக் கீழே, மஞ்சள் வெளிச்சத்தில், ஆஸ்பத்திரி மையத்தில் வரிசையாக நிறுத்தப்பட்டிருந்த வாகனங்கள் கீழே மங்கலாகத் தெரிந்தன. கூரான விளிம்புகள் கொண்ட சீருடைகளுடன் தாதியர் குறுக்கும் நெடுக்குமாகத் திரிந்தனர். காலை வெளிச்சம் மெல்ல மெல்லப் பரவிக் கொண்டிருந்த அந்த வேளையில் என் மனம் இருண்டு போய்க்கிடந்தது. எந்த இறைவனையும் நினைத்து ஒரு சிறு சுடரைக்கூட ஏற்றிப் பார்க்க சக்தியற்றவனாக, வெறுமையின் குரல்வளை நெருக்குதலில் ஸ்தம்பித்துப் போயிருந்தேன்.

எல்லாமே என்னை மீறிச் செல்கின்றன. முன்னே செல்லும் கரிய ராட்சச விலங்கொன்றின் பின்னங்காலில் கட்டப்பட்டிருக்கும் கயிறொன்றில் பிணைக்கப்பட்டு நான் இழுபட்டுச் செல்கின்றேன். மேடு... பள்ளம், வனாந்தரம், முட்புதர்கள், நீர் நிலை, மலைக்குன்று என இழுபட்டுச் செல்லும் என் உடல் இப்போது எனக்குரியதல்ல. என் முன்னே பேரோசையுடன் காலடி களைப் பூமியில் இறக்கி புழுதி கிளப்பி ஓடிக்கொண்டிருக்கும் அந்த விலங்கினுடையது. 52 வருடங்களின் ஆட்ட பாட்டங்கள் எல்லாம் என்னுடன் சேர்ந்து ஒரு சக்கர நாற்காலியினுள் ஒடுங்கிப்போய்க் கிடந்தன.

ஆஸ்பத்திரிப் பணியாள் சக்கர நாற்காலியில் இருந்த என்னைத் தள்ளிக்கொண்டு செல்ல ஆரம்பித்தான். என்னுடைய மனைவி யசோதாவும் உறவுக்காரப் பையன்கள் இருவரும் சக்கர நாற்காலியை ஒட்டியபடி வந்துகொண்டிருந்தார்கள். பயத்தையும் துயரத்தையும் மறைக்க யசோதா எவ்வளவுதான் முயற்சியெடுத்தபோதும் கண்கள் அவற்றை சாத்தியமில்லாமல் ஆக்கிக்கொண்டிருந்தன. குகைவாயிலைத் திறக்கும் மந்திரத்தை உச்சரிப்பவர்கள்போல் லிஃப்டின் முன்னால் சிறிது நேரம் காத்து நின்றோம். லிஃப்டின் கதவுகள் பிளந்து விரிந்ததும் நாங்கள் உள்ளே நுழைந்தோம். லிஃப்ட் இயக்குபவன் இரண்டாம் இலக்கப் பொத்தானை அழுத்தியதும் மேல் நோக்கிய அம்புக்குறியொன்று மஞ்சள் நிறத்துடன் ஒளிர்ந்தது. மேலே உயர்ந்து சென்றுகொண்டிருந்தோம்.

அசாதாரண மெளனம் நிலவிய அந்த நிமிடங்களில் நான் என் கைபேசியை ஏக்கத்துடன் பார்த்துக்கொண்டிருந்தேன். மரணத்தின் முன்னர் அவளிடமிருந்து வரும் அழைப்புக்காக அல்லது பல்லி கீச்சிடுவதைப் போன்ற ஓசையுள் ஒளிந்திருக்கும் குறுஞ்செய்திக்காக என் உள்ளங்கை பொத்தி வைத்திருந்த அந்தக் கருவியை நம்பிக்கொண்டிருந்தேன். மரண தண்டனையை ரத்தாக்கும் முடிவுடன் கடைசி நேரத்தில் குதிரையில் விரைந்து வரும் தூதனின் கையிலிருக்கும் ஓலையின் தீர்மானத்தை அந்தக் கைபேசி தன்னுள்ளே ஒளித்து வைத்துக்கொண்டு விஷமத்துடன் மெளனம் சாதிப்பதாக எனக்குத் தோன்றியது. ஆனால் கடைசி நேர அதிசயங்கள் எவையும் நிகழ்வதற்கு அவகாசத்தை நீடிக்காமல் லிஃப்ட் திறந்துகொண்டது. இரண்டாம் தளத்திலுள்ள சத்திர சிகிச்சைக் கூடம் நோக்கி நீண்ட விறாந்தை வழியாக எனது சக்கர நாற்காலி விரைந்து முன்னேறிச் சென்றது. எதிர்ப்படுவோர் எல்லோரும் பரிதாபமான முகபாவனையுடன் என்னைக் கடந்து சென்றனர். சத்திர சிகிச்சைக் கூடத்தின் அகன்ற கதவுக்கு முன்னே நான் அமர்ந்திருந்த சக்கர நாற்காலி சற்றுத் தாமதித்து நின்றது. அர்த்தமற்றது எனத் தெரிந்திருந்தும் நான் கடைசி நேரம்வரை கொண்டிருந்த நம்பிக்கையைக் கைவிட்டு என் கைபேசியை யசோதாவிடம் ஒப்படைத்தேன்.

சத்திர சிகிச்சைக் கூடத்துள் நுழையும் நான் உயிருடன் திரும்பி வருவேன் என்பதற்கு எந்த உத்தரவாதமுமில்லை. அதை ஒத்துக்கொண்டு அங்கே தந்த பத்திரத்தில் கையெழுத்திட்டேன். கதவுக்கு அப்பால் நின்ற யசோதாவும் உறவுக்காரப் பையன்களும் என் பார்வையிலிருந்து மறைந்துவிட்டார்கள். இருண்டு போய்க்கிடந்த மனத்தில் எல்லோருடைய ஆறுதல்

வார்த்தைகளும் ஆங்காங்கே நட்சத்திரங்கள்போல் மின்னின. எல்லா ஆறுதல் வார்த்தைகளும் ஒரு கட்டத்தில் பிரியாவிடைக் கான கைகுலுக்கல்கள்போல் ஆகிவிடுகின்றன.

ஊரிலிருந்து ஆஸ்பத்திரிக்கு வரும் வழியில் காகித நகர் ரயில் நிலையத்தின் அருகே வைத்து எஸ்.எல்.எம். சந்தித்தார். புழுதி மணத்தைக் கிளறிவிடும் மழை, விரால் மீன் கருவாடு, மதினிமார்கள், மாட்டுப்பட்டி, மரஞ்செடி கொடிகள், புதிய புத்தகங்கள் பற்றியெல்லாம் ஏற்ற இறக்கங்களுடன் பெண்களுக்கே யுரிய லாவகமான கதை சொல்லும் பாணியுடன் கொட்டித் தீர்க்கும் எஸ்.எல்.எம். அப்போது துயரத்தில் தோய்ந்துபோயிருந்தார். குரல் கம்மிப்போயிருந்தது. நம்பிக்கையூட்டும் வார்த்தைகளை அவர் பன்னீர்போல் தெளிக்க முயன்றாலும் அது ஒரு சம்பிரதாயபூர்வ பிரியாவிடை உரையின் உலர்ந்துபோன சொற்களாகவே என்னுள் இறங்கின. அவருடைய தேறுதல் வார்த்தைகள் என் காதுகளை நிரப்பக்கூடாதென்றோ என்னவோ அந்தக் காலைநேரத்துக் கண்ணாடி ரயில் பெரும் ஆரவாரத்துடன் ரயில் நிலையத்திற்கு வந்து சேர்ந்தது. நான் காரில் மறுபடியும் ஏறுமுன்னர் அவர் என்னைக் கட்டித் தழுவினார். வானத்தை வெறித்துப் பார்த்தபடி நான் அவரிடம் விடை பெற்றேன்.

ஜினோ, அடிக்கடி தொலைபேசி மூலம் யசோதாவிடம் என் நலம் பற்றி விசாரித்ததாக அறிந்தேன். நான் ஏன் படுக்கையில் வீழ்ந்தேன் என்பது அவளுக்குத் தெரியும். சூரியன் கடலில் தலைகுப்புற வீழும் அந்தியிலா எனது பரிச்சயம் கிட்டியிருக்க வேண்டுமென அவள் துயருற்றிருக்கக்கூடும். சந்திக்காமலே போயிருந்தால் அவளைப் பொறுத்தமட்டில் என் மரணம் வெறுமனே ஒரு தகவல்; 'ஒன்றுக்கு நான்கு' அளவுக் காகிதத்தில் என் புகைப்படத்துடன் வெளியாகும் ஒரு மரண அறிவித்தல்; கறுப்பு எழுத்துகளுடன் காற்றில் படபடக்கும் ஒரு வெள்ளைப் பதாகை ஓட்டோவின் ஒலிபெருக்கி வழியாகக் காற்றில் கலந்து, கரைந்து, மறைந்துபோகும் ஓர் இறப்பு பற்றிய வெற்றுச் சொற்கள்; இப்போதோ என் மரணம் ஒரு சாவீட்டு சந்தனக் குச்சியின் புகையாக அவளுடைய நாசித் துவாரங்களில் ஊர்ந்து, ஊடுருவிக் கொஞ்சக் காலத்திற்கு ஹிம்சிக்கப்போகின்றது.

டொக்டர் கலா ஒவ்வொருநாளும் என்னுடைய உடல்நிலை பற்றிக் கேட்டறிந்துகொண்டேயிருந்தா. நான் உள்நூர் ஆஸ்பத்திரியில் உடனடியாகச் சேராமல்விட்டதில், சிகரெட்டை இப்போதும் நிறுத்தாமல் இருந்ததில் அவளுக்கு என்மீது கோபம்... கவலைக்கிடமான என்னுடைய உடல்நிலை குறித்து நான்

தெளிவின்மையுடனும் அக்கறையில்லாமலும் இருக்கின்றேன் என்பது அவளுடைய மனக்குறை.

அருட்சகோதரர் லூஷியன் நாள் தவறாமல் என்னைத் தொலைபேசியில் அழைப்பார்.

“தம்பி எப்படி இருக்கிறீர்கள்?”

தான் கலாபூஷணம் பட்டம் உட்பட இந்தத் தேசத்தின் உயர்ந்த விருதுகள் பெறுவதைப் பார்க்காமலேயே நாள் உயிர் நீங்கப்போகிறேன் என்பதில் அவருக்குப் பெரிய மனக்குறை. எனக்கு நெஞ்சுவலி வந்த மறுநாளே ஆறு கிலோ மீட்டர் தொலைவிலிருக்கும் முஸ்லிம் கிராமமொன்றுக்கு அவர் என்னை வற்புறுத்தி ஆட்டோவில் அழைத்துச் சென்றார். ஏற்கனவே அவருக்கு அறிமுகமான, அதிசயங்கள் நிகழ்த்தும் ஜின் ஒன்று அங்கே இருப்பதாக அவர் சொன்னார். நாள் அப்போதிருந்த மனநிலையில் ஜின்னுடன் மட்டுமல்ல பேய், பிசாசு, காட்டேரி, மோகினி என அனைத்துடனும் பேச்சுவார்த்தை நடத்தத் தயராகவே இருந்தேன்.

நாங்கள் போனது காலை எட்டு மணிக்கு. அந்த வேளையிலேயே வளவெங்கும் ஆட்கள் திக்குத் திக்காகக் கூடி நின்றார்கள். அருட்சகோதரரின் செல்வாக்கால் ஜின்னைத் தரிசிக்கும் வாய்ப்பு பத்தே நிமிடங்களில் எங்களுக்குக் கிடைத்துவிட்டது. மாயாஜாலக் காட்சி பார்க்கும் மனோ நிலையில் நானும் பக்திப்பரவசத்துடன் அருட்சகோதரர் லூஷியனும் மூடப்பட்டிருந்த கதவைத் திறந்து கொண்டு உள்ளே நுழைந்தோம். நாள் கற்பனை பண்ணிச் சென்றது தாடி வளர்த்த, தலைப்பாகை சூடிய, மணிமாலை அணிந்த, நீண்ட அங்கவஸ்திரமும் பச்சைச் சால்வையும் கொண்ட ஓர் உருவத்தை கல்லூரியை விட்டு நீங்கிக் கொஞ்சக் காலமே கழிந்திருக்கக் கூடிய பருவத்தில் அந்த ஜின் இருந்தது. நீளக் காற்சட்டையும் சட்டையும் அணிந்து கட்டிலில் சப்பணமிட்டு கம்பீரத்துடன் அமர்ந்திருந்த ஜின் அது.

அது என்னை ஏறிட்டுப் பார்த்துவிட்டு தன் கையிலிருந்த கோலொன்றின் ஒரு முனையைப் பற்றிக் கொள்ளும்படி சொன்னது. அதன் மறுமுனை ஜின்னின் கையில் இருந்தது. புரியாததொரு மொழியில் உச்சாடனம் செய்துவிட்டு ஜின் என்னிடம் கேட்டது.

“வயது?”

“ஐம்பத்து இரண்டு.”

“தொழில்?”

“நிதி நிறுவனமொன்றின் முகாமையாளர்.”

சற்று நேரம் கண்களை மூடித் தியானத்தில் ஆழ்ந்த ஜின்னின் உதடுகள் மறுபடியும் பிரிந்து விளங்காத வார்த்தைகளை முணுமுணுத்தன.

“உங்களுக்கு எதிரிகள் யாராவது இருக்கிறார்களா?”

“எனக்குத் தெரிந்து இல்லை.”

“அதுதான் இப்போது உங்களுக்குள்ள பிரச்சினை. உங்கள் வளர்ச்சிமீது பொறாமை கொண்டவர்கள் தான் உங்களுடைய எதிரிகள். அந்தக் கண்திருஷ்டிதான் உங்களை இப்படியெல்லாம் ஆட்டிப்படைக்கின்றது. எதிலும் ஓர் எரிச்சல்... சாப்பாட்டில் ஆர்வமிருக்காது. கண்காணாத தேசத்திற்கு ஓடிப்போய் நாடோடி போல் அலைவோமா எனத் தோன்றும்... சரிதானே?”

ஜின்னைத் திருப்திப்படுத்தும் நோக்கத்தோடு நான் “ஆம்” என்றேன்.

“இது உங்களுக்குப் பெரியளவில் பாதிப்பொன்றையும் கொண்டுவரப்போவதில்லை. நான் ஓதித் தருகின்ற தண்ணீரை மூன்று நேரமும் ஒரு வாய் குடித்துத் தலையில் தெளிக்க வேண்டும். ஒரு வாரம் கழித்து மறுபடியும் என்னை வந்து சந்தியுங்கள். சந்திக்கும்போது உங்கள் வீட்டுத் தண்ணீரையும் ஒரு போத்தலில் எடுத்து வர வேண்டும்.”

ஜின் ஒரு போத்தல் நிறையத் தண்ணீர் தந்தது. ஜின்னிடம் அப்போது அருட்சகோதரர் தன்னைப்பற்றி பவ்யமாகக் கேட்டார்.

“கலாபூஷணத்தைத் தவிர வேறு பட்டங்கள், விருதுகள் எதிர்காலத்தில் எனக்குக் கிடைக்க வாய்ப்புகள் உண்டா?”

“சகலகலா வல்லவ, சாண்டில்ய, தேசமான்ய விருது கிடைக்க சந்தர்ப்பம் உண்டு.”

அந்த குறிப்பிட்ட விருதுக்காக இன்னொரு போத்தல் தண்ணீரை ஜின் வழங்கும் என நான் எதிர்பார்த்தேன். ஆனால் அப்படி எதுவும் நடக்கவில்லை. வணக்கம் தெரிவித்து விட்டு ஜின்னிடம் விடைபெற்றுக்கொண்டு ஆட்டோவை நோக்கி வந்தோம். வரும் வழியில் என் மனவோட்டத்தைப் புரிந்து கொண்டவர்போல அருட்சகோதரர் சொன்னார்.

“ஜின் ஏதோ மனக்குழப்பத்தில் இன்றைக்கு இருக்கின்றது. சரியான நேரையை அறிந்து அது சொன்னதாகத் தெரியவில்லை.”

நான் புன்னகைத்துவிட்டு மௌனமாக இருந்தேன். வீட்டுக்கு வந்ததும் முதல் வேலையாக ஜின் மந்திரித்துத் தந்த தண்ணீரை முற்றத்தில் நின்ற ரோஜாச் செடிக்கு ஊற்றி விட்டேன். அது செழித்து வளர்ந்திருக்கின்றதா அல்லது வாடி வதங்கி பட்டுப் போய்விட்டதா என்பதை உயிர் பிழைத்து வீட்டுக்குப் போனால்தான் இனி அறிய முடியும்.

லண்டனிலிருக்கும் தம்பிகள் நாளாந்தம் என்னோடு தொலைபேசியில் பேசினார்கள். அவர்களுடைய முன்னோடியோ வழிகாட்டியோ நான் அல்ல. என்னை அவர்கள் நேசித்தார்கள் என்பதன் அர்த்தம் என்னுடைய செய்கைகளையும் கண்முடித்தனமாக ஆதரித்தார்கள் என்பதல்ல. முக்கியமாக நான் சிகரெட் குடிப்பதில் அவர்களுக்கு இஷ்டமில்லை. ஆனால் வெளியிலிருந்து அவர்கள் அவ்வப்போது அனுப்பும் பொதியில் Jack Daniels விஸ்கிபோத்தல்களும் Benson & Hedges சிகெரட் பக்கெற்றுகளும் இருக்கத் தவறுவதில்லை. ஆரோக்கிய வாழ்வைக் கடைப்பிடித்து எந்தக் கோட்டையில் ஏறிக் கொடியேற்றப்போகின்றேன் என எனக்குப் புரியவில்லை.

இளையவனின் மனைவி “நீங்கள் எங்களுக்கு அப்பா மாதிரி” என்றதும் நான் உணர்ச்சிவசப்பட்டு பேச்சு மேலே வராமல் அப்படியே கைப்பேசியுடன் மௌனமாகிவிட்டேன். அவள் என்மீது கொட்டிய பரிவால் ஏற்பட்ட ஸ்தம்பிதமல்ல அது. நான் அவ்வளவு கிழவனாகிவிட்டேனா என்ற அதிர்ச்சியின் விளைவால் ஏற்பட்ட உறைநிலை அது. சத்திர சிகிச்சையின் இலகு தன்மை குறித்துத்தான் கடந்த இரண்டு நாட்களாக அவர்கள் எல்லோருமே போதித்துக்கொண்டிருந்தனர். முத்தாய்ப்பாக ‘சிகெரட்டை விட்டுவிடுங்கள் இனி’ என்று சொல்வார்கள். நான் அப்படி ஒன்றும் பயங்கரமான சிகெரட் பிடியன் அல்ல. நாளொன்றுக்கு அதிகமாகப் போனால் ஐந்து. அதுவும் இரவில் மட்டும்.

நஸார் ஒவ்வொரு நாளும் மாலைவேளைகளில் என்னை வந்து ஆஸ்பத்திரியில் சந்தித்தார். தொலைபேசி உரையாடல்களை மட்டும் நம்பியிராமல் என்னுடைய மனத்துக்குத் தெம்பூட்டி, சத்திர சிகிச்சை பற்றிய சந்தேகங்களைப் போக்கி மனவலுலுட்டும் பணியை என் தம்பிகள் அவரிடம் ஒப்படைத்திருந்தார்கள்போலும். இந்த சத்திர சிகிச்சை பற்றி அவர் விபரிக்கும் பாணியைப் பார்க்கும்போது ‘ஆஹா, அல்வா சாப்பிடுவதுபோல் அப்படி ஒரு இன்ப அனுபவமா அது?’ என எண்ணத் தோன்றும்.

இதோ, வெளியுலகத்துடனான என்னுடைய சகல தொடர்பு களும் துண்டிக்கப்பட்டுவிட்டன. பச்சை அங்கியணிந்து, கண்கள் மாத்திரம் வெளியே தெரியும் விதத்தில் டொக்டர்கள் என்னருகில் நிற்கின்றார்கள். இதில் யார் டொக்டர் தயானந்த மூர்த்தி, யார் டொக்டர் ருத்ரகுமார்? எல்லோரும் சீருடையணிந்த சிப்பாய்கள்போல் எனது அடையாளம் காணும் திறனை சோதித்துக்கொண்டிருந்தனர்.

குளிநுட்டியிலிருந்து பரவிய சீதளம் என் வெற்றுடம்பை நடுங்க வைத்துக்கொண்டிருந்தது. இரண்டு பெண் வைத்தியர்களும் தாதியர்களும் அங்கே இருந்தமை எனக்கு மிகுந்த கூச்சத்தைத் தந்தது. ஆனாலும் அவர்களுக்கோ என்னுடைய பக்கிரிக்கோலம் ஒரு பொருட்டாகவே தோன்றவில்லை. என் அந்தரங்க உறுப்பை மறைத்துக் கொள்ள சிறு துணியொன்றைக் கருணையுடன் வழங்கியிருந்தார்கள் (என் ஆணுறுப்பை இழுத்து வைத்து அறுக்க லண்டன் முரட்டுக்காளைக்கு வாய்ப்பான தருணம் இதுதான்.) டைனோசர் போன்றிருந்த வெள்ளை நிறக்கருவியொன்றின்கீழ் நெஞ்சை நெருக்கியவிதமாக நான் மல்லாந்து படுத்திருந்தேன். நாலாபுறமிருந்தும் வயர்கள் என் உடலில் பொருத்தப்பட்டன. வலது புறமிருந்த டொக்டர் எனது வலது கையைப் பற்றிக்கொண்டார். அவர் என்ன செய்துகொண்டிருந்தார் என்பதைத் திரும்பிப் பார்க்க நான் விரும்பவில்லை. வலது மணிக்கட்டில் லேசாகத் தொடங்கிய வலி சற்று அதிகரிப்பதுபோல் தோன்றவே மெல்லத் திரும்பிப் பார்த்தேன். டொக்டர் என் மணிக்கட்டில் துளையிட்டுக் கொண்டிருந்தார்.

கை வழியாக மெல்லிய பாம்பொன்று ஊர்ந்து ஊர்ந்து முன்னேறுவது போலவும் லேசான சூட்டைக் கொண்ட திரவமொன்று என் நெஞ்சறையின் உட்கவரில் விசிறியடிக்கப் படுவதையும் உணரத் தொடங்கினேன். பல நூறு மெல்லிய மயிர்த்துளை வேர்களின் நெளிவுடன் என் இதயம் துடித்துக் கொண்டிருப்பது இடது பக்கமிருந்த மொனிட்டரில் தெரிந்தது. டொக்டர் ஒரு சூத்திரதாரியைப் போலத் தன் கையைப் பல திசைகளிலும் அசைத்து, அசைத்து என் குருதிப் பாதையின் அடைப்புகளை அகற்றுவதற்கு முயன்றுக்கொண்டிருந்தார். பாத்திரத்தின் கறையைத் தேய்த்து நீக்குவதுபோல அவர் செய்கைகள் இருந்தன நான் சொறியக்கொடுத்த மாடு போலவும் காகங்களுக்காக வாயை ஆவென்று வைத்திருக்கும் ஆற்றங்கரை முதலைபோலவும் படுக்கையில் கிடந்தேன்.

எல்லாமே சுமுகமாகப் போய்க் கொண்டிருப்பதாகத் தான் நான் எண்ணிக் கொண்டிருந்தேன். சிகிச்சை நடைபெற்றுக்

கொண்டிருந்த வேளையில், ஒன்றரை மணித்தியாலத்தின் பின் பேராபத்தொன்றை நான் சந்தித்தேன். குருதிப்பாதையில் எதிர்பாராதவிதமாக சேதமேற்பட்டு ரத்தம் பீறிட்டுப் பெருகத் தொடங்கிவிட்டது. தலையின் கிறுகிறுப்பைத் தொடர்ந்து, என் கண்களை இருள் கவ்வத் தொடங்கிய அந்த வேளையிலும் டொக்டரின் வெளுப்படைந்த முகத்தை நான் அவதானிக்கத் தவறவில்லை.

சத்திர சிகிச்சைக் கூடத்தில் பரபரப்பான நிலைமை தோன்றிவிட்டது. டொக்டர்கள் இருவரும் அங்குமிங்குமாக விரைந்து தாதிமாருக்குக் கட்டளை மேல் கட்டளையாகப் பிறப்பித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். சத்திர சிகிச்சைக் கூடத்தினுள் புதிதாக இரண்டு இந்திய டொக்டர்கள் நுழைந்தனர். என்னுடைய இரண்டு தொடைகளிலும் ஊசி மருந்தேற்றினார்கள். நெஞ்செலும்பு சந்திக்கும் மையத்தில் துளையிட்டு, சிறு குழாயொன்றை உட்செலுத்தி இரத்தத்தை வெளியேற்றும் முயற்சியில் இறங்கினார்கள். வலியால் நான் துடித்துக்கொண்டிருந்தேன். வயதான இந்திய டொக்டர் சைகை மூலம் என்னைக் கவலைப்படாதிருக்குமாறு தெரிவித்தார். ஆனால் மரண வாசலில், கிணற்று விளிம்பில் நான் தள்ளாடுகிறேன் என்பது எனக்குத் தெரிந்திருந்தது.

நான் இறந்தால் என்ன நடக்கும் என அப்போது யோசித்துக் கொண்டிருந்தேன். என்கூட வந்த மனைவி பிணமான என்னுடன் ஊருக்குத் திரும்ப வேண்டியிருக்கும். முதலாவது மனைவியின் வீட்டில் கிடத்தப்பட்டிருக்கும் என் பிணத்தைப் பார்ப்பதற்கு வர இரண்டாவது மனைவி தயங்கக்கூடும். மனப் பாரத்தையெல்லாம் இறக்கிவைக்க அன்றைய பொழுதில் விவிலிய நூலில் அவள் தஞ்சம்டையக் கூடும். அதன் சில பக்கங்களிலாவது கண்ணீர்த் துளிகள் விழாமலிருக்காது. பனியின் தூவலை எப்போதும் தாங்கிய பசும்புல்வெளி நாட்களின் நினைவை எவரால் ஒரேயடியாகத் துறந்துவிட இயலும்? இருந்தாலும் சேர்ந்து வாழ்ந்த சொற்பக் காலத்தை எண்ணி மௌனமாகவேனும் அழாமல் இருக்கமாட்டாள்.

குழந்தைகளில் மூத்தவளுக்கு அதிர்ச்சியாக இருக்கும். மௌனத் திரையொன்று நடுவே தொங்கி அசைந்துகொண்டிருந்தாலும்கூட அவள்மீது ரகசியமாக நான் அன்பைக் கொட்டி வைத்திருந்தேன். ஆம்பலை நீக்கிப் பார்த்தால் தெரியும் நீரின் ஆழம் அது. கடைசிப் பிள்ளைகள் இருவரையும் பொறுத்த மட்டில் நான் ஒரு 'வந்து போகின்றவன்.' வாரியணைக்க என் கைகள் உயர்ந்ததுமில்லை. அவர்கள் அதற்கு இடம் தந்ததுமில்லை. அப்பா பாத்திரம் ஏற்காத இந்த அப்பாவிடம்

அவர்களுக்கு ஒட்டுதல் ஏற்படாமல் போனதில் வியப்பில்லை. அவர்கள் ஒரு வழியைத் தேர்ந்தெடுத்து அதன் வழியே சென்று கொண்டிருப்பவர்கள். நான் அவர்களுடைய பாதையில் எதிர்ப் படுவது குறித்தோ பின்தொடர்வது பற்றியோ அவர்களிடம் எந்த சலனமுமில்லை.

ஜூலிக்கு என் மரணம் மாபெரும் விடுதலையைத் தந்து விடும். மேலும் மேலும் பொய்களைக் கூறும் அவசியம் அவளுக்கு நேராது. கடவுள் வழங்கிய தண்டனை என்றுகூட அவள் சொல்லக்கூடும். இறுதியில் பொய்மைதான் எப்போதும் வெற்றிக் கொடி நாட்டுகின்றதோ? அவள் முட்டாள்களாக்கிய ஆண்களின் பட்டியலில் மேலும் ஒருவனாகவும் சாகடித்தவர் வரிசையில் முதல்வனாகவும் ஆகிவிடுவேன்.

நான் திறக்காமலேயே விட்ட பல புத்தகங்களை இனி யார் படித்து முடிக்கப்போகின்றார்கள்? நான் வாங்கிக் குவித்த DVDகளின் கதி இனிமேல் என்னவாகும்? நான் வீடு திரும்புவதை வாசலில் படுத்தபடி காத்துக்கொண்டிருக்கும் என் செல்ல நாய்களின் முன்னால் மாலைவேளைகளில் இனி யார் தோன்றப்போகின்றார்கள்?

ஊசி முனை மெல்ல நழுவி மேலெழ, சுழன்றுகொண்டிருந்த இசைத்தட்டு ஓயத் தொடங்கும் ஓர் காட்சி மனத்தில் தோன்றுகின்றது. நீலம்... ஊதா ... மஞ்சள் என மாறி மாறி வர்ணங்கள் இருண்ட வெளியில் தோன்றி மறைகின்றன. மரணத்தின் அழைப்பொலியை எழுப்பியபடி காதுகளினுள் சிள் வண்டுகள் உள்நுழைகின்றன.

என் நினைவு மெல்ல மெல்ல மங்கிக்கொண்டிருந்த அந்தத் தருணத்திலும் எல்லாவற்றையும் உதறித் தள்ளிவிட்டு மேலெழுந்து வருவதற்கு என் மனம் பலமான கயிறொன்றை நாடுவதைப்போலிருந்தது. என் வலிகள், சொல்ல நினைத்தவை, எழுத எண்ணியவை எல்லாமே என்னுள் புதைந்து, என்னுடன் அவையும் மண்ணில் புதைந்து மட்கிப்போய் இடுகாட்டின் பட்டிப்பூக்கள் மாத்திரம் மௌனசாட்சியங்களாய் எஞ்சிக் காற்றுக்குத் தலையசைக்கும் அவலநிலைதான் எனக்குக் கடைசியில் மிச்சமோ என்னவோ?

ஆனால் கைப்பிடியிலிருந்து கயிறு நழுவிச் சென்று கொண்டேயிருந்தது. குரல்களை மாத்திரம் காதில் வாங்கிக் கொண்டிருந்த நான் ஒரு கணத்தில் பூரணமான இருளில் ஆழ்ந்தேன்.

நான் கண்விழித்தபோது முற்றிலும் புதியதொரு சூழலில் இருந்தேன். எனக்கு அறிமுகமான முகங்கள் எவையுமில்லை. படுக்கையொன்றில் கிடத்தப்பட்டிருந்தேன். முதுகு மற்றும் தலைப்பகுதியை லேசாக உயர்த்தி வைத்துக்கொள்ளும் விதத்தில் அமைந்திருந்த படுக்கை அது. ஊசி மூலம் மருந்துகளை ஏற்றுவதற்கு வசதியாக *Intravenous* வலதுகையின் பின்புறத்தில் போடப்பட்டிருந்தது. தொளதொளவென்ற இன்னொரு புதிய பைஜா மாவை எனக்கு அணிவித்திருந்தார்கள். சிறுநீர் கழிவதற்காக கதிர்நிலை ஆண்குறியினுள்ளே செலுத்தி, சேகரிக்கும் பையைக் கட்டிலினடியில் வைத்திருந்தார்கள். *Bed Pan* தான் எனக்கு வெட்கத்தையும் அச்சத்தையும் தந்தது. திண்ம ஆகாரங்களையும் பழவகைகளையும் தவிர்த்துக் கொண்டிருந்தேன்.

உடம்பை அசைக்க முடியாமல், கையைத் தூக்க வலுவில்லாமல், புரண்டு படுக்க இயலாமல் கோது போல் கிடந்தேன். கண்களை மூடியபடி கிடந்தேன். தூக்கம் வந்ததாகச் சொல்ல முடியாது.

என்னுடைய உணவுத் தெரிவைக் கேட்கவந்த தாதி யிடம் 'கிறீம் கிறேக்கரும் நெஸ்டோமோல்டும்' போதுமா எனவை எனத் தெரிவித்துவிட்டேன்.

"அது மட்டும் உங்கள் உடம்பைத் தேற்றப் போதுமானதா?" எனப் பதிலுக்கு அவள் கேட்டாள்.

"போதும்... போதும்..." என முணுமுணுத்தேன்.

"டொக்டர்கள் எல்லோரும் சற்றுப் பயந்து போனார்கள்..."

“நான்கூட நம்பவில்லை, நான் தப்புவேன் என்று. நான் செய்ய வேண்டிய காரியங்கள் இந்த உலகத்தில் இன்னும் பாக்கி இருக்கின்றன போலும்...”

தாதி ஒன்றும் புரியாதவளாகப் புன்னகைத்தபடி அங்கிருந்து அகன்றாள். நான் மேலே வெறித்துப் பார்த்தபடியிருந்தேன். டொக்டர். தயானந்தமூர்த்தி அன்ஜியோக்ராம் பரிசோதனைக்குப் பின்னர் சொன்னவை என் ஞாபகத்துக்கு வந்தன.

“இதயத்தின் குருதிப் பாதையில் உங்களுக்கு மூன்று அடைப்புகள் உள்ளன. ஒன்று நூறுவீத அடைப்பு. மற்றையவை இரண்டும் சற்று லேசானவை.”

“டொக்டர், திடீரென்று எப்படி என்னை இது தாக்கியது?”

“மூன்று நான்கு காரணங்களைச் சொல்லலாம்... ஒன்று கொழுப்பு கூடிய உணவு வகை. மற்றது ஓய்வு ஒழிச்சல் இல்லாத மன உளைச்சலுடன் கூடிய தொழில். மற்றையது பரம்பரை மூலமாக வருவது. உங்கள் தகப்பனுக்கு இது இருந்திருக்கலாம். நான்காவது சிகெரட் புகைக்கும் பழக்கம்.” சத்திர சிகிச்சைக்கு முன்னர் டொக்டர் சொன்ன விஷயங்கள் இவை.

டொக்டர் சொன்ன நான்கு காரணங்களையும் மனப்பூர்வமாக ஏற்றுக்கொண்டேன். அவ்வளவு காரணங்களும் பிசகில்லாமல் எனக்கு ஒத்துப்போயின. ஆனால் டொக்டருக்கு, ஜின்னுக்கு எல்லாம் புலப்படாத மகத்தான காரணம், படுக்கையில் நான் வீழ்ந்ததற்கு மூலகாரணி ஒன்று இருந்தது. என் இதயத்தின் இருளடைந்த மூலஸ்தானத்தில் இருந்த அந்தக் கொடூரமான விக்கிரஹத்தின் பெயர் ஜூலி. நம்பிக்கைத் துரோகத்தில் தோய்ந்த தன் பாதங்களால் அவள் மிதித்துச்சென்ற தடங்கள் அந்த மூலஸ்தானத்தின் தரையெங்கும் நிறைந்திருந்தன.

ஆனால் அவளோ தான் நிகழ்த்திய துரோக நாடகத்தை அவசர அவசரமாக முடித்துக் கொண்டு, திரைச் சீலையைக் கீழிறக்கிவிட்டு, அடுத்த கேளிக்கை நிகழ்ச்சிக்கு மேடையைத் தயார்படுத்திக்கொண்டிருக்கின்றாள். ஒப்பனை அறையில் உட்கார்ந்து முகத்தைச் சிறிது சிறிதாக மாற்றத் தொடங்குகின்றாள். பொய்மை நிரம்பிய தன் முகம் பளிச்சிடுவதை எதிரேயுள்ள நிலைக்கண்ணாடியில் பூரிப்புடன் பார்த்து ரசிக்கின்றாள். அவள் நடிப்புத் திறன் பற்றிய புகழ் கண்டம் விட்டுக் கண்டம் தாவிப் பரவுகின்றது.

தற்போது ஒப்பந்தமாகி இருக்கும் புதிய நாயகனுடன் அவள் இப்போது தொலைபேசியில் உரையாடி, அவன் உதிர்க்கும் அபத்தமான நகைச்சுவைத் துணுக்குகளுக்காக விழுந்து விழுந்து

சிரிக்கலாம். கடல் கடந்து செல்லும் மனித எறும்புகளின் ஊர்வலத்தில் அவளும் ஒரு புள்ளியாகி ஊர்ந்துகொண்டிருக்கலாம்.

“முட்டாளே ... உனக்கு இந்த நிலைமை தேவையா ... ?” எனக் காண்டாமிருகமொன்று தன் கொம்பை நீட்டிக்கொண்டு என் விலாவைக் குத்திக் கிழிக்கப் பாய்ந்து வருகின்றது.

“அட பைத்தியகாரா, குற்றயிரும் குலையுயிருமாய் இப்படி மந்திரத்தால் கட்டுண்டு போய்க்கிடக்கின்றாயே ... உன் வாளெங்கே? உன் கேடயமெங்கே?” எனச் சடசடவென மரங்களை முறித்துக்கொண்டு, காடே அதிரும் வண்ணம் மத யானையொன்று என் நெஞ்சுள்ளிருந்து பிளிறுகின்றது.

என் நாசியைக் கவ்வுகின்ற ஒருவித அவஸ்தைக்குள் அகப்பட்டு, புகையும் உயிரின் கருகல் நெடியை உணர்ந்தவனாக மூச்சுத்திணறுகின்றேன்.

என்னுடைய இருதயத்தைத் திறந்து பார்த்த வைத்தியர்கள், நோய் உண்டாக்கிய வலி எது, துரோகம் உருவாக்கிய வலி எது, எனப் பிரித்தறியும் வல்லமை பெற்றவர்களா?

இவ்வளவு ஆழப்பாய்ந்து இருதயமெங்கும் வலியாகி ... ரணமாகியுள்ள இந்தத் துரோகம், இந்தக் குரூரம் எப்படி இவர்களது பார்வைக்குத் தெரியாமல் போயிற்று?

எனக்கான சிகிச்சைகள் நிறைவுபெற்றுவிட்டனவா? என்னைப் பழையவனாக்கிவிட்டார்களா ... ?

திடீரெனப் பாறாங்கல்லொன்று நெஞ்சை அழுத்துவது போல் உணர்ந்தேன். மிகவும் அவஸ்தைப்பட ஆரம்பித்தேன். என்னைக் கவனிப்பதற்கென நின்ற தாதியின் கரங்களை எட்டி இறுக்கிப் பிடிக்கின்றேன். கழுத்தறுபட்ட கோழியின் உயிர் குலுங்கும் நிலைக்கு நான் போய்க்கொண்டிருந்தேன்.

என் முக அவஸ்தையைப் புரிந்துகொண்டு அவள் பதறலுடன் எழுப்பும் குரல் ...

உள்ளே என் இருதயச் சுவர்களில் மோதி அதிர்ந்து, பலநூறு துகள்களாக உடைந்து எதிரொலிக்கின்றது.

விஜயராகவனுக்கு இரு மனைவியர், மூன்று மகள்கள். அவராக வரித்துக்கொண்ட இந்த உறவுகளைக் கடந்து மூன்றாவதாக வாய்க்கிறது அலுவலகத்தில் பணிபுரியும் ஜல்லியின் உறவு. பரிவில் தொடங்கி உடல் கலப்பில் முன்னேறிய மூன்றாவது பிணைப்பு இறுதியில் மனதைப் பொசுக்குகிறது. ஜல்லியின் பிரிவு விஜயராகவனை சிலுவை சுமக்கவைக்கிறது.

உமா வரதராஜனின் இந்த நாவல் ஆண்களை ரகசியமாக மகிழ்ச்சிகொள்ளச் செய்யும், பெண்களை ஆவேசமாக எதிர்வினையாற்றத் தூண்டும்.

சுலை
பதிப்பகம்

விலை ரூ. 90

ISBN 978-81-89359-85-0

9788189359850